

ሕፃኒቱ ቆሮንቶስ

ሕፃኒቱ ቆሮንቶስ

ስለ ሦስቱ የሕይወት ደረጃዎች ምዕራፍ አምስት ላይ ተመልክተናል። እነርሱም ተፈጥሮአዊ ሰው፣ መንፈሳዊ ሰውና ስጋዊ ሰው ናቸው። ተፈጥሮአዊ ሰው እንደ ተፈጠረ ብቻ ያለ፤ ዳግመኛ ያልተወለደ እንደሆነ አውቀናል። መንፈሳዊ ሰው ግን ዳግመኛ የተወለደና በክርስቶስ ባገኘው አዲስ ሕይወት የእድገት ግስጋሴ በማድረግ ላይ እንደሆነ አይተናል። ሥጋዊ ሰው ደግሞ ዳግመኛ የተወለደ በሆንም መንፈሳዊ እድገቱ የተገታና ቀጭኖ የቀረ ሕፃን እንደሆነ ተመልክተናል።

በሥጋዊ ሰውና በመንፈሳዊው ሰው መካከል ያለው ልዩነት የእድገት ልዩነት ነው። አንዱ በመንፈስ እያደገ ይሄዳል። ሌላው ደግሞ ሕፃን ነው። መንፈሳዊ ሰው የክርስቶስን ባሕርይ እየወረሰ ሲሄድ ሥጋዊ ሰው ደግሞ ምንም ዓይነት የመንፈስ እድገት አይታይበትም። የሚከተለውን ጥቅስ እንደገና እንመልከት ፡-

«እኔም፥ ወንድሞች ሆይ የሥጋ እንደ መሆናችሁ፥ በክርስቶስም ሕፃናት እንደ መሆናችሁ እንጂ መንፈሳውያን እንደ መሆናችሁ ልናገራችሁ አልቻልኩም። ገና ጽኑ መብል ለመብላት አትችሉም ነበርና ወተት ጋትጃችሁ፤ ገና ሥጋውያን ናችሁና እስከ አሁን ድረስ ገና አትችሉም። ቅናትና ክርክር ስለሚገኝባችሁ ሥጋውያን መሆናችሁ አይደላችሁምን? እንደ ሰው ልማድስ አትመላለሱምን? አንዱ እኔ የጳውሎስ ነኝ፥ ሁለተኛውም እኔ የእጽሎስ ነኝ ቢል ሰዎች ብቻ መሆናችሁ አይደለምን?» 1ኛ ቆሮ. 3፥1-4

በዚህ ጥቅስ በግልጽ እንደሚታየው ሥጋዊ ሰው ወይም ሥጋዊ ክርስቲያን፤ ሕፃን ስለሆነ መንፈሳዊነት ይጉድለዋል።

ሕፃንነት ለማንም የማይቀር ግዴታ ነው። ሁላችንም በአካል ወደዚህ ዓለም የምንመጣው ሕፃናት ሆነን ነው። ሕፃን ሳይሆን ያደገ ማንም የለም። ሁሉም በእናትና በሞግዚት እቅፍ ቆይቶ በአንቀልባ ታዝሎ፤ በአፈርና በሽንት ተጫውቶ ነው አሁን ካለበት እድገት ደረጃ የደረሰው። በመንፈሳዊውም ሕይወት ሕፃንነት የማይቀር ነው። ማንም ሰው ወደ ጌታ ሲመጣና ዳግመኛ ሲወለድ በመንፈስ ሕፃን ሆኖ ይጀምራል። አዲስ ክርስቲያን በአንድ ሳምንት ወይም በአንድ ወር የበሰለ እንዲሆን አይጠበቅም።

እድገት ጊዜ ይወስዳል። ሰዎች ሲድኑና ወደ ቤተ ክርስቲያን ሲቀላቀሉ በዓለም የነበረውን ባሕርያቸውን በሻንጣቸው ሙሉ እንደ ያዙ ይመጣሉ። የዱሮው አስተሳሰባቸውን፤ ልምምዳቸውን፤ ንግግራቸውንና ጠቅላላ ሥጋዊ ነገሮቻቸውን መጣል የሚጀምሩት ቤተ ክርስቲያን ከመጡ በኋላ ነው። የእግዚአብሔር ቤት የማደጊያ ሥፍራ ስለሆነች አዳዲስ ነፍሳት ቃሉን ሲያውቁና ፈቃዱንም መረዳት ሲጀምሩ ሥጋዊ (ዓለማዊ) ባሕርያቸውን እንድትባድ ማስወገድ ይጀምራሉ።

አንዳንድ ሰዎች በሻንጣ የሞላውን ሥጋዊ ባሕርይ አውጥቶ ለመጣል ብዙ ጊዜ ስለማይፈቅዱባቸው፤ በቶሎ የሕፃንነትን ባሕርይ ይሽራሉ። በሌላ በኩል ደግሞ ከብዙ ዓመትም በኋላ ሻንጣው ውስጥ ያለውን ወርውሮ ያልጨረሰ አለ። የአንዳንዱም ጢም ብሎ እንደ ሞላ ሳይነካ ይቀመጣል።

በሕፃንነት ውስጥ አልፎ መሄድ ለማንም የማይቀር ግዴታ ነው። ሥጋዊ ሰው (ሥጋዊ ክርስቲያን) ግን፤ እድገት ጀምሮ ያቆመ ወይም ቀጭኖ የቀረ «ትልቁ ማሙዬ» ነው። በመንፈሳዊ ሕይወት፤ በማይቀረው ግዴታ፤ በሕፃንነት ውስጥ ማለፉ ሳይሆን አደገኛው ሁልጊዜ ሕፃን ሆኖ መቆየቱ ነው።

በአገሪ በኢትዮጵያ ሳለሁ አንድ አቶ ኪዳሞ የተባሉ ወንጌላዊ ይህን ነገር በሚመለከት ጉዳይ የሚከተለውን ምሳሌ ሲሰጡ ሰምቻለሁ። እኝህ ወንጌላዊ እንደሚሉት በደቡብ ሸዋ በባላገር ውስጥ በነበሩበት

ጊዜ አንድ ከተወለደ በኋላ እንቅስቃሴ የማያሳይ ልጅ በጉረቤት ነበረ። ይህ ልጅ እንደ ሌሎች ሕፃናት አይንፈቀቅም፤ አይደህም፤ ለመሄድ አይሞክርም። ቡና ለመጠጣት እናትየው ይዛው ወደ ጉረቤት ስትሄድ አንዴ ካስቀመጠችው ቦታ ሳይንቀሳቀስ ቡናው ተጠጥቶ አልቆ ሰው ይበታተናል። ልጁ ከተቀመጠበት አይንቀሳቀስም። ነገር ግን በተቀመጠበት ሆኖ ሰው ለየ፤ ነገር ለየ። እንደ ሌሎች ልጆች መቆምና መራመድ አልመቻሉ እናትየዋ ያሳዘናት መሆኑን የተገነዘቡ አንዲት ጉረቤት መቀመጫው ላይ በእሳት እንድትጠብሰው ይመክርዋታል። እናትየዋም እንደተመከረችው አደረገች። የልጁ መቀመጫ ቆሰለ ከተቀመጠበት በእንፋቅቅ ለመሄድ ቢፈልግ የበለጠ ቁስሎ እየተላጠ አመመው። ስለዚህ ቁስሉን መሬቱ እንዳይነካበት ትንሽ ትንሽ ብድግ ማለትና መንፈቀቅ ጀመረ። በመጨረሻ ግድ ስለሆነበትም ለቁስሉ ሲል ብድግ ብድግ ሲል እንደ ሌሎች እኩያዎቹ ራሱን ችሎ በእግሩ መሄድ ቻለ። አቶ ኪዳሞ ይህንን ምሳሌ ከተናገሩ በኋላ እንደዚህ ልጅ በመንፈስ ሳያድጉ የቀጭኖ ሰዎች በቤተ ክርስቲያን እንዳሉና አንዳንድ ጊዜ እንደዚህ ያሉትን ሰዎች ችግርና ፈተና ሕይወታቸውን እንዲያስተካክሉ እንደሚረዳ አስተማሩ።

በክርስቶስ ገና ሕፃን መሆን (አዲስ ክርስቲያን መሆን) እና በመንፈስ ሕፃን መሆን (በክርስትና ሕይወት ያለማደግ) ሁለት የተለያዩ ነገሮች ናቸው። በመንፈስ ሕፃን ሆኖ መጀመር ግዴታ ነው። በመንፈስ ያለ ማደግ ወይም ሕፃን ሆኖ መቅረት ግን ምርጫ ነው። ለአንድ ክርስቲያን ምንም የእድገት ምልክት ሳያሳይ ያመነበትን ዘመን በማስላት ዕድሜ መቁጠር ምንም አይጠቅምም። አንድ ልጅ ተወልዶ ባያድግ የወላጆቹን የዘመዶቹንና የወዳጆቹን ልብ ያሳዝናል። መንፈሳዊ ሕፃንነትም እንዲሁ ነው።

በመንፈስ ሕፃን ሆኖ መቅረት በብዙ መንገድ ቤተ ክርስቲያንን ይጉዳታል። ስለሆነም እግዚአብሔርንም ያሳዝናል ብዬ እገምታለሁ።

የቅሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምዕመናንን ሕይወት ስንመለከት አብዛኛዎቹ ገና ሕፃናት ነበሩ። በሕፃንነት ሕይወት ውስጥ አልፈው ማደግ ሲገባቸው እዚያው ቀጭኖ በመቅረት የብዙ ችግሮች ምክንያት መሆን ቻሉ። በእነሱና ባላመኑት ሰዎች መካከል ብዙ የባሕርይ

ልዩነት አልነበረም። እንዲያውም በቆሮንቶስ ከተማ ውስጥ ይታይ የነበረው ችግር በቤተ ክርስቲያንም ውስጥ ይታያል። በወንጌል ተለይተው ወደ ቤተ ክርስቲያን ሕብረት የገቡት በሻንጣ ሙሉ ከዓለም ይዘው የመጡትን ባሕርይ ገና ወርውረው አልጨረሱም።

ቆሮንቶስ የሕዝብ ሞራል ብልሹ የሆነባትና ኃጢአት የሞላት የወደብ ከተማ ነበረች። ለንግድ ወደ ከተማይቱ ይመጡ የነበሩት መርከበኞች የከተማይቱን ስም ራሱ ሞራል ለጉደለው ባሕርይ መግለጫ አድርገው «ወደ ቆሮንቶስ እንሂድና እንቆረንጥስ» ይባባሉ ነበር። ይህ «እንቆረንጥስ» የሚለው ቃል በከተማይቱ ውስጥ ያለውን የረከሰ ተግባር ሁሉ የሚገልጽ ነበር።

የታወቀው የግሪኮች የፍቅርና የሴሰኝነት ጣዖት መቅደስ ያለው በቆሮንቶስ ከተማ ነበር። በዚህ መቅደስ ውስጥ የመቅደስ አገልግሎታቸው ዝሙት የነበረ አንድ ሺህ የሚያህሉ የሴት ቀላውስት ነበሩ። አንዳንድ ጊዜ እነዚህ በዝሙት ተግባር የተሰለፉ ቀላውስት ከጣዖት መቅደሳቸው አላፈው በከተማይቱ ጉዳናዎች አየቆሙ የረከሰ ተግባር ይፈጽማሉ። ለእነዚህ አንድ ሺህ የሴት ቀላውስት ዝሙት ጣዖታቸውን የሚያወድሱበት ቅዳሴያቸው ነበር።

በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የነበሩት ሁሉ በዝሙት አልተከሰሱም። ሥጋዊነታቸው የተገለፀበት ሌሎች ልዩ ልዩ ባሕርያት እንደነበሩ በመልእክቱ ውስጥ ተዘርዝሯል። ዝሙትን በሚመለከት መንገድም ቢሆን የአባቱን ሚስት አግብቶ የነበረ የቤተ ክርስቲያን አባል ነበር። ይህን በማስመልከት ጳውሎስ የሚከተለውን ይጽፋል ፡-

«በአጭር ቃል በእናንተ መካከል ዝሙት እንዳለ ይወራል የዚያም ዓይነት ዝሙት በእሕዛብስ እንኳ የማይገኝ ነው፤ የአባቱን ሚስት ያገባ ሰው ይኖራልና። እናንተም ታብያችኋል፤ ይልቅስ እንድታዝኑ አይገባችሁም? ይህን ሥራ የሠራው ከመካከላችሁ ይወገድ» ይላል 1ቆሮ. 5፥1-2።

ኃጢአቱን በተግባር የፈጸመውን ሰው ብቻ ሳይሆን በዚህ አሳፋሪ ሥራ በማዘን የቤተ ክርስቲያንን ንጽህና መጠበቅ ሲገባቸው ዝም ያሉትንና ምንም እርምጃ ያልወሰዱትን መሪዎችና ምዕመናንን ጭምር

ይወቅሳል። ቤተ ክርስቲያን ኃጢአትን ኃጢአት ብላ ካላስተማረች የምዕመናኙ ሕይወት በኃጢአት ይተሳሰራል። የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ሕፃንነት የተገለጸው የአባቱን ሚስት ያገባ በመኖሩ ወይም ቤተ ክርስቲያኒቱ ንጽህናዋን ለመጠበቅ እርምጃ ባለመውሰዷ ብቻ አይደለም።

የቆሮንቶስን ምዕመናን ሥጋዊነት (ሕፃንነት) ለመመልከት ጳውሎስ የጻፈላቸውን መልእክት ማንበብ ይጠይቃል። በቆሮንቶስ መልእክት ከምናየው ክፉ ባሕርያት ውስጥ አንዳንዶቹ የሚከተሉት ዓይነት ናቸው።

ሀ- በምዕመናን መካከል ቡድን (ፓርቲ) ማበጀት

ለ- በቡድን መሪዎቻቸው ዓላማና ሰንደቅ ስር ተሰልፈው፤ «እኛ የእገሌ ነን እናንተ የእገሌ ናችሁ» በማለት መከፋፈል

ሐ- የእርስ በርስ መቀናናት

መ- ራስ ወዳድነት

ሠ- የግል ጥቅምን ከመመልከት የተነሳ ወንድምን በእሕዛብ መካከል መከሰስ

ረ- የክርስቶስን ሳይሆን የራስን ዝናና ክብር መፈለግ

ሰ- የቤተ ክርስቲያንን ንጽህናና ሞራል አለመጠበቅ

ሸ- ፍትወት በጋብቻ ውስጥ ያለውን ቦታ አለማወቅ

ቀ- ከማያምኑ ጋር በማይመች አኳኋን መጠመድ

በ- የጌታን ራት ትርጉምና ምስጢር አለማወቅ

ተ- ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎችና አጠቃቀማቸው ተገቢ እውቀትና ልምምድ ማጣት

ቸ- መሠረታዊ ዶክትሪን አለማወቅ

ኑ- በተጨማሪም ክርስቲያናዊ ሥነ ምግባርን በሚመለከቱ የጊዜው አንገብጋቢ ጥያቄዎች ላይ ከእምነት ተቃራኒ የሆነ አመለካከት መያዝና ሌሎችም ሁኔታዎች ነበሩ።

«ወንድሞች!»

«ወንድሞች» የሚለውን ቃል ለይቼ ያወጣሁት ቀደም ሲል ከጠቀስነው ጥቅስ ነው። ከ1ኛ ቆሮ. 3፥1-4 ውስጥ ጳውሎስ ስለ ሥጋዊነታቸው (ሕፃንነታቸው) ሲናገር «ወንድሞች ሆይ» በማለት ይጠራቸዋል። «ወንድሞች» ወይም «እህቶች» የሚሉት ቃላት ክርስቲያኖች እርስ በእርሳቸው የሚጠራሩበት የተለመዱ ቃላት ናቸው። ቀደም ሲል በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ይታዩ የነበሩትን ችግሮች ዘርዝረናል። እነዚህን ችግሮች በመመልከት ጳውሎስ የጻፈላቸው ሰዎች ክርስቲያን መሆናቸውን ልንጠራጠር እንችላለን። ጳውሎስ እንዴት ብሎ እንደጠራቸው ለማስታወስ የመረጥኩት ለዚህ ነው።

የእግዚአብሔር ቤት ሰፊ ነው፤ ልጆቹም ብዙዎች ናቸው። ባሕርይዎቻቸውም ለየቅሉ ነው። ወላጆች ልዩ ልዩ ባሕርይ ያሏቸውን ልጆቻቸውን አመል በማረቅና በመምከር ሁሉንም እኩል ያሳድጋሉ። እግዚአብሔርም ልጆቹን የሚያሳድገው እንዲሁ ነው። እንደ እርሱ ሁሉን እንደ አመሉ እየተሸከመ በመምከር የሚያሳድግ አባት የለም።

ለልጅ በልጅነት እድሜው ሁሉ ነገር ብርቁ ነው። በጓደኛው እጅ ያየውን መጫወቻ የራሱ ለማድረግ ይመኛል፤ ይቀማልም። የተቀማ ደግሞ ይደባደባል ወይም ያለቅሳል። ወላጆች የልጆቻቸውን መወቃቀስና መጣላት ሲያዩት ሁሉንም እኩል ሊጻፉ ይገባል።

ልጆች በበዙበት ባሕርይም ብዙ ነው፤ ጭቅጭቅና ንትርኩም የዚያኑ ያህል መሆኑ ግልጽ ነው። በማይረባ መጫወቻ ምክንያት መኮራረፍና መጣላት በልጆች መካከል የተለመደ ነው። ልጆች ሁሉ እየተጨቃጨቁ ያድጋሉ ብዬ መደምደም ያስቸግረኛል። ምክንያቱም እኔ ሁለት ልጆች በተቀራረበ እድሜ ውስጥ አሳድጌለሁ። እነዚህ ልጆቻችን የተጣሉበት ወይም የተደባደቡበት ጊዜ ትዝ አይለኝም። የቤተ ሰብ ሕግና መመሪያ፣ የልጆቹ አስተዋይነት፣ በተለይም የእግዚአብሔር በረከት ይህን ሊያደርግ እንደቻለ አምናለሁ።

ልጆች በበዙበት ቤት የልጆች ጭቅጭቅና ጠብ አለ። ነገር ግን የልጆች ጠብ የልጆች ጠብ ብቻ ነው። ለጊዜው እንጂ ሥር የሰደደ መራርነትና መርዝነት የለውም። ብርቱወ ደካማውን እየጉዳ አይኖርም። ብዙ ይቅርታ አለ። እጅግ የሚያስደንቀው ደግሞ ልጆች እያደጉና እየበሰሉ ሲሄዱ እንደዚህ ያለውን ባሕርይ መሻራቸውና ጭቅጭቅን በፍቅርና በትዕግሥት፣ ጠብን በመቻቻል፣ እየተኩት መሄዳቸው ነው። እድገት የልጅነትን ባሕርይ ይሸራል።

በመንፈሳዊው ሕይወትም በልጅነት ወራት ሊታዩ የሚችሉ ብዙ የልጅነት ባሕሪያት አሉ። ነገር ግን እነዚህ ባሕሪያት ከበሰሉና ካደጉ ሰዎች አይጠበቁም።

የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን አባላት ዋና ችግር አዲስ ክርስቲያንነት ሳይሆን የመንፈሳዊ እድገት ጉድለት የፈጠረው ሕፃንነት (ሥጋዊነት) ነው። እንደ ጳውሎስ በእረኛ ዓይን ሲያዩት የዚህ ዓይነት ሕፃንነት አሳዛኝ ነው። ያየባቸው አለማደግ ምን ያህል ስሜቱን እንደነካ ለማወቅ ካስፈለገ፡ «...የሥጋ እንደ መሆናችሁ በክርስቶስም ሕፃናት እንደሆናችሁ እንጂ መንፈሳዊ እንደ መሆናችሁ ልናገራችሁ አልችልም» ሲል የጻፈውን መመልከት ይበቃል። እነዚህ ሰዎች የጉደላቸው መንፈሳዊነት ነው። (ሥጋውያን በመሆናቸው «ገና ሥጋውያን ናችሁና ...» ይላል። ደግሞም «... ሰዎች ብቻ መሆናችሁ አይደለምን?» ሲል ይጠይቃል። እንዲህ ያለው፣ መላእክት ናቸው ብሎ ጠብቆ ሰው ሆነው ስለተገኙ አይደለም። ሰው መሆናቸው የታወቀ ነው። ስለ ሦስቱ የሕይወት ደረጃዎች ስንመለከት ተፈጥሮአዊ ሰው እንደ ተፈጠረ ያለ፤ ዳግም ያልተወለደ ያልተለወጠ እንደሆነ ተነጋግረናል። ስለዚህ ባልተለወጠ ሰው ውስጥ እግዚአብሔርን የማያስደስቱ ብዙ ባሕሪያት አሉ። ሰው መንፈሳዊ ሲሆን እነዚህን ባሕሪያት እየተወና እየተለወጠ፤ ክርስቶስን እየመሰለ ይመጣል።

ጳውሎስ በቆሮንቶስ ምዕመናን ያየው ነገር የማያስደስት ስለነበር፡ «በእናንተና ባልተለወጠው ሰው መካከል ያለው ልዩነት ምንድን ነው? እነዚህ ተግባሮች፡ እንዳልተለወጠ ሰው አያደርጓችሁምን?» ማለቱ ነው። ይህም ቢሆን በእነሱና ባልተለወጠ ሰው መካከል ያለውን ልዩነት ጠየቃቸው እንጂ ክርስቲያንነታቸውን አልካደም። ችግራቸው የመሰረት

ችግር ሳይሆን የእድገት ብቻ እንደሆነ ያውቃል። ስለዚህ ነው «ወንድሞች ሆይ!» ሲል የጠራቸው።

የሕፃንነት ምልክቶች

መንፈሳዊ ሕፃንነት ለመታወቅ ይችላል? ብለን እንጠይቅ ይሆናል። ጥያቄው ሊመለስ የሚችለው በአዎንታ ነው። አዎ! ሕፃንነት ለራስም ሆነ ለሌላ ሰው መታወቅ ይችላል።

አንዳንድ ልጆች ቶሎ ያድጋሉ። በአስተሳሰባቸውም ቶሎ ይበስሳሉ። አባቶቻችን እንዲህ ያሉትን «የልጅ አዋቂ» ይሏቸዋል። በዚያው እንጻር አንዳንዶቹን ደግሞ «የአዋቂ አጥፊ» «ሁሉጊዜ ማመዶ» (ማሟቱ) የሚል ቅጽል እንዲሰጧቸው የሚገደዱባቸው አሉ። ይህ ሁሉ መንፈሳዊ ብስለትም ሆነ ሕፃንነት ለመታወቅ የሚችል እንደሆነ ለመገምገም ይረዳናል።

ከዚህ በታች ባሉት ክፍሎች የሕፃንነት ባሕርይ ሊገለጽ ከሚችልባቸው ምልክቶች መካከል ጥቂቶቹን ለመዘርዘር እሞክራለሁ።

1. ሕፃን በንግግሩ ይታወቃል! ሮጦቃ ሕፃናት የሚናገሩትን ሁሉ መስማት ለወላጅ እንደማይሰለጥ አውቃለሁ። ሕፃናት ከምላሳቸው ኮልታፋነት እስከ ሃሳባቸው አስቂነት ድረስ ያላቸው ልዩ ጣዕም ንግግራቸውን ያጣፍጥላቸዋል። ሆኖም ሕፃናት ሀ) ብዙ ይለፈልፋሉ፤ አይደክሙም። ለ) ብዙ ይናገራሉ፤ ከንግግራቸው የሚገኘው ፍሬ እምብዛም ነው። በንግግራቸው መጨረሻ ጥልቀት ያለው ነገር ምን ሰማሁ? ብላችሁ ብትጠይቁ ምንም አታገኙም። ይህ ሊሆን የሚችለው ሕፃናቱ እንደማንኛውም ሰው ከእፋቸው የሚወጣው ቃል በልባቸው ሞልቶ ከተረፈው ስለሆነ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ «ሰው ከልቡ ሞልቶ የተረፈውን አፋ ይናገራል» ይላል (ሉቃ. 6:45)። ስለዚህ ሕፃናት ከትንሿ የልብ ኮረጃ ውስጥ ያላቸውን ያችኑ ትንሿን እውቀታቸውንና ልምምዳቸውን ይናገራሉ። ገና ብዙ ማወቅና ብዙ ልምምድ ማግኘት አለባቸው።

የሚያውቁትን መናገራቸው ተገቢ ነው፤ እይወቀሱበትም። ነገር ግን ለመግለጽ የፈለግሁት ልጅ የሚያውቀውን ያችኑ ብዙ ጊዜ ደጋግሞ መለፍለፍ መውደዱን ነው። በአሁኑ ጊዜ የሦስት ዓመት ልጅ አለችን። በቅርቡ የምትሄድበት መዋዕለ ሕፃናት ስለ ወራቶች አቆጣጠር፣ ስለ ዓመቱ ወቅቶችና ሌሎችም ነገሮች አስተምረዋታል። የተማረችውን ብዙ ጊዜ ነግራለች፤ ይሁን እንጂ የረካችበት አትመስልም። ከሥራ በገባን ቁጥር በየቀኑ ትነግረናለች። አሁን ያንን ነገር መስማት ለእኛ የተለመደ ሙዚቃ ሆኖአል።

መንፈሳዊው መንገድም ከዚህ የተለየ አይደለም። ብዙ ጥልቀት ባይኖረውም ያወቁትን ትንሽ እውቀት እስኪሰለጥ ድረስ ደጋግሞ መናገር የመንፈሳዊ ሕፃናት ባሕርይ ነው። እዚህ ላይ ለማስጠንቀቅ የምፈልገው «አድጌአለሁ፤ አውቄአለሁ» በሚል አስተሳሰብ የታዳጊ ክርስቲያኖችን ሃሳብ ማናናቅ ወይም መተችት ተገቢ አለመሆኑን ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ «እውቀት ያስታብያል ፍቅር ግን ያንጸል» በማለት በ1ኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ ስምንት ያስተማረውን ማሰብ ራሱ የእድገት ምልክት ነው።

2. ሕፃን የሚደሰተው የሕፃን በሆነ ጉዳይ ነው! ብዙ ውድዋጋ ያላቸውን ጠቃሚ ነገሮች ከእሻንጉሊት ጋር ቀላቅለን ለሕፃን እንዲመርጥ ብናመጣለት የሚመርጠው እሻንጉሊቱን ነው። ለሕፃን ትልቁ ብርቅ ነገር መጫወቻዎቹ ናቸው። ነገር ግን ይህንኑ እድል ለአዋቂ ሰው ብንሰጥ በጣም ውድና ጠቃሚ የሆኑትን ነገሮች እንደሚመርጥ ግልጽ ነው።

በመንፈሳዊ ሕይወት ያደገ ሰው ለመንፈሳዊ ሕይወቱ አስፈላጊና ጠቃሚ የሆኑትን ነገሮች ከምንም ነገር ይልቅ ያስበልጣል፤ ይመርጣልም። በተለይም ከመንፈሳዊው ነገሮች ጋር ሲነፃፀሩ ምንም ዋጋ ለሌላቸው አለማዊ ነገሮች ልብን መስጠት በመንፈስ ገና ሕፃን የመሆን ምልክት ነው። በመንፈስ ያደገ ሰው በዚህ ሕይወት አስፈላጊ ናቸው የሚባሉትን ነገሮች ቅደም ተከተል ያስተካከል ሰው ነው። ምድራዊው ነገር ከመንፈሳዊው ነገር የሚበልጥበት ሰው ማደግ አይችልም። ሙሴ በግብጽ የፈርዖን የልጅ ልጅ በመሆን የሚያገኘውንና

ከአስራኤል ሕዝብ ጋር መስደድን ከአወዳደረ በኋላ የሚሻለውን በእምነት መረጠ። (ዕብ. 11፡25-27) ምድራዊው ነገር ከሰማያዊው ጋር ሲነፃፀር እንደ ጉድፍ ሲቆጠር ይገባል። «ዓለምን የሚወድ ከእግዚአብሔር ጋር ይጣላል፤ ፍቅሩም በውስጡ የለም» (1ኛ ዮሐ. 2፡15-17)። አንድ ጊዜ እጅግ ሀብታም የነበረ ጫማ ነጋዴ እንዴት ሀብታም እንደሆነ ተጠይቆ ሲመልስ ፡- «በቅድሚያ እግዚአብሔር ቀጥሎ ቤተሰቤ ከዚያ በኋላ ጫማ» ሲል የሕይወቱን ቅደም ተከተል ዘረዘረ። መንፈሳዊው ነገር የመጀመሪያ ምርጫችን ካልሆነ ያ በመንፈስ ያለማደግ ምልክት ነው።

3. የረጋ ባሕርይ የለውም፤ ሕፃን የውስጥ ስሜቱ በተለዋወጠ ቁጥር የውጭ ባሕርይውም ይለዋወጣል። ሕፃን ከስሜቱ በላይ መኖር አይችልም። ከዳዊት ጋር ሲጫወትና ሲስቅ ብታዩት ከጥቂት ጊዜ በኋላ ደግሞ አኩርፎና ለንቦጩን ጥሎ ታገኙታላችሁ። በጥቂቱ ደስ ይለዋል፤ በጥቂቱ ደግሞ ይከፋዋል። መለመን መለማመጥ ይወዳል። ሕፃናት በአንድ ነገር ላይ ለረጅም ጊዜ አይቆዩም፤ ጫወታም ቢሆን መቀያየርን ይወዳሉ። ዝም የሚባባሉበትም ጊዜ አለ።

በየጊዜው መለዋወጥ የሕፃንነት ባሕርይ ነው። ያደገ ሰው ግን ከስሜቱ በላይ መኖር ይችላል።

ጌታ ኢየሱስ አንድ ጊዜ የሰዎች ባሕርይ አስገርሞት እንዲህ አለ፡ «እንግዲህ የዚችን ትውልድ ሰዎች በምን እመስላቸዋለሁ? ማንንስ ይመስላሉ? በገበያ የሚቀመጡትን ልጆች ይመስላሉ፤ እርስ በእርሳቸውም እየተጠራፉ፤ እንቢልታ ነፋንላችሁ አልዘፈናችሁምም፤ ሙሾ አወጣንላችሁ አላለቀሳችሁምም ይላሉ» ሉቃ. 7፡31-32።

ጌታ ይህንን ምሳሌ የሰጠበት ምክንያት ፈሪሳውያን የሚቀያየር ባሕርይ ስለነበራቸው ነው።

ስሜት ባሕርይን እንዳይለዋውጥ መጠንቀቅ የአደገ ሰው ምልክት ነው።

ስለ ስሜት ከዚህ በላይ ያለውን ሃሳብ በምገልጽበት ጊዜ በደፈናው

ስሜት መጥፎ ነው ለማለት አይደለም። በበኩሉ ስሜት የሌለው ድንጋይ ብቻ እንደሆነ አውቃለሁ። ሰው ሆኖ ስሜት የሌለው የለም። ስሜቱ የሚያስደስት ነገር ሲያገኝ እንድዘል፤ እንድጨፍር ይገፋፋኛል። በጌታ ላይ ያለኝ እምነቴም ስሜት ሊሰጠኝ ይገባል። እምነቴ ስሜት የማይሰጠኝ ቢሆን እምነቴን መመርመር አለብኝ። ጌታ ኢየሱስ ሰይጣን የዘረጋውን አሸከላ ሁሉ እያሸቀነጠረ ከፊቴ ሲጥለው ሳይ ዝም ማለት አይቻለኝም።

ሰው የግል ባሕርይው እንደፈቀደለት ደስታም ይሁን ሀዘኑን መግለጽ አይከለከልም። የሰው ሁሉ ባሕርይ ለየቅል ነው። እያንዳንዱ ሰው ደስታውን ሆነ ሀዘኑን የሚገልጸው በራሱ መንገድ ነው። ሲደስት ጮቤ የሚረግጥና የሚዘል፤ የሚያጨበጥብ፤ ሃሌሉያ የሚል፤ የሚስቅ አለ። ሀዘንንም የተለያዩ ሰዎች በተለያዩ መንገድ ይቀበሉታል። ሰው ሁሉ በአንድ ዓይነት ተመሳሳይ መንገድ ስሜቱን መግለጽ አለበት ብሎ መጠበቅ አይቻልም። ለማስገደድ ደግሞ አይፈቀድልንም። ስለዚህ ሁላችንም ስሜት እንዳለን ስሜታችንንም ደግሞ በራሳችን መንገድ መግለጽ እንደምንችል ብቻ ማወቅ አለብን።

ስሜት መጥፎ የሚሆነው፤ ሕይወታችንን የሚመራው ዋና ነገር ሊሆን ነው። በስሜት መመራት በተለይ በመንፈሳዊ ሕይወት ትልቅ ችግር ያስከትላል። ስለሆነም ክርስቲያን የሚከተሉትን ሦስት ነገሮች ቅደም ተከተል ማወቅ አለበት። እነዚህም ሀ) እውነት ለ) እምነት ሐ) ስሜት ናቸው። ብዙ ሰዎች እነዚህን ነገሮች በሚከተሉት ሁለት የተሳሳተ መንገድ ያስቀምጧቸዋል ፡-

1. ስሜት	1. ስሜት
2. እምነት	2. እውነት
3. እውነት	3. እምነት

በአንደኛው ወገን የምናየው አስቀድመው በስሜት የሚሄዱና ከተለማቸው በኋላ የሚያምኑ፤ ከዚያም ላመኑት ነገር ከእግዚአብሔር ቃል እውነትን የሚፈልጉ ሰዎች ነው። ሁለተኛው መደብ ላይ ያሉት ደግሞ ከሁሉ በፊት በስሜት የሚመሩ፤ በኋላ ለሚሰማቸው ነገር መመስረቻ ጥቅስ የሚፈልጉና የሚያምኑ ሰዎች ናቸው።

እውነተኛና ትክክለኛ መንፈሳዊ ሕይወት ከሁሉ በፊት የሚያስቀድመው እውነትን ነው። እምነት የሚመሰረተው በእውነት ላይ ነው። አንድን ያላወቅነውን ወይም ያልጨበጠውን እውነት ማመን ያስቸግራል። እውነትን ስናውቅ እንቀበለዋለን። እምነት በእውነት ላይ ይመሰረታል። አንድን እውነት ስናምን ደግሞ በዚያ እውነት ማመናችን ስሜት ይሰጠናል። እውነት ሳይኖር እምነት መቅደም የለበትም። ከእምነት በፊትም ስሜት መቅደም አይገባውም። ኳስ ሜዳ ጫወታ ለመመልከት ገብቶ ገና ጫወታው እንደተጀመረ ግብ ሳይገባ ተነስቶ ጮሎ እየረገጠ «ጉል! ጉል! አሸነፍን!» ለማለት የሚችል ምን ዓይነት ሰው ነው? ሌሎችስ እንዴት ይመለከቱታል? የምናምነውም ነገር ሆነ የሚለማን ነገር እውነት ላይ ካልተመሰረተ ዋጋ የለውም።

በኢትዮጵያ የዘመን አቆጣጠር 1960 ዓ.ም ላይ በአዋሳ ኮንፍራንስ የመጀመሪያ ስማቸውን ዴቪድ ብለን የምንጠራቸውና በሐረር አስተማሪ የነበሩ ሕንዳዊ ሲያስተምሩን የሚከተለውን ነገሩን። «በሕንድ አገር እኛን የጴንጤቆስጤ እምነት ተከታዮችን ስሜታዊ ይሉናል። አንዳንዶችም ከእምነቶቻቸው እየጠቀሱ በመጨረሻ ዘመን እንደ እንቁራሪት የሚጮኹ ሰዎች ይመጣሉ የተባሉት እነዚህ ናቸው» ይሉናል። እዎ! እኛ እንጮኻለን ደስም ይለናል። ነገር ግን ማወቅ የሚገባን እንቁራሪት እንኳ የምትጮኹበት ጊዜ እንዳለ ነው። እንቁራሪት ከውኃ ርቃ በመሬት ላይ እያለች አትጮኽም ሮጣ ዘላ እንደምንም ከኩሬዋ ውስጥ ስትገባና በውኃ ውስጥ መሆኗን ስታውቅ ጨኽቷን ትጀምራለች። እኛም ጌታ ኢየሱስ በመንፈሱ ሲያጥለቀልቀንና ተጨባጭ ነገሮችን በዓይናችን ፊት ሲያደርግ ስናይ ነው በደስታ የምንፈነጨው» እሱ። እኝህ ሰው የተናገሩት የእንቁራሪት ምሳሌ ከስሜት በፊት እውነትና እምነት ቅድሚያ እንዳላቸው ለማወቅ ረድቶናል።

ስለዚህም የእነዚህ ሦስት ነገሮች ቅደም ተከተል እንደሚከተለው ሊሆን ይገባል።

1. እውነት
2. እምነት
3. ስሜት

ስሜት ቀድሞ ከመራ ችግር ይፈጠራል! የልጅነት ባሕርይ ይገዛናል። ስሜት አንዳንድ ጊዜ ከእውነቱ ጋር የተቃረነ መልእክት ይሰጣል። ለምሳሌ እግዚአብሔር «አልጥልህም አልተወሀም ሲል ቃል ገብቶአል። ነገር ግን ስሜታችን እግዚአብሔር ፈጽሞ እንደረሳንና እንደተወን ሊነግረን ይችላል። በዚህ ጊዜ እግዚአብሔር የሰጠውን ተስፋ ተቀብለን በማመን ስሜታችንን መለወጥ ይገባናል። እንዲህ በማሰብ ፈንታ ዝም ብለን በስሜታችን ብንመራ በእምነታችን እንናወጣለን። ሕፃናት የረጋ ባሕርይ የማይታይባቸውና የሚቅበጠበጡት በስሜት እንጂ በእውነት ላይ የሚመሰረት እምነት ስለሌላቸው ነው። ስሜት ሊኖረን ይገባል ነገር ግን በስሜት ብቻ የምንመራ ከሆነ አደገኛ ከመሆኑም በላይ መንፈሳዊ እድገታችን ከምን ላይ እንደሚገኝ ይገልጻል።

4. ከኃላፊነት መሸሽ ወይም ብቁ ያለመሆን፤ ከኃላፊነት መሸሽ ወይም ብቁ አለመሆን ያለማደግ ምልክት ሊሆን ይችላል። የሚከተለውን ጥቅስ እንመልከት፡

«ከጊዜው የተነሣ አስተማሪዎች ልትሆኑ ሊገባችሁ፤ አንድ ሰው ስለ እግዚአብሔር ቃላት መጀመሪያ ያለውን የሕፃንነትን ትምህርት እንዲያስተምራችሁ እንደ ገና ያስፈልጋችኋልና፤ የሚያስፈልጋችሁም ወተት ነው እንጂ ጠንካራ ምግብ አይደለም። ወተት የሚጋት ሁሉ ሕፃን ስለሆነ የጽድቅን ቃል አያውቅምና፤ ጠንካራ ምግብ ግን መልካሙንና ክፉውን ለመለየት በሥራቸው የለመደ ልቡና ላላቸው ለፍጹማን ሰዎች ነው» ዕብ.5+12-14።

ከዚህ ጥቅስ የሚከተለውን መመልከት እንችላለን።

ሀ) ቃሉ የተጻፈላቸው ሰዎች እዲስ ክርስቲያኖች ሳይሆኑ የቆዩ ክርስቲያኖች ነበሩ። «ከጊዜው የተነሳ አስተማሪ ልትሆኑ ይገባ ነበር» የሚለው ቃል ይህንን እውነት ያሳያል። ጌታን ያመነበትና ክርስቲያን የሆኑበት ዘመን ሲቆጠር ብዙ ነው በክርስትና እንዳሳለፉት እድሜ ቢሆን ኖሮ ዛሬ አስተማሪዎች መሆን ይገባቸው ነበር። እሁን ግን ሀ-ብሉ ሌላ ሰው እንደገና ሊያስተምራቸው አስፈለገ።

ለ) እነዚህ አማኞች በክርስትና እድሜ ቢቆዩም መንፈሳዊ እድገት የማይታይባቸው፤ በመንፈስ ገና ሕፃናት ነበሩ፤ ሕፃንነታቸው ወተት

በመጠጣታቸው ይታወቃል። መልእክቱን የጻፈላቸው ሐዋርያት፡ «... ወተት ጋትኋችሁ» ይላቸዋል። የሚጋት ለራሱ ጥቅም የሚሆነውን የማያውቅ ምግብ የመቀበል ፍላጎት ያጣ ሕፃን ነው። ብዙ ጊዜ በእገራችን ያሉ እናቶች እንዲህ ያለውን ሕፃን እፍንጫውን ያዝ ለቀቅ እያደረጉ ሳይወድ የግድ እንዲጋት ያደርጉታል።

ሐ) እነዚህ ክርስቲያኖች እንደገና እንዲማሩ ያስፈለገው ሰው ወደ ጌታ ገና ሲመጣ ሊማረው የሚገባውን የመጀመሪያ ትምህርት (የደህንነት ሀ-ሁ) ነበር። መልእክቱን የጻፈላቸው ሐዋርያት፡ «የመጀመሪያ ትምህርት ... የሕፃንነት ትምህርት» እያለ የሚገልጸው ለዚህ ነው።

የእግዚአብሔርን ቃል የማስተማር አገልግሎት ያለው ሰው በዚህ የተጻፈው ሁሉ ሐቅ እንደሆነ ያውቃል። እንዳንድ ጊዜ እስተማሪዎች ለቆዩት የሚያስፈልግ መሆኑን አውቀው የጠነከረ ምግብ ሲያቀርቡ መቀበል የማይችሉ ሕፃናት ያጋጥሙአቸዋል። አቡጊዳን፣ መልእክተ ዮሐንስን ልታሳዩአቸው ስትፈልጉ ያው ሀ-ሁ ካልሆነ በቀር ጠልቆ የማይገባቸው አሉ። የዚህ ችግር ምክንያቱ በመንፈስ ያለማደግ ነው። የዕብራውያን ፀሐፊ ያየውን ጥቅስ ከመናገሩ በፊት አንድ ቁጥር ቀደም ብሎ እንዲህ ይላል፡ «ስለ እርሱም (ክርስቶስ) የምንናገረው ብዙ ነገር አለን፤ ጀርእችሁም ስለፈዘዙ በቃል ልንተረጉመው ጭንቅ ነው» ዕብ. 5፡11። ለማስተማር የሚወደው ብዙ እያለ በመንፈስ ባለማደጋቸው፤ ለመቀበልም ባለመቻላቸው ምክንያት ሊተወው እናያለን።

ጳውሎስ የቆሮንቶስን ምዕመናን ያገኛቸው በዚህ ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ሆነው ነው። ሕፃናት ሁሉ ረዳት ይፈልጋሉ። በራሳቸው ትልቅ ነገርን ለማድረግ ብቃት ያንሳቸዋል። ብዙ ጊዜም ከኃላፊነት መሸሽ ይወዳሉ።

5. የችሎታ ጉድለት፤ ልምምድ በሚጉድልበት ቦታ ችሎታ ያንሳል። ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ሲጽፍ «ገና ጽኑ መብል ለመብላት አትችሉም ነበርና ወተት ጋትኋችሁ ገና ሥጋውያን ናችሁና እስከ አሁን ድረስ አትችሉም» ይላል 1ኛ ቆሮ. 3፡2-4።

ለሕፃናት ሁሉ ነገር ከእቅም በላይ ነው። የችሎታ ማነስ የልምምድ ማነስ ውጤት ነው። የልምምድ ማነስ ደግሞ ከእውቀት ማነስ የተነሳ የሚመጣ ነው።

የቆሮንቶስን ክርስቲያኖች ሕፃንነት ማወቅ የሚቻለው ከሌሎች እኩያዎቻቸው ጋር ስታነፃፅሩአቸውና ስታዩአቸው ነው። ስለዚህ በጳውሎስ አገልግሎት ካመኑና ካደጉት የተሰሉንቁ ክርስቲያኖች ጋር ስናነፃፅራቸው የሚከተለውን እናውቃለን።

ጳውሎስ በተሰሉንቁ የተቀመጠውና የእግዚአብሔርን ቃል ያስተማረው ለሦስት ሳምንት ብቻ ነበር። (የሐዋ. ሥራ 17፡2) ለእነዚህ ክርስቲያኖች ከሌላ ቦታ ሆኖ መልእክት ሲጽፍላቸው እንዲህ ይላል።

«... ደግሞ እናንተ ቃሉን በብዙ መከራ ከመንፈስ ቅዱስ ደስታ ጋር ተቀበላችሁ፤ እኛንና ጌታን የምትመስሉ ሆናችሁ፤ ስለዚህም በመቄዶንያና በአካይያ ላሉት ምዕመናን ሁሉ ምሳሌ ሆናችሁላቸው። ከእናንተ ወጥቶ የጌታ ቃል በመቄዶንያና በአካይያ ብቻ አልተሰማምና፤ ነገር ግን ምንም እንድንናገር እስከማያስፈልግ ድረስ፤ በእግዚአብሔር ዘንድ የሚሆን እምነታችሁ በሁሉ ሰፍራ ተወርቷል» ይላል 1ተሰ. 1፡6-8።

ለሦስት ሳምንት ብቻ ያስተማራቸው ሰዎች ቃሉን በደስታ ተቀብለዋል። የጳውሎስን የህይወት ምሳሌነት እየተከተሉ ክርስቶስን መስለዋል። (የእድገት ግቡ ክርስቶስን መምሰል እንደሆነ ባለፉት ምዕራፎች ተምረናል) ቃሉ ደግሞ በውስጣቸው ፍሬ አፍርቷል። መልካም ተግባራቸው ከከተማቸው አልፎ ለሌሎች ከተሞች ደርሷል። የእግዚአብሔርን ቃል ለአካባቢው ከተሞች ሁሉ አድርሰዋል። የአገልግሎታቸውና የሕይወታቸው ምስክርነት በየቦታው ሁሉ ይወራል። ነገር ግን የቆሮንቶስን ክርስቲያኖች ሕይወት ስንመለከት እንዲህ ያለ እድገት አይታይባቸውም። ጳውሎስ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ቁጭ ብሎ ያስተማረው ለአሥራ ስምንት ወራት (ዓመት ከመንፈቅ) ያህል ነው። ይህን በተሰሉንቁ ካሳለፈው ጊዜ ጋር ስናወዳድረው የሰባ አምስት ሳምንታት ልዩነት እናገኝበታለን። የተሰሉንቁ ክርስቲያኖች በሦስት ሳምንት ትምህርት እድገው ፍሬ ሲያፈሩ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ግን

ለሰባ ስምንት ሳምንታት የተማሩት ምንም አልጠቀማቸውም። እነዚያ ከራሳቸው አልፈው ዓለም አቀፍ ለሆነው የወንጌል ሥራ አስተዋጽኦ ሲያበረከቱ እነዚህ ግን የሚያመልኩበትን የራሳቸውን ኅበረት እንኳ ያፈራርሳሉ። በአገልጋይ ዓይን ይህንን ሁኔታ ማየት በጣም ያሳዝናል። ሁልጊዜ ወተት ይፈልጋሉ ወተት ቢሰጣቸውም እንኳን ያንን መቀበል አይችሉም። የግድ መጋት ይፈልጋሉ። በምዕራቡ አገር ከአንድ እስከ ሦስት ዓመት ላላቸው ልጆች የተሰራውን ብቻ ካልሆነ ሌላ ነገር መመገብ የማይችሉ አረጋውያን አሉ። ግርሰሪ ሲገቡም ቶሎ ወደ ሕፃናቱ ምግብ ተራ ነው የሚሄዱት። የእነዚህ አረጋውያን ጨጓራ ጠንካራ ምግብ መፍጨት አይችልም። አንዳንድ ጊዜ መንፈሳዊ በሽታ የጠነከረ መንፈሳዊ ምግብ ለመውሰድ የማንችል ሊያደርገን ይችላል። እንዲህ ያለ አመለካከት ወይም የአቅም ማነስ ለመንፈሳዊ ብርታትና ጥንካሬም መለኪያ መሆን ይችላል።

6. የእግዚአብሔርን ፈቃድ አለማወቅ፤ በዕብራውያን መልእክት ውስጥ እንደተጻፈው ፡- «ወተት የሚጋት ሁሉ ሕፃን ስለሆነ የጽድቅን ቃል አያውቅምና። ጠንካራ ምግብ ግን መልካሙንና ክፉውን ለመለየት በሥራቸው የለመደ ልቡና ላላቸው ለፍጹማን ሰዎች ነው» ዕብ. 5+13-14። በጠንካራ ምግብ የመሰለው ከሕፃንነት ትምህርት በኋላ ከእግዚአብሔር ቃል የምንማረውን ትምህርት ሁሉ ነው። ጠንካራ ምግብ መልካሙንና ክፉውን ለመለየት ልምምድ እንደሚሰጥ ይናገራል። መልካሙንና ክፉውን ለይቶ ማወቅ እግዚአብሔር የሚደሰትበትን ፈቃዱን ለይቶ ማወቅ ነው። ስለሆነም ሰው በእግዚአብሔር ቃል ሲሞላ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የማወቅ ችሎታ ያገኛል። ቃሉን ያወቀ ሰው ሆነ ብሎ ካልሆነ በቀር በእውቀቱ ጉድለት ምክንያት የእግዚአብሔርን ፈቃድ አይስትም። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅ ወይም አለማወቅ በክርስትና ሕይወት ብዙ ልዩነት ያመጣል። አንዳንድ ክርስቲያኖች ግልጽ የሆነውን ፈቃዱን እንኳን መለየት ያዳግታቸዋል። ለመመስከር ጌታ ኃይል እንዲሰጠን ወይም ምስክርነታችን ፍሬ እንዲኖረው ፀልዩልን ማለት ሲገባቸው ለመመስከር የእግዚአብሔር ፈቃድ እንዲሆን ይፀለይልን የሚሉ አሉ። ደግሞም ለመፀለይ ጌታ ጊዜ እንዲያመቻችላቸው መፀለይ

ሲገባቸው በፀሎት ቤታቸው ፀሎት ለመጀመር ፈቃዱ እንዲሆን እንፀልይ የሚሉም አጋጥሞኛል። ቀላሉን ምሳሌ ለመጥቀስ ያህል እንጂ ግልጽ የሆነውን የእግዚአብሔር ፈቃድ ከሰዎች እንዴት እንደሚሰጠው ብዙ ማስረጃዎች መስጠት ይቻላል ነበር።

አዲስ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ቃል እስኪያውቅ ድረስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ባያውቅ ምክንያቱ ለሁሉ ሰው ግልጽ ነው። ነገር ግን ለብዙ ጊዜ የቆዩ ክርስቲያኖች ግልጽ የሆነው የእግዚአብሔር ፈቃድ እንኳን ሲማታባቸው ማየት አስገራሚ ነው። እንዲህ ያሉ ሰዎች የእድገት ችግር እንዳለባቸው ግልጽ ነው።

7. በትምህርት ነፋስ መፍገምገም፤ ሕፃን ገና ሕፃን በመሆኑ እውቀትና ልምምድ ያንበዋል። የእውቀትና የልምምድ ጉድለት በአንድ ነገር ላይ ጽኑ የሆነ የራስ አቋም ያሳጣል። የሚቆምለት እቋም የሌለው ደግሞ ወደ ገፋት ሁሉ ይገፋል። በእግዚአብሔር ቃል ላይ መሠረት ያጣ ሰው በቀላሉ ወደ ማንኛውም አቅጣጫ ይሳባል። ወዲያ ወዲህ ሲስቡት በቀላሉ የሚሳብ ሰው የጠነከረ እምነት የሌለው ነው። ይህም ሕፃንነቱን ያሳያል። ሐዋርያው ጳውሎስ የኤፌሶንን ክርስቲያኖች እንደሚከተለው ይመክራል ፡-

«እንደ ስሕተት ሽንገላ ባለ ተንኮል በሰዎችም ማታለል ምክንያት በትምህርት ነፋስ ሁሉ እየተፍገመገምን ወዲያና ወዲህም እየተንሳፈፍን ሕፃናት መሆን ወደ ፊት አይገባንም» ኤፌ. 4+14።

በባሕር ላይ እንደተጣለች ኩበት በትምህርት ነፋስ ወዲያና ወዲህ መፍገምገም በመንፈስ ሕፃን የመሆን ምልክት ነው። በእድገት ላይ ያለ ክርስቲያን ግን እንደ ጳውሎስ «ያመንኩትን አውቃለሁ» ለማለት ድፍረት አለው።

8. ራስ ወዳድነት፤ ሕፃናት ራስ ወዳድ ናቸው። ራስ ወዳድነታቸው፡ ሁሉን «የእኔ ለእኔ» በማለታቸውና ለመስጠት ፈቃደኛ ባለመሆናቸው ይገለጻል። ሥጋዊነት ወይም በመንፈስ አለመብሰልም እንዲህ በመሰለው ባሕርይ ሊግለጽ ይችላል።

9. ራስን ያለመቻል፤ ሕፃናት ራሳቸውን ችለው መኖር አይችሉም።

ሁልጊዜ የሚንከባከቡ ሞግዚቶች ያስፈልጓቸዋል። በመንፈስ ያላደገ ስንል ወደ ጌታ ገና የመጣውን አዲስ ክርስቲያን ሳይሆን ሳያድግ ቀጭኖ የቀረውን ማለታችን እንደሆነ ተነጋግረናል። እንዲህ ያለ ሰው ሁልጊዜ ሕፃን ስለሆነ ራሱን የሚችልበት ጊዜ የለም። ሁልጊዜ የሚመራው ሰው ይፈልጋል።

10. ልታይ ልታይ ማለት፤ ሕፃናት እኔ ብቻ ልታይ ማለት ይወዳሉ። በጫወታም ላይ ሲሆኑ ይሄው ጠባያቸው ይገለጻል። በቤተሰብ መካከልም አዋቂዎች ሲጫወቱ እንኳን ፋታ አይሰጡም። እነሱ ብቻ የምንም ነገር ኮከብ መሆን ይወዳሉ። እንደዚሁም ሥጋዊ ክርስቲያኖች ገና ስላልበሰሱ፤ በሁሉ ቦታ ኮከብ ሆነው መታየት ይወዳሉ። ከንቱ ውዳሴ ያታልላቸዋል። ዝናና ክብር ለማግኘት ይደክማሉ።

11. ቅናትና ክርክር (ጠባቢ)፤ ጠብና ጭቅጭቅ ዋና የሕፃንነት ምልክት ነው። በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምዕመናን መካከል ብዙ ጭቅጭቅ ነበር። የአብዛኛው ጭቅጭቃቸውና የንትርካቸው ምክንያት የልጅነት ባሕርያቸው ነው። ሕፃን ሁሉን ነገር «የእኔ ለእኔ» ማለት እንደሚወድ ተነጋግረናል። እንዲህ ያሉ ባሕርያት በመንፈሳዊ ሕይወት ውስጥ ብዙ ችግሮችን ያስከትላል። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ከጊዜያዊ ጭቅጭቅም አልፈው ፍርድ ቤት ድረስ በመጓተት ከወንድሞቻቸው ጋር በአደባባይ ይካሰሱ ነበር።

ሐዋርያው ጳውሎስ የችግራቸውን ዋና ምንጭ ሲያሳያቸው እንዲህ ብሎ ይጽፋል ፡-

«ቅናትና ክርክር ስለሚገኝባችሁ ሥጋውያን መሆናችሁ አይደለምን? እንደ ሰው ልማድስ አትመላለሱምን?» 1ቆሮ.3፡3።

ከዚህ ጥቅስ እንደምናየው የጠብ የክርክርና የጭቅጭቅ ምክንያት ሥጋዊነት ነው። በቤተ ክርስቲያን የሚያጋጥሙን ችግሮች ሁሉ ምንጭ ሥጋዊነት ነው። ሥጋዊነትንና ሕፃንነትን ጳውሎስ በአንድ ዓይነት አመለካከት እንደሚመለከታቸው ቀደም ሲል አይተናል።

ስለ ክርክር በሚናገርበት ጊዜ የሃሳብ መለያየት አይኑር ማለቱ

አይደለም። ክርስቲያን ሁሉ የግድ አንድ ዓይነት አስተሳሰብ ማሰብ አይችልም። አነስተኛ በነበሩት የክርስቶስ ሐዋርያት መካከል እንኳ የተለያዩ አመለካከትና ግላዊ ስብዕና (ፐርሰናሊቲ) እንደነበራቸው እናውቃለን። ነገር ግን ጌታ ሁሉንም እንዳሉ ተቀብላቸው። በወንጌል ውስጥ የትም ቦታ ቢሆን ሁሉም አንድ እንዲመስሉ ግላዊ ስብዕናና ባሕርያቸውን ሲጨፈልቅና አንዱ ሌላውን እንዲመስል ሲያደርግ አናይም። ሰዎችን በአንድ ዓይነት መቁረጫ እንደተቀረጸ ብስኩት (ኩኪ) ለማድረግ የሚደክሙ የግል ፍላጎት አእምሮአቸውን ያሳወረባቸው ሰዎች ብቻ ናቸው። እግዚአብሔርስ በዓለም ላይ ሁለት ሰዎችን እንኳን አንድ አድርጎ አልፈጠረም። ማንም ሰው የራሱ ቅጂ የሆነ ሌላ ኮፒ የለውም። በዓለም ላይ የማንኛቸውም ሁለት ሰዎች አሻራ እንኳን አንድ አይነት አይደለም። እግዚአብሔር እያንዳንዳችንን ልዩ አድርጎ ነው የፈጠረን። በሁለት የበረዶ ብናኝ መካከል እንኳ ልዩነት እንዳለ አዋቂዎች ይነግሩናል። እግዚአብሔር የምድር አበባዎችን ሁሉ የፈጠረው በቀለም፣ በመልክ፣ የተለያዩ እንዲሆኑ አድርጎ ነው። ዝሆንንና ጥንቸልን፣ ጉማሬንና ዓሣን የፈጠረ አምላክ የተፈጥሮ ልዩነቶች የሚያስደስቱት መሆን አለበት። ሁሉን ነገር አንድ አድርጎ ቢፈጥር ኖሮ የምናየው ፍጥረት ሁሉ ለዐይን የሚሰለች በሆነ ነበር።

ልዩ ልዩ መሆናችን ብርታት እንጂ ድካም አያመጣም። የሁላችን አስተሳሰብና አመለካከት አንድ ዓይነት ቢሆን የትም እንደርስም። ጥፋትም ሲመጣ የሚያስተውል አይገኝም። እንዲህ ሲላሳት «ተው፣ ተሳስተሃል» ብሎ የሚመልስም ባልኖረ ነበር። እርስ በእርስ ለመመካከርና ለመተራረም ብሎም እንዳችን ከሌላው ለመማር የቻልነው ልዩ ልዩ ሆነን በመፈጠራችን ነው።

ሌላው ክርስቲያን እኔ እንደምናገር ካልተናገረ፤ እኔ እንደማለበው ካላለበ በማለት የአመለካከት ልዩነቶችን ምክንያት በማድረግ የሚጨቃጨቅና ጠብ የሚፈጥር የአስተሳሰብ ብስለት የጉደለው ሕፃን ነው። ቅናትና ክርክር ሁሉ ምንጫቸው የአድገት ጉድለት ነው። ቅናት መራርነትን ይወልዳል መራርነትም ጥላቻን፣ ጥላቻም በቀልን ያመጣል የመጀመሪያው ነፍስ ገዳይ ቃየን ወንድሙን ለመግደል የበቃው በቅናት ምክንያት እንደነበር ሲረሳ አይገባውም።

ዲያቢሎስ የእግዚአብሔር ልጆች እርሱን በመዋጋት ፈንታ እርስ በእርሳቸው ሲዋጉ ማየት ደስ ይለዋል። የክርስቲያኖች የእርስ በእርስ ጠብ ዲያቢሎስንና ሠራዊቱን ለመቋቋም የሚያስፈልገውን ኃይል በአጉል ቦታ ማባከን ነው። እሳት የተጠጋውን እንደሚያቃጥል ሁሉ በዚህ ዓይነት ጭቅጭቅና ጠብ የሚጉዳው ክርስቲያን እንጂ የጽድቅ ጠላት ዲያቢሎስ አይደለም። ሐዋርያው ጳውሎስ «እርስ በርሳችሁ ብትነካከሱና ብትበላሉ እርስ በርሳችሁ እንዳትጠፋፉ ተጠንቀቁ» በማለት የሚመክረው ለዚህ ነው ገላ.5:15።

ቅናትና ክርክር፣ ጠብና ጭቅጭቅ ከልጅነት የተነሳ የሚመጡ መሆኑን ካወቅን፤ መፍትሄው የልጅነትን ባሕርይ መሻር ብቻ ነው። የልጅነትን ባሕርይ ለመሻር ከልጅነት መውጣትና ማደግ ይጠይቃል።

12. በቡድን መከፋፈል፤ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች የመንፈስ ሕፃንነት ከታየበት መንገድ አንዱ በመሪዎቻቸው ስም በቡድን በመካተት በምዕመናን መካከል መለያየትን ማምጣት ነው። ጳውሎስ የሚከተለውን ጥያቄ ይጠይቃቸዋል፤

«አንዱ እኔ፣ የጳውሎስ ነኝ ሁለተኛውም እኔ የአጵሎስ ነኝ ቢል ሰዎች ብቻ መሆናቸው አይደለምን?» 1ቆሮ.3:4

በቡድን የመከፋፈል ችግር ምንጩ መንፈሳዊውን እውነት (የእግዚአብሔር ቃል) በሚገባ ካለመረዳት የተነሳ ነው። ጳውሎስ በቆሮንቶስ መልእክት መግቢያ ላይ እንኳ ችግሩን አንስቶታል።

«ወንድሞች ሆይ፣ በመካከላችሁ ከርክር እንዳለ ስለ እናንተ የቀሎዔ ቤተ ሰቦች አስታውቀውኛልና። ይህንም እላለሁ እያንዳንዳችሁ እኔ የጳውሎስ ነኝ፣ እኔስ የአጵሎስ ነኝ፣ እኔ ግን የኬፋ ነኝ እኔስ የክርስቶስ ነኝ ትላላችሁ። ክርስቶስ ተከፍሎአልን? ጳውሎስስ ስለ እናንተ ተሰቀለን? ወይስ በጳውሎስ ስም ተጠመቃችሁ?» ይላል 1ቆሮ. 1:11-14።

እንደምናየው የቆሮንቶስ ምዕመናን በአራት ቡድኖች ተከፋፍለው ነበር። እነሱም ፦

ሀ) የጳውሎስ ቡድን

ለ) የአጵሎስ ቡድን

ሐ) የኬፋ (የጲፕሮስ) ቡድን

መ) የክርስቶስ ቡድን ናቸው።

የቡድን መንፈስ ብዙ ጊዜ ትልቁንና ዋናውን ነገር ከመመልከት ይከለክላል። ለእግዚአብሔር መንግሥት ከመሥራት ይልቅ ለአንድ ቡድን መሥራትና መድከምን ያስከትላል። የቡድን መንፈስ ፋክክርና ውድድርን ይፈጥራል። የፋክክርና የውድድር መንፈስ ደግሞ የማሸነፍ ፍላጎትን ያስከትላል። የእኛ ቡድን እንዲያሸነፍ ፍላጎታችን ጽኑ ሲሆን በሌሎች ሰዎች ስለሚሠራው የእግዚአብሔር ሥራ ግድ የለሽ ያደርገናል። በጣም በሥጋ የተዋጠ ክርስቲያን ደግሞ የአሱ ቡድን እንዲለማ ሌላው ቢደርቅ ደስ ይለዋል። ይህ ሁሉ ዲያቢሎስን በደስታ ለመፍለል የሚረዳው መልካም ዜና ነው።

ጳውሎስ፦ አጵሎስና ኬፋ በመንፈስ ያደጉና የበለጸጉ መሪዎች ናቸው። ስለዚህ ለቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በቡድን መከፋፈል ምንም አስተዋጽኦ አላደረጉም። በሦስቱም መካከል ምንም ዓይነት መራርነትና ጠብ የለም። መንፈሳዊነት የተጉናፀፉ እነዚህ መንፈሳዊ አባቶች ይቅሩና የክርስቶስ ፍቅር የገባው ማንም እንኳን ጥላምና ክርስትና አብረው እንደማይሄዱ ያውቃል። ጲፕሮስ በመልእክቱ ጳውሎስን «የተወደደው ወንድማችን ጳውሎስ» ብሎታል። ይህ ከልብ የፈለቀ እንጂ የሽንገላ ቃል አይደለም።

እርግጥ ነው እነዚህ ሦስቱም ግላዊ ባሕርይና ሰብዕና (ፕሮሰናሊቲ) አላቸው። የእያንዳንዳቸውም አገልግሎትና አጠራር ልዩ ልዩ ነው። ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ይህንን ለማስረዳት «እኔ ተከልኩ አጵሎስም አጠጣ ነገር ግን እግዚአብሔር ያሳድግ ነበር» ይላል። ቀጥሎም በማያያዝ «የሚተክልና የሚያጠጣ አንድ ናቸው ነገር ግን እያንዳንዱ፣ እንደ ራሱ ድካም መጠን የራሱን ደመወዝ ይቀበላል» ይላል 1ኛ ቆሮ.3:5-8። ይህንን ቃል በአገልግሎት መስክ ላይ የሚገኙ ሁሉ ደጋግመው ማንበብ አለባቸው። ፕሪያችንና አገልግሎታችን አሠራራችን እንደሚለያይ የምንቀበለውም ሽልማት የተለያየ እንደሆነ መማር የምንችልበት ሀሳብ ነው። ነገር ግን ሁላችንም ደግሞ የምንሠራው

ለአንድ መንግሥት ነው።

የወንጌልን ሥራ እንደ አንዲት አገር የመከላከያ ኃይል ልንመለከተው እንችላለን። በአንድ አገር የመከላከያ ኃይል ውስጥ፤ የባህር ኃይል፤ የአየር ኃይል፤ እግረኛ፤ መሐንዲስ፤ ታንክኛ፤ አየር ወለድ ወዘተ አሉ። የእነዚህ ሁሉ መያቸውና ችሎታቸው ልዩ ልዩ ነው። የክፍል መለዩ (የኒፎርማቸውም) ይለያያል። የሚሠሩትም ሥራ የተለያየ ነው። ነገር ግን አንደኛው ክሌላው እበልጣለሁ ብሎ መለየት አይችልም። አንደኛው ክፍል ለሌላው ረዳት እንጂ የባላንጣነት ግንኙነት የላቸውም። ይልቁንም እናት አገር ዋና ዓላማቸው ስለሆነች ሁሉም በየችሎታቸው በመተባበር እናት አገርን ከአጥቂ ለመከላከል በኅብረት ይዋደቁላታል። ከመከላከላቸው ይህን ዓላማ የሚረሳ ሰው ቢኖርና የቡድን፤ የወገን ነገር ቢያመጣ ማንንም አይጠቅምም። እንዲህ ያለ ሰው ሁሉንም ቡድን፤ የራሱንም እንኳ ሳይቀር ይጉዳል። እናት አገሩንም ይበድላል። በወንጌል ሥራ ውስጥ ያለው ዓላማ የእግዚአብሔርን መንግሥት ለማስፋፋት ነው። ዓላማ አንድ ያደርጋል። የዓላማ እንኳን መልካሙ ይቅርና ክፉው እንኳን ያስተባብራል። ለዚህ ከመጽሐፍ ቅዱስ ሆነ ከታሪክ፤ በእድሜም ካየሁት ብዙ ማስረጃ መስጠት ይቻላል። ነገር ግን አስፈላጊ አይመስለኝም።

የእግዚአብሔር መንግሥት ሥራም የክርስቶስ ዓርማ ያላቸውን ክርስቲያኖች ሁሉ ያስተባብራቸዋል። የተለያዩ ችሎታና ስጦታቸውም ለአንድ ዓላማ ይውላል። የቡድን ስሞቻቸውና የማኅበር መለዩአቸው፤ ከሁሉ በፊት ክርስቲያን፤ (የክርስቶስ) መሆናቸውን ሊያዘናጉ አይገባም። ስለዚህ እውነተኛና የበሰለ ትክክለኛ አመለካከት ያለው ክርስቲያን ዓይኖቹ የማሕበር መለዩው ላይ ሳይሆኑ ክርስቶስ ላይ ነው። ዓይኑ ክርስቶስ ላይ የቆየ በወንድሞቹ ሁሉ ክርስቶስን ማየት ይችላል። ስለሆነም ለልዩነት ጊዜ የለውም።

ሐዋርያት በመንፈስ ብዙ ያላደጉበት ጊዜ እንደነበረና ክርስቶስም እንዲያድጉ እንደረዳቸው አናውቃለን። የአለማደግ ባሕርይ ታይቶባቸው የነበረው ከመስቀሉ በፊት፤ ኢየሱስን በሚከተሉበት ጊዜ ነበር። በወንጌል እንደምናነበው አንድ ቀን ወደ ኢየሱስ ቀርበው አንድ ሰው በሰሙ አጋንንት ሲያወጣ እንዳዩና ነገር ግን ያ ሰው ከእነርሱ ቡድን

ውስጥ ስለሌለ አጋንንት ማውጣት እንዲያቆም እንዳዘዙት ነገሩት (ማር. 9፥38-42)። የማይቃወም፤ ተቃራኒ ያልሆነ ሥራ የሚሠራ የማኅበር አባል ባይሆንም በወንጌል ማኅበርተኛ መሆኑን እንዲያውቁ ጌታ ትምህርት የሰጣቸው በዚህ ጊዜ ነው።

ከመስቀሉ በኋላ በተለይም በመንፈስ ከተሞሉባት የኢንጄኔሪንግ ቀን ወዲህ እንዲህ ያለ የልጅነት ባሕርይ በሐዋርያት አልታየባቸውም። ስለዚህ የቆሮንቶስ ቤተክርስቲያን ምዕመናን በቡድንና በፓርቲ መከፋፈል ከሐዋርያት ፍላጎት ጋር ግንኙነት የለውም። ለዚህ ነው ጳውሎስ በጥያቄ የሚይዛቸው። ከዚህ ቀጥሎ እነዚህን ቡድኖች አንድ በአንድ ለመመልከት እንሞክር።

ሀ) በጳውሎስ ስም የተቋቋመው ቡድን፤ ጳውሎስ የአሕዛብ ሐዋርያ ነበር። ደኅንነት ሕግን በመጠበቅ ሳይሆን በጸጋው ብቻ እንደሆነ ያስተማረ ሐዋርያ ነው። የዚህ ቡድን አባሎች ይህንን ሀሳብ ከራሳቸው ፍላጎት ጋር አዋህደው የነፃነትን ትርጉም እንደፈለጉት አስፋፍተው የተሰበሰቡ ቡድኖች ይመስላሉ። የቡድኑ አብዛኛው አባል ከአሕዛብ ወገን ሊሆን እንደሚችል ብዙ ሰዎች ይገምታሉ።

ለ) በአጵሎስ ስም የተቋቋመው ቡድን፤ አጵሎስ የአሌክሳንደርያ ሰው ነበር። አጵሎስ እጅግ የጠለቀና የመጠቀ እውቀት ነበረው ይባላል። ስለዚህ ምናልባት ምሁራን ነን ባዮች (ኢንተሌክቸላስ) ሳይሆኑ አይቀሩም ክርስቲናን በአእምሮ እውቀት ለመመልከትና ለመወያየት ይህን ቡድን የጀመሩት።

ሐ) በኬፋስም የተቋቋመው ቡድን፤ ኬፋ (ጴጥሮስ) ያደገበትን የአይሁድ ባሕልና ልማድ የሚያከር ነበር። ከኢንጄኔሪንግ ቀን በኋላ እንኳን ይሄው ባሕልና ልማድ ክርስቲያን ሊያደርገው የሚገባውን ከማድረግ ሊከለክለው ተጽእኖ ፈጥሮበት ነበር። ጳውሎስ ይህንን አይቶ ነው ወንድማዊ ግሣዬና ምክር ያደረገለት። ፍቅር ወንድም ሲሳሳት እያየ ዝም አይልም። ለተሳሳተው ሰው በቀጥታ ምክርን ይሰጣል። ለጴጥሮስ የጳውሎስ ግሣዬና ጌታ ወደ ቆርኔሌዎስ ቤት እንዲሄድ አድርጎ ያስተማረው ትምህርት ከነበረበት የባሕል ተጽእኖ እንዲፈታ ረድቶታል። የሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ አሥራ

አምስትን ስናነብ ይህንን ማስተዋል እንችላለን።

በቆሮንቶስ በኪፋ ስም ቡድን ያቋቋሙት ክፍሎች አብዛኛዎቹ የአይሁድን ባሕልና ወግ፤ ሥነ ሥርዓታዊውንም የሙሴን ሕግ እየጠበቁ ክርስትናን ለመከተል የወሰኑ ሰዎች እንደነበሩ ይገመታል። እነዚህ ሰዎች የሚወዱትን ትተው ፍጹም መለወጥ ያስችገራቸው አይሁዶች ናቸው። ይህም ከሆነ በጳውሎስ ስም ከተቋቋመው ቡድን አባላት ጋር ብዙ ልዩነት ሊኖራቸው ይችላል።

መ) በክርስቶስ ስም የተቋቋመው ቡድን፤ ፈረንጆች «ውሸት በእውነት ጀርባ ላይ ትጋልባለች» የሚሉት አባባል አላቸው። በተለይ ይህ አራተኛው ቡድን ከሦስቱ ይልቅ ትክክለኛውን ቡድን የመሠረቱ ይመስላል። ክርስቲያን ክርስቶስን መላይ ማለት ነው። ስለሆነም ክርስቲያን የማንም ቡድን አባል ሳይሆን በመሠረቱ የክርስቶስ ነው። እነዚህ ሰዎች ሌሎችን ሦስቱ ቡድኖች ካዩ በኋላ ብልጫቸውን ለማሳየት ቡድኑን እንደ መሠረቱት አልጠራጠርም። ነገር ግን «እኛስ የክርስቶስ ነን» ሲሉና ቡድን ሊያቋቁሙ ሁላችንም ሊገባን የሚችለውን ትክክለኛ ነገር ማድረጋቸው አይደለም። እንደዚያ የሚሉበትም ዋና ዓላማ ንጹህ አይደለም። እነርሱ «የክርስቶስ ነን» ሲሉ ሌሎችን ሁሉ፤ ማለት የቀረውን ክፍል ከክርስቶስ ውጭ ለማድረግ ነው። የክርስቶስን ስም የሚጠቀሙበት ሌሎችን ከእነርሱ ለመለየትና ለማግለል ነው።

ሌሎችን ለማግለል የምንጠቀምበት ነገር ሁሉ የኅብረት እንቅፋት ነው። የኅብረትና የአንድነት እንቅፋቶች መንስኤ ብዙ ከመሆናቸው የተነሳ በዝርዝር ማቅረብ ያስቸግራል። ነገር ግን በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ከነበረው መከፋፈል ካስተዋልነውና በልምምድም ካየነው አራት ዋና ዋና የኅብረት እንቅፋቶችን መጥቀስ እወዳለሁ። እነርሱም ፦

1. በራስ ብቁ ነኝ ማለት፤ «የማንንም እርዳታ አልፈልግም፤ እኔ ለራሴ ብቁ ነኝ» ብሎ ማሰብ ለኅብረት እንቅፋት ሊፈጥር ይችላል። እግዚአብሔር የክርስቲያኖችን አንድነት የመሠረተው እርስ በርስ ለመረዳዳት በምንችልበት መንገድ ነው። አዲስ ኪዳን

በማያሻማ መንገድ የክርስቲያኖችን አንድ አካልነት ያስተምራል። ሐዋርያው ጳውሎስ በሮሜ መልእክቱ ውስጥ ሊጽፍ፤ «እንዲሁ ብዙዎች ስንሆን በክርስቶስ አንድ አካል ነን፤ እርስ በርሳችንም እያንዳንዳችን የሌላው ብልቶች ነን» ይላል ሮሜ 12፥5። በአንድ አካል ብዙ ብልቶች እንዳሉ፤ የእያንዳንዳቸውም ሥራ ከሌላው የተለየ አንደሆነ፤ የእኛም አገልግሎትና የተሰጠን ፀጋ ልዩ ልዩ ነው። ዓይን እኔ በራሴ ብቁ ነኝ ብላ ልታስብና ሌሎችን አታስፈልጉኝም ልትል አትችልም። እጅ፤ እግር፤ ጆሮና፤ ሌሎችም ብልቶች ሁሉ ሌሎችን ብልቶች አታስፈልጉንም ማለት አይችሉም። እግዚአብሔር እነዚህን ብልቶች ሁሉ የአንድ አካል ክፍል አድርጎ ፈጥሯቸዋል። የግድ አንዱ በሌላው ላይ ይመካል። ከብልቶቻችን መካከል አያስፈልገንም ብለን ቆርጠን ልንጥለው የምንችለው ነገር የለም።

እኛ ክርስቲያኖች በሙሉ የክርስቶስ አካል የሆነች የአንዲት ቤተ ክርስቲያን አባል ነን። የአንድ አካል አባል ስለሆንን ከሌላው የአካል ብልት ተለይተን በራሳችን በቂ መሆን አንችልም። የክርስቲያኖች ኅብረት ከሚናጋበት ዋና ምክንያቶች አንዱ በራሴ ብቁ ነኝ ማለት ስንጀምርና ሌላውን አያስፈልገኝም ብለን ቆርጠን ስንጥል ነው። አንዱ በሌላው ላይ ካልተመካና እርዳታ ካልፈለገ ኅብረት የሚባል ነገር የለም። ኅብረት፤ በአካል ምሳሌነት እንደተጠቀሰው በመረዳዳትና በመደጋገፍ ላይ የተመሰረተ ነው።

የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ሕፃንነት የተገለጸበት መከፋፈል ከላይ በተጠቀሱት ምክንያቶች ላይ ያተኩረ ነበር። ስለሆነም 1ኛ ቆሮንቶስ 12፥14-26 ላይ ስለዚህ ጉዳይ ሰፊ ምክርና ትምህርት ይሰጣቸዋል። በግል ሆነ ተሰባስበን የምናገላቸው የክርስቶስ አካል ክፍሎች ሲኖሩ፤ የቤተ ክርስቲያንን አንድነትና ኅብረት እናፈርሳለን። ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ክርስቲያኖች የሚጽፈውን መልእክት ገና ሲጀምር በመካከላቸው መለያየት እንዳይኖር «በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እለምናችኋለሁ» ለማለት የተገደደው ለዚህ ነው (1ቆሮ. 1፥10)።

2. ፎርሙላ ማውጣት፤ ፎርሙላ በላይንስና በሌሎችም ነገሮች ውስጥ ጠቃሚ ነው። ጨረቃም ላይ ሊያደርስ ይችላል። በእግዚአብሔር

አሠራር ላይ «መንገዱ ይሄ ብቻ ነው።» ብሎ ፎርሙላ ማውጣት ግን በጣም አደገኛ ነው። ፎርሙላ የተወሰነ ጠባብ መንገድ ነው። የእግዚአብሔርን ሥራዎች ሁሉ በተወሰነ ፎርሙላ መምራት፤ ያንን ፎርሙላ የማይጠቀሙትን ከማግለሉም ሌላ እግዚአብሔርንም የተመጠነ ያደርገዋል። እግዚአብሔር የተወሰነና የተመጠነ አሠራር ሊኖረው አይችልም። እምላክ ስለሆነ የፈለገውን ማድረግ ይችላል። እኛ የምንጠቀምባቸው የአምልኮ ሥርዓቶች ወይም መንፈሳዊ አሠራሮች እግዚአብሔር ሊሰራባቸው ከሚችሉት መንገዶች አንዱ ብቻ እንጂ ሁሉንም ያጠቃለላል አይደለም። ስለዚህ የኔ ብቻ ትክክለኛ አሰራር ነው ማለት አንችልም። ስለዚህ የራሳችንን የአምልኮ ሥርዓቶችና መንፈሳዊ አሰራሮች ብንወዳቸውም የሌሎችን ሰዎች መንገዶች ልክ እንዳይደሉ መቁጠር አይገባንም። በክርስቲያኖች መካከል ላለው አንድነትና ኅብረት እንቅፋት የሚሆነው የዚህ ዓይነት አስተሳሰብ ሲኖር ነው።

3. መራርነት፤ ብዙ ኅብረቶች ከሚፈርሱበት ምክንያቶች አንዱ መራርነት ነው። መራርነት ባለበት ይቅርታ ቦታ የለውም። መራርነት የግል ሕይወትን ከመጥፋቱም ሌላ የሌሎችንም ሰላምና ጤናማ ግንኙነት ያቃውላል። መራርነት የኅብረት ጠንቅ መሆን የሚችለው ለዚህ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ስለዚህ ጉዳይ እንዲህ ይላል። «የእግዚአብሔር ጸጋ ለማንም እንዳይጉድለው ብዙዎችም የሚረክሱበት አንድ መራራ ስር ወደ ላይ በቅሎ እንዳያስጨንቅ ... ተጠንቀቁ» ዕብ. 12፥15-16። ከዚህ ቃል መረዳት እንደምንችለው መራራ ስር በጊዜ ተቆፍሮ ካልወጣ ቀስ በቀስ ማደጉ የማይቀር ነው። የሚያድግም ነገር ያፈራል። ሥሩ መራራ ከሆነ ፍሬውም መራራ ነው። የሚቀምሱትን ሁሉ ይመራል። " ብዙዎችን የሚያስጨንቅ " የተባለው መራርነት ከሰዎች ልብ ካልተነቀለና ካልወጣ እንደ ተስቦ ወደ ሌሎችም ሊጋባና ሊሰፋፋ ብሎም አንድነትን ሊያጠፋ ይችላል። መራርነት ቂምና በቀልን ይወልዳል። ከዚህ አይነት የልብ ችግር ውስጥ የሚያደርሰው ለሰዎች እውነተኛነት ይቅርታ አለመስጠት ነው። አንድ ጊዜ አንድ ያላመነ ሰው በአንዳንድ ክርስቲያኖች መካከል ያለውን ጊዜ የማይፈውሰው ጭቅጭቅ ካየ በኋላ፤ " ከቤተክርስቲያን ይልቅ ጠጅ

ቤት ብዙ ይቅርታ አለ " ሲል ተናገረ። ይህ በጣም የሚያሳዝን አስተያየት ነው፤ ምክንያቱም እውነተኛው የይቅርታ ቦታ ቤተክርስቲያን መሆን አለባት። ኤፕሮስ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን " ወንድሜ ቢበድለኝ ስንት ጊዜ ይቅር ልበለው? ሰባት ጊዜ ሰባት ነውን? " ሲል በጠየቀ ጊዜ ጌታ " አይደለም ሰባት ጊዜ ሰባ እንጂ " ሲል መልሶለታል። እንዲህ ያለውን ወሰን የሌለው ይቅርታ ያስተማረው ለቤተክርስቲያን ነው። ይቅርታ በንደለው ልብ መራርነት አለ፤ መራርነትም የኅብረትና የሰላም ጠንቅ ከመሆኑም በላይ የክፋት ሁሉ ሥር ነው። በመንፈሳዊ ሕይወት ማደጋችን ከሚታወቅበት መንገድ አንዱ በይቅርታ ሕይወት መሞላት እንደሆነ መዘንጋት የለብንም።

4. የሊቃውንት ቡድን ማሰባሰብ (ኤሊቲሲዝም) የሊቃውንት መኖር አስፈላጊ ነው ነገር ግን ሊቃውንት ሌሎችን የማግለል አላማ ያለው ቡድን ሲፈጥሩ እነርሱንና ሌላውን ምዕመን የሚለያይ አጥር ይሰራሉ። ይህ ለመከፋፈል ምክንያት ይሆናል። በቅርንጥፋስ ቤተክርስቲያን " እኛ የአጽሎስ ነን " የሚሉት ወገኖች የዚህ አይነት አስተሳሰብ ያላቸው ሰዎች እንደነበሩ ይገመታል። ሰዎች ራሳቸውን ከሌሎች በላይ አድርገው መመልከት ሲጀምሩ ሰይጣን ደስ ይለዋል ምክንያቱም የዚህ አይነት የትዕቢት ነገር ሀሳቡ ያላቸው ላይ የመንፈስ ውድቀት ማምጣት ብቻ ሳይሆን ማህበሩንም እንደሚከፋፍል ያውቃል። አንዱ ክርስቲያን በሌላው ክርስቲያን ላይ እንዲክፋ የሚያደርግ ምንም አይነት ነገር ለዲያብሎስ ያመቸዋል። ይህንን በመረዳት በትክክለኛ አላማ መሳሰብ ያስፈልጋል ሌሎችም የምንሰባሰብበት አላማ እንዲገባቸው ማድረግ አለብን። በመሰረቱ የተማሩና የተመራመሩ ሊቃውንት ለቤተክርስቲያን አስፈላጊ ናቸው በመልካም አላማ ለማስተማርና ለመገንባት መሰባሰቡም ጥፋት የለውም ነገር ግን ለአንድ ክርስቲያን ተገቢ እንደሆነውና መጽሐፍ ቅዱስም

የሚጠይቀውን ትህትና ማጣት ብሎም ከሊቁ ካልሆነ በቀር ከሌላው ጋር አለመደባለቅ ግን ዋና የአንድነትና የጎብከት እንቅፋት ነው።

የቆርንቶስ ክርስቲያኖች ሕፃንነት የተገለፀበት አንደኛው መንገድ ከዚህ በላይ በዘረዘርነው ሁኔታ በቡድን መለያየት ነው። የዚህ ዓይነት የቡድን ስሜት በሚያይልበት ማንኛውም ጊዜና ቦታ የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን በሚከተሉት መንገድ ትጉዳለች ፡-

ሀ) የቡድን መከፋፈልና ክርክር፤ ክርስቲያኖች ጠላታቸው ሰይጣን መሆኑን እንዲዘነጉና ከወንድሞቻቸው ጋር በጠላትነት ዓይን እንዲተያየ ያደርጋል።

ለ) ክርስቲያኖች እርኩሳን መናፍስትን በመዋጋት ፈንታ እርስ በእርሳቸው በመዋጋት ኃይላቸውን እንዲጨርሱ ያደርጋል።

ሐ) የክርስቶስ ወንጌል ሥርጭት ሥራ ይጎዳል። ሰዎች በቃል ስንሰብክ ከሚሰሙት ይልቅ በዓይን የሚያዩትና በተግባር የሚመለከቱት የበለጠ ይነካቸዋል። ስለዚህ የምንናገረውን የማንኛር መሆኖችንን ሲያስተውሉ ወንጌላችንን ተቀብለው መዳን ያቅታቸዋል። የዳኑ ካሉም እድገታቸው ይቀጥጣል።

መ) ፍቅር በክርስቲያኖች መካከል ትቀዝቅዛለች፤ መነፋፈቅ ይጠፋል። መቀራረብ በመራራቅ ፍቅርም በጥላቻ ትተካለች። ጳውሎስ ስለ ፍቅር የጻፈው ታላቁ ምዕራፍ ለእነዚህ ክርስቲያኖች በጻፈው መልእክት ውስጥ መገኘቱ የአጋጣሚ ጉዳይ አይደለም።

ሠ) ዓለም ስለ ክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን የተሳሳተ መልእክት ትሰጣለች። ቤተ ክርስቲያን የክርስቶስ አካል ነች። ነገር ግን እነዚህ ሰዎች የክርስቶስ አካል የሆነችውን ቤተ ክርስቲያን አንድነት ማየት ያቅታቸዋል።

ረ) የእግዚአብሔር ቃል በትክክል ከመሰበክ ይልቅ እንዲበረዝና እንዲሸቃቀጥ ያደርጋል። አንዲህ የሚሆነው እያንዳንዱ ቡድን አባሎችን ለማብዛት ያለው ፍላጎት ዓላማውን እንዲስት ስለሚያደርግ ነው።

ሰ) የክርስቶስ ከመሆን ይልቅ የቡድን አባሎች እንድንሆን ያደርጋል።

የዚህ ውጤት ሁለት ክርስቲያኖች ምንም እንኳን በክርስቶስ እንድን ቢሆኑም የተለያዩ ቡድን ውስጥ በመኖራቸው አብረው ጎብከት እንዳያደርጉ ያደርጋቸዋል።

ሸ) እግዚአብሔር ለቤተ ክርስቲያን (አካል) የሰጠውን ስጦታዎች በሙሉ ከመጠቀም ይከለክላል። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረን ዘጠኝ የፀጋ ስጦታዎች አሉ። 1ኛ ቆሮ. 12፡4-11 ላይ ተዘርዝረዋል። በተጨማሪም በሮሜ 12፡3-9 እንደተጻፈው ተጨማሪ መንፈሳዊ ችሎታዎችን መንፈስ ቅዱስ እንደሚሰጥ እናውቃለን። እንደዚሁም የአገልግሎት ስጦታዎች የሚባሉት፤ ሐዋርያት፤ አስተማሪዎች፤ ነቢያት... የመሳሰሉት ስጦታዎች አሉ። (ኤፌ. 4፡11 ላይ ተመልከት)

እነዚህ ስጦታዎች ብዙ ጊዜ ሁሉም ለአንዲት አጥቢያ ቤተክርስቲያን አይሰጡም። ምናልባት የፀጋ ስጦታዎች በሙሉ የሚሠሩበት የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ብትገኝ እንኳ የአገልግሎት ስጦታዎች ሁሉ ሊኖሯት አይችልም። የአገልግሎት ስጦታዎች ከፀጋ ስጦታዎች የተለዩ ናቸው። የፀጋ ስጦታዎች ለሰዎች የሚሰጡ መንፈሳዊ ችሎታዎች ናቸው። የአገልግሎት ስጦታዎች ግን «ሰዎች» ናቸው። «እግዚአብሔር ለቤተ ክርስቲያን ሐዋርያትን፤ ነቢያትን፤ አስተማሪዎችን፤ ወንጌላውያንንና እረኞችን ሰጠ» ነው የሚለው። ስጦታዎቹ ሰዎች ናቸው። ስጦታዎቹ የተሰጡት ለአካሉ እንጂ ለአንዲት የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ብቻ አይደለም። ሁሉም ለአንዲት ቤተ ክርስቲያን ይሰጣሉ ብለን ብናምን እንኳን ስጦታዎቹ ሰዎች ስለሆኑ አንድ ዓይነት አገልግሎት አይኖራቸውም። የሁለት የተለያዩ አስተማሪዎችን ትምህርት ብንመለከት ሁሉም የራሳቸው የሆነ አቀራረብና ቃና ስላላቸው የተለያዩ ሆኖ እናገኘዋለን። ስለዚህ አንዱን ትተን ሌላውን መምረጥ አንችልም።

የቡድን መንፈስ ሲኖር የሚፈጠረው አጥር ምዕመናን እነዚህን አገልግሎቶች እንዳይጠቀሙበት ይከለክላል። በዚህ፤ ቤተ ክርስቲያንና ሰጪውንም መበደል ይቻላል።

ከ ሀ እስከ ሸ በተዘረዘሩት ክፍሎች የተገለጹት ችግሮች ዋና

ምንጭ ጠላት ነው። ዲያቢሉስ መከፋፈል ስለሚጠቅመው እነኝህን ነገሮች እንደሚፈጥር አልጠራጠርም። በሁለተኛ ደረጃ ግን እነዚህ ነገሮች የሚመነጩት በመንፈስ ካለማደግና ሥጋዊ ክመሆን የተነሳ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ችግር ምንጩ ብሎ የሚጠቁመው ሕፃንነታቸውን (ሥጋዊነታቸውን) መሆኑ አይካድም።

የአንድነት አርማ

ቡድኖችና ማኅበሮች የአንድነታችን መሠረትና ዓርማ አይደሉም። ቀደም ብለን በዘረዘርነው ትንተና ይህንን ለመረዳት ችለናል። አንድ የምንሆነው በአንድ ማኅበር ውስጥ በመሆን አይደለም። ድርጅታዊ መዋቅሮች የአንድነት መሠረቶች አይደሉም። ለመልካም ዓላማ የማኅበሮች መኖር አስፈላጊ ነው። ሀሳቤ የማኅበር መኖርን ፈጽሞ አይቃወምም። እንዲያው ምን አንድ እንድንሆን ያደርገናል? የዚህን መልስ ለማግኘት የቆሮንቶስ ከተማ ክርስቲያኖችን ጳውሎስ የጠየቀውን ጥያቄ በድጋሚ እንመልከት፡

«ክርስቶስ ተከፍሎአልን? ጳውሎስ ስለ እናንተ ተሰቅሎአልን? ወይስ በጳውሎስ ስም ተጠመቃችሁን? ... ወንጌልን ልሰብክ እንጂ ለማጥመቅ አልተጠራሁም ...»።

የጠየቃቸው ጥያቄ ዋና ዋናዎቹን የአንድነት መሠረቶች ያጠቃልላል። በዚህ ጥቅስ ክርስቲያንን አንድ የሚያደርጉ አራት የአንድነት መሠረቶች ተጠቅሰዋል። እነዚህም የሚከተሉት ናቸው ፡-

- ሀ) ክርስቶስ፤ ክርስቶስ ተከፍሎአልን? ከሁሉም በላይ ዋናውን የክርስቶስ አንድነት መሠረት መጥቀሱ ነው። ክርስቶስና ክርስቶስ ነው። ክርስቶስ ዋናው መሠረታችን ሲሆን፤ በቅርብ ይኑሩ በሩቅ፤ የሰውን ያታ፡ ቀለምና ዘር ሳንለይ ክርስቶሳውያንን ሁሉ (ክርስቲያኖችን) ወንድሞቻችን እንደሆኑ እናውቃለን። ሁሉን አንድ ያደረገና ያዋህደ እርሱ ብቻ ነው። ከክርስቶስ ሌላ የምንፈጥረው የአንድነት መሠረት ከእግዚአብሔር ቃል የወጣና

አደገኛ ነገር ነው። ስለዚህ ከክርስቶስ ሌላ የአንድነት መሠረት በማንም መመሥረት የለበትም። ከተመሠረተው ሌላ ማንም ሌላ መሠረት ሊመሠርት አይገባም (1ኛ ቆሮ. 3፥10-12)።

- ለ) መስቀል ፡- ሐዋርያው ጳውሎስ በቡድን የተከፋፈሉትን የቆሮንቶስ ሰዎች፡ «ጳውሎስ ስለ እናንተ ተሰቅሎአልን?» ሲል ይጠይቃል። የክርስቶስ መስቀል የአንድነት መሠረት ነው። ሁላችንም ወደዚህ መስቀል በቀረብን ጊዜ እግዚአብሔርን አገኘን፤ እርስ በእርስም ተገናኘን። ያንን በክርስቶስ መስዋዕትነትና ደም የፈጠረውን አንድነት ምንም ነገር ሊሸረው አይችልም። ስለሆነም መስቀሉ የወንድማማችነትና እህትማማችነታችን አርማ ነው።

- ሐ) ጥምቀት ፡- ጳውሎስ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በማን ስም እንደተጠመቁ ይጠይቃል። «በጳውሎስ ስም ተጠመቃችሁን?» ይላል። የተጠመቅነው በምንከፋፈልባቸው መሪዎች ስም ቢሆን ኖሮ የክርስቶስ ክመሆናችን በፊት የእነዚህ ሰዎች ወይም ቡድን እንሆን ነበር። የምንጠመቀው በእግዚአብሔር ስም ነው። ጳውሎስ በአንድ ስፍራ «አንድ ጌታ አንድ ሃይማኖት አንዲት ጥምቀት፤ ከሁሉ በላይ የሚሆን በሁሉም የሚሠራ በሁሉም የሚኖር አንድ አምላክ የሁሉም አባት አለ።» ይላል ኤፌ. 4፥5-6። ስለዚህ ጥምቀት ራሳችንን ከክርስቶስ ጋር የምናመሳሰልበት ሥርዓት ነው። ሁላችንም የትኛውም ቦታና ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ብንገኝም በእግዚአብሔር ስም እንጠመቃለን። ስለዚህ አንዲት ጥምቀት የአንድነታችን ዓርማ ነች።

- መ) ወንጌል፤ ወንጌል ሁላችንን ማኅበርተኛ እንድንሆን ታደርጋለች። ክርስቲያኖች ሁሉ አዲስ ለመወለድ የሚችሉት በወንጌል ነው። የወንጌሉ የምሥራች ሁላችንም የተፈታንበት ነው። ወንጌል የአንድነታችንም ዓርማ ነው።

ጳውሎስ የቆሮንቶስን ቤተ ክርስቲያን ያገኛት በጣም ሕፃን ሆኖ ነው። እነዚህን የአንድነት መሠረቶች ሁሉ ትተውታል። ሌሎች የአንድነት መሠረቶችንም አቁመዋል። የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የጎደላት ስጦታ አልነበረም። ብዙ ስጦታዎች ነበሯት። የቸገራቸው

አስተማሪም አይደለም። ታላቁ የቤተ ክርስቲያን አስተማሪ ጳውሎስ ራሱ፣ ለአሥራ ስምንት ወራት መካከላቸው ቁጭ ብሎ አስተምሮአቸዋል። የችግራቸው ምክንያት አለማደግ ነበር። አለማደግ አንዳንድ ጊዜ ከሞግዚቶች የተነሳ መሆን ቢችልም፤ አብዛኛው የመንፈሳዊ እድገት ችግር ከግለሰቡ ፍላጎትና ውሳኔ የተነሳ የሚመጣ ነው። ስለሆነም እያንዳንዱ ግለሰብ (እያንዳንዱ ክርስቲያን) ስለ መንፈሳዊ እድገቱ ቁርጥ ውሳኔ ማድረግ አለበት፤ ለእድገቱ እንቅፋት የሚሆኑትን እያሰወገደ የሚጠቅሙትን ነገሮች መከታተል አለበት።

በሚቀጥለው ምዕራፍ ለእድገት ስለሚጠቅሙት ነገሮች እንመለከታለን። ነገር ግን እስከ አሁን በቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ሕፃንነት የራሳችንን ሕይወት ካየንበትና ያለንበትን ቦታ ካወቅን ችግራችንን ለማስወገድ የሚቀረን ብዙ አይደለም። ችግሩን ያወቀ መድኃኒቱን ይፈልጋል። የልጅነት ባሕርይ መሻር ያለበት ነገር ነው። መሻር የምንችለውም እኛው ራሳችን ነን።

ለእድገት ጠቃሚ ነገሮች

ሕይወትን ትርጉም ያለው የሚያደርገው የእድገት መኖር ነው። ልጆች ተወልደው ባያድጉ እጅግ በጣም የሚያሳዝን ይሆናል፤ የወላጆችም ልብ በመራራ ሀዘን ይመታል። መወለድ ደስ የሚለው ማደግ ስላለ ነው።

እድገት ብዙ ነገሮች ላይ ይመካል። የሞግዚቶች እንክብካቤ፣ ጥሩ አመጋገብ፣ ጥሩ የመኖሪያ አካባቢ፣ ... አካላዊ እድገትን የሚረዱ ነገሮች ናቸው።

በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ደጋግመን በማነፃፀር ለመመልከት እንደሞከርነው፤ በመንፈሳዊ እድገትና በአካላዊ እድገት መካከል ብዙ ተመሳሳይነት አለ። መንፈሳዊ እድገትም በብዙ ነገሮች ላይ ይመካል። ለመንፈሳዊ እድገት አስፈላጊ የሆኑት ነገሮች ከሌሉ መንፈሳዊ እድገት ሊኖር አይችልም። ለዚህም ጠቃሚ ከሆኑት መካከል ዋና ዋናዎቹን በዝርዝር እንመልከት ፡-

1ኛ የእግዚአብሔር ቃል

ሰው ተወልዶ ወደዚህ ዓለም ከመጣበት ጊዜ ጀምሮ በሕይወት ዘመኑ ሁሉ ለመኖርም ሆነ ለማደግ ምግብ መመገብ አለበት። ያለ ምግብ ለማደግ ቀርቶ ለመኖርም እንኳን አይቻልም።

አካላችን የሚገነባውና የሚያድገው በምግብ ነው። ባዮሎጂስቶች እንደሚሉት ምግብ ሀ) ለሰውነታችን ኃይል ይሰጣል፤ ለ) የሰውነታችንን መቀት ይጠብቃል፤ ሐ) ሰውነታችንን ይገነባል። ቀደም ካሉት ምዕራፎች በአንዱ ፈረንጆች «እንደ በላኸው እንዲሁ ነህ» የሚሉትን

አባባል የጠቀሰው ለዚህ ነው።

እንጀራ (ምግብ) ለአካላችን ግንባታ፣ እድገትና በሕይወትም ለመኖር አስፈላጊ እንደሆነ ሁሉ በመንፈሳዊ ሕይወት ለማድግም ሆነ ለመኖር መንፈሳዊ ምግብ ያስፈልገናል። ያለ መንፈሳዊ ምግብ መንፈሳዊነት አይገኝም። በመንፈሳዊ ሕይወት (ክርስትና) ጸንተን መቆምና በእድገት ጉዳዩ መገስገስ የምንችለው የእግዚአብሔርን ቃል በየጊዜው መመገብ ስንችል ብቻ ነው። ጌታ ኢየሱስ በሰይጣን በተፈተነ ጊዜ ከመለሰለት መልሶች መካከል አንደኛው ይህንን ሐቅ ጥርት አድርጎ ያሳየናል፤

«ሰው ከእግዚአብሔር አፍ በሚወጣ ቃል ሁሉ እንጂ በእንጀራ ብቻ አይኖርም ተብሎ ተጽፎአል አለው» ማቴ. 4፡4።

ያለ ምግብ ሕይወት፤ ያለ እግዚአብሔርም ቃል መንፈሳዊነት የለም። በመለኰታዊ ባሕርይ እየገነባንና እያዳበረን ለእግዚአብሔር ያለንን የፍቅር ግለት ጠብቆ፣ በብርታትና በኃይል እንድንራመድ የሚያደርገን የእግዚአብሔር ቃል ነው።

መጽሐፍ ቅዱስን በምናነበበት ጊዜ ነፍሳችንን በቃሉ እንመግባለን። በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ለሁሉ ሰው የሚሆን የተመጣጠነ መንፈሳዊ ምግብ አለ።

ሕፃን ገና ሊወለድ ምግብ ሊያገኝ የሚችለው ከእናቱ ጡት ወይም በጡጦ ተደርጎ ከሚሰጠው ወተት ነው። ለተወሰነ ጊዜ ከዚህ ሌላ ምግብ መውሰድ አይችልም። ከተወለደ ጥቂት ወራት በኋላ ለሰላላ ምግብ መውሰድ ይችላል። በአደገና በጠነከረ ቊጥር ደግሞ ማንኛውንም ጠንካራ ምግብ መመገብ ይችላል።

የእግዚአብሔር ቃል በማንኛውም መንፈሳዊ እድሜ ላይ ለሚገኙ አማኞች የሚሆን የተመጣጠነ ምግብ አለው። ስለሆነም የነፍስን ጥማት እርከቶ ለእግዚአብሔር ያለንን የፍቅር ግለት እየጠበቀ ክርስቶስን እየመሰልን እንድንሄድ ያሳድገናል።

ሐዋርያው ጴጥሮስ በመልእክቱ ስለ ቃሉ ተመጣጣኝ ምግብነት እንዲህ ይላል፤

«ጌታ ቸር መሆኑን ቀምሳችሁ እንደሆነ ለመዳን በእርሱ እንድታድጉ እሁን እንደ ተወለዱ ሕፃናት ተንኩል የሌለበትን የቃሉን ወተት ተመኙ» (1ጴጥ. 2፡2)።

ሕፃን ጠንካራ ምግብ መመገብ ስለማይችል ወተት እንደሚያስፈልገው በመንፈስ ገና የተወለዱ አዳዲስ ክርስቲያኖችም ምስጢሩን ለመረዳት ከባድ ያልሆነውን የመጀመሪያ ትምህርቶችን ከእግዚአብሔር ቃል መማር ይችላሉ። «የቃሉ ወተት» የተባለው ያ ነው። ጳያደጉና እየጠነከሩ በሄዱ ጊዜ ግን ጠንከር ያለውን ሐሳብ መማርና መቀበል ይችላሉ። በዕብራውያን መልእክት ውስጥ ጠንካራ ምግብ፣ ክፉና ደጉን ለመለየት የለመደ ልቦና ላላቸው ሰዎች እንደሆነ ተጽፎአል (ዕብ. 5፡12-14)። ስለዚህ በመንፈስ ገና ሕፃን ከሆንበት ጊዜ እንስቶ የብስለት ደረጃ ላይ እስክንደርስ ድረስ የሚረዳንን ምግብ ከቃሉ ማግኘት እንችላለን።

ሰው ምግብ ባይበላ ሰውነቱ ሊጉዳና ወደ ሞትም ሊያዘግም ይችላል። የምግብ እጦት የሚያደርሰውን የረሀብ እልቂት ሁላችንም በዓይናችን ተመልክተናል። የእግዚአብሔርን ቃል የማትመገብ ነፍስ መንፈሳዊ የረሀብ አለንጋ ይገርፋታል። ቃሉን የተነፈገች ነፍስ እየከሳች፣ እየገረጣችና እየተጎሳቆለች ትሄዳለች። ስለዚህ መንፈሳዊ ሕይወታችን እንዲያድግና እንዲዳብር ቃሉን ከመመገብ ሌላ አማራጭ ነገር የለም።

ሰው አንድ ጊዜ ብቻ በበላው አይኖርም። ያለፈው ቀን የተበላው ለዛሬ ስለማይሆን ኑሮ እንደፈቀደልን በየቀኑ የተወሰነ ጊዜ ያህል እንበላለን። ነፍሳችንን የእግዚአብሔርን ቃል መመገብ የሚኖርብንም እንደዚሁ ነው። በአንዳንድ አማኞች ቤት ውስጥ መጽሐፍ ቅዱስ ሳይነበብ አዋራ ጠጥቶ ሲቀመጥ እንደማየት አሳዛኝ ነገር ምንም የለም። አንድ ጊዜ በአንድ አገር አንዲት አማኝ ከቤተክርስቲያን ስትመለስ የፀሐይ መነጽርዋ ጠፍቶባት የቤቷ ስርቻ ሁሉ ሳይቀር ፈለገችና ሳታገኘው ቀረች። ስድስት ወራት ከአለፈ በኋላ አንድ ቀን ከራስጌዋ ያለውን መጽሐፍ ቅዱስ እንስታ ለማንበብ ስትክፍት የጠፋባትን መነጽርዋን አገኘችው። መነጽሩ የጠፋ ቀን ቤተክርስቲያን መጽሐፍ ቅዱሷን ይዛ ሄዳ ስለ ነበር የዚያን ቀን መነጽሩን አጣጥፋ ከመጽሐፍ መካከል አስቀምጣው ረስታው ኖሯል። ይህች ቤት መጽሐፍ ቅዱሷን

በየጊዜው የምታነብ ቢሆን ኖሮ ይህን ያህል ጊዜ ሳትቆይና ብዙም ሳትደክም መነጽሯን ወዲያው ልታገኘው ትችላ ነበር። የእግዚአብሔርን ቃል እንደዚች ሴት በየእለቱ አለማንበብ መንፈሳዊ ሕይወትን ይጉዳል።

አንዳንድ ጊዜ ከአንዳንድ አማኞች አንደበት «ሥራ ስለ በዛብኝ መጽሐፍ ቅዱሴን ለማንበብ ጊዜ የለኝም።» የሚል ቃል ሲወጣ ይሰማል። በጣም የሚገርመው ጊዜ እንዳጡ የሚናገሩት እነዚህ ሰዎች በቀን ሁለትና ሦስት ጊዜ ለሥራቸው የሚሆነውን ምግብ ለመብላት ጊዜ ማግኘታቸው ነው። የሆዳቸውን ጉዳይ ካልረሱና ጊዜ ካላጡ ነፍሳቸውንም ለአሥር እና ለአሥራ አምስት ደቂቃ ያህል ቃሉን ለመመገብ ጊዜ ሊያጡ አይገባም። «የሆድ ነገር ቀጠሮ አይሰጥም» ስንል መንፈሳዊውንም ነገር ለነፍሳችን ለመመገብ ጭምር ቢሆን ከጉዳት ላይ አንወድቅም።

የእግዚአብሔር ቃል ለቀመሰው ከማርያ ከማር ወለላ ይልቅ ጣፋጭ ነው (መዝሙር 19፥10)። ነፍሳችንን ሁልጊዜ ይህንን ጣፋጭ ምግብ ብንመግባት መንፈሳዊ ሕይወታችን ከዚህ በታች በተዘረዘሩት መንገዶች እየተገነባ ማደግ ይችላል።

ሀ) እምነታችንን ያድጋል፤ አንዳንድ ሰዎች የመንፈሳዊ እንድንገትን ምንነት መግለጽ ሲፈልጉ «በእምነት ማደግ» የሚለውን ቃል መጠቀም ይመርጣሉ። መጽሐፍ ቅዱስ ከአንድ የበለጠ እምነት እንዳለ ያስተምረናል። ለመዳን የሚሆን እምነት አለ፤ የፀጋ ስጦታ የሆነና በእግዚአብሔር ላይ ጽኑ ትምክህትን፣ መተማመንን የሚጨምር እምነትም አለ። ስለ እምነት ዓይነት ለመዘርዘርና ለመጻፍ ዓላማ የለኝም። ይሁን እንጂ ስለ የትኛውም የእምነት ዓይነት ብናስብ፣ እምነት የሚዳብረውና የሚያድገው በእግዚአብሔር ቃል ብቻ እንደሆነ ማሳወቅ እወዳለሁ። ቃሉ የእምነት ምንጭ መሆኑን ጳውሎስ በሮሜ መልእክቱ ውስጥ እንደሚከተለው ይጽፍናል።

«እምነት ከመስማት ነው። መስማትም በእግዚአብሔር ቃል ነው» (ሮሜ 10፥17)።

የእግዚአብሔርን ቃል የሚመገብ ግለሰብ እምነት ጠንካራ ነው፤ እግዚአብሔርንና ሥራውን በሚመለከት መንገድ ፍርሃትና ጥርጥር

የለውም። በትምህርት ነፋስም ወዲያና ወዲህ አይፍገመገምም። እንደ ጳውሎስ «ያመንሁትን አውቃለሁ!» ብሎ ባመነበት ይፀናል (2ጢሞ. 1፥12)። የእግዚአብሔር ቃል በነገሠበትም አብያተ ክርስቲያናት እምነት ጠንካሮች ምዕመናን ይኖራሉ።

የእግዚአብሔር ቃል ጽኑ ነው። እግዚአብሔር ሁልጊዜ ከቃሉ በስተኋላ ይገኛል። የተናገረውንም ያደርጋል። ጌታችን፤ «ሰማይና ምድር ያልፋሉ ቃሌ ግን አያልፍም» ብሏል (ማቴ. 24፥35)። ስለዚህ ሕይወታችን መቆም የሚገባው በእዚህ መሠረት ላይ ነው። መንፈሳዊ ሕይወታችን በየጊዜው መመገብ የሚገባውና መፋፋት የሚችለውም በዚህ ነው። ስለሆነም እምነት ገንቢ የሆነውን ቃል ነፍሳችንን ከመመገብ ችል ልንል አይገባም፤ እያንዳንዳችን ለራሳችን ኃላፊነት አለብንና።

ለ) ትኩረትን ይሰጠናል፤ የክርስትና ግብ ክርስቶስን መምሰል ነው። «ክርስቶስንም ለመምሰል ክርስቶስን ማየትና ማወቅ ይጠይቃል። የእግዚአብሔርን ቃል ስናነብ ሀሳባችንና አእምሮአችን በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ያተኩራል። ስለዚህ እውነት ጌታ ራሱ ነግሮናል። በዮሐንስ ወንጌል ውስጥ ስለ እግዚአብሔር ቃል (መጽሐፍ ቅዱስ) እንዲህ ተጽፏል፤

«እናንተ በመጽሐፍት የዘላለም ሕይወት እንዳላችሁ ይመስላችኋልና እነርሱን ትመረምራላችሁ፤ እነርሱም ስለ እኔ የሚመስከሩ ናቸው» (ዮሐንስ 5፥39)።

ጌታ ይህንን ቃል ሲናገር፤ የእግዚአብሔር ቃል የሚመስክረው ስለ እርሱ እንደሆነ ለማስተዋል የሚረዳ ቃል ነው። ስለዚህ ቃሉን በማንበብ በኢየሱስ ላይ ማተኮር ይቻላል።

ናፖሊዮን በጦር መሪነት ችሎታው ያገኘውን ስኬት ያደንቁ የነበሩ አንዳንድ ሰዎች አንድ ጊዜ ወደ እርሱ ቀረቡና፤ «እንዲህ ታላቅ መሪ ሊያደርግህ ያበቃህ ምስጢር ምንድነው?» ሊሉ እንደጠየቁት ይነገራል። ናፖሊዮንም ለተጠየቀው ጥያቄ መልስ ሲሰጥ ባጭሩ፤ «ትኩረት ነው!» ሊል መለሰላቸው። ናፖሊዮን በአንድ ጊዜ አንድ ነገር ላይ ብቻ ማተኮር የሚወድ ሰው ነበር ይባላል። ስለዚህ ጉዳይ ራሱ ናፖሊዮን ሲናገር እንዲህ ይላል፤ «አእምሮዬን የምቆጥረው ብዙ መሳቢያዎች

እንዳሉት የልብስ ሳጥን ነው። ከብዙዎቹ መሳቢያዎች መካከል አንዱን ብቻ እስብና እክፍታለሁ። በአንድ ጊዜ ሁሉንም አልከፍትም። በዚያ በከፈትኩት በአንድ መሳቢያ ውስጥ ያሉኝን ነገሮች አንድ በአንድ ካየሁ በኋላ የፈለግሁትን እድርጌ ሰጪርስ መልሼ እዘጋውና ሌላውን መሳቢያ ደግሞ እከፍታለሁ። አሁንም እንደ በፊቱ በዚያ ውስጥ ያሉት ጉዳዮች ላይ አተኩሬ ጉዳዩን ሰጪርስ ይህኛውንም ዳግሞ እዘጋና እንደ ገና ሌላ እከፍታለሁ። በዚህ ዓይነት በአንድ ጊዜ አንዱ ላይ ብቻ አተኩሬ ሰጪርስ ቀኑ ይመሽና ሁሉንም ዘግቼ ምንም ሀሳብ ሳልይዝ ወደ አልጋዬ እሄድና ፀጥታ የሰፈነበትን ጣፋጭ እንቅልፌን እለጥጣለሁ።»

ናፖሊዮን ታሪክ የሚጠቅሰው ብቻ ሳይሆን ታሪክ ሠርቶ ያለፈም ሰው ነው። ለታሪክ ሠሪነት ካደረሱት ምክንያቶች አንዱ ይህን የመሰለ ችሎታው ነው።

አብዝተን የምናየውና ዓይኖችን የሚያተኩርበት ነገር ሕይወታችንን የመሳብ ኃይል አለው። ለዚህ ጥሩ መረጃ የማገኘው በልጅነት ዘመናችን የነበረውን ሁኔታ መለስ ብዬ በትዝታ ዐይን በምቃኝበት ጊዜ ነው። ከሰፈራችን ልጆች መካከል እንዳንዶቹ አበክረው ፒያሳ መሄድና ፊልም ቤት መግባት ይወዱ ነበር። የዚያን ጊዜ ፊልም ቤቶች በብዛት የሚያሳዩት ሲኒማ ስለ አሜሪካን እረኞች (ካው ቦይስ) የተሠራውን ፊልም ነበር። ታዲያ እነዚያ ሲኒማ ቤት መግባት የሚያዘወትሩት ልጆች፣ የቻሉት እዲሱን ገዝተው ያልቻሉትም የአባቶቻቸውን አርጌ ባርኔጣ ይወስዱና ጉንና ጉኑን ቆልመም እድርገው ዘመናዊ (ቴክስ) በመምሰል በአለባበስና በአረማመዳቸው ሁሉ የአሜሪካንን እረኞች እየመሰሉ በመካከላችን ይንጉራደዱ ነበር። ሰው አብዝቶ በሚያየው ነገር ይሳባል።

ዛሬ ሰለጠኑ በሚባሉት የምዕራብ ከተሞች ውስጥ ብዙ ለማመን የሚያስቸግሩ የወንጀል ዓይነቶች ይፈጸማሉ። ወጣቶች አእምሮአቸው ሱስ በሚያሰይዝ ዕጽ (ድራግ) እየላሸቀ ከሰብዓዊነት የወጣ እስከጥሪ ተግባሮችን ያደርጋሉ። ታዲያ ብዙ የሥነ አእምሮ ሊቃውንት የችግሩን ምንጭ ሲጠቁሙ ወጣቶቹ እንደዚህ ሊበላሹ የቻሉት ከጮርቃነት እድሜአቸው ጀምሮ የሚያዩዋቸው የቴሌቪዥንና የሲኒማ ቤት ፊልሞች

እንደሆኑ ይናገራሉ። ስለሆነም አዘውትረን የምንመለከተው ነገር የባሕርይ ስበት እንደሚያመጣ የታመነበት ነገር ነው።

ይህንኑ ሐሳብ የሚያስረዳ የአንድ ቤተሰብ ታሪክም እንብቤለለሁ። እንዲት ሴት ሦስት ወንድ ልጆች ነበሯት። ይህች ሴት እነዚህ ልጆችዋ ሲያድጉ አንዱ መሐንዲስቴ ሁለተኛው ጠበቃ፣ ሦስተኛው ነጋዴ እንዲሆኑላት ትፈልግ ነበር። ልጆቹ ለአካለ መጠን እስከ ደረሱ ድረስ በየጊዜው የምታስጠናቸውና አእምሮአቸው ውስጥ የምታስገባው ይህንን ምኞቷን ነበር። ነገር ግን ልጆቹ ባደጉ ጊዜ እንደ እናትየው ፍላጎት ሳይሆን ሦስቱም መርከበኞች ሆኑ። የእናትየው ምኞት ያልተሳካውና ሦስቱም መርከበኞች መሆን የቻሉበት ምክንያት ከምግብ ቤታቸው ፊት ለፊት እያዩ ያደጉት አንድ ሥዕል ስለ ነበር ነው። ሥዕሉ፣ መርከበኞች ከመድረኩ ተደርድረው እንደቆሙ፣ ባሕር ሰርጉዶ የሚሄድ የአንድ መርከብ ምሰል ነበር። እነዚያ ልጆች ለመመገብ ጠረጴዛ ላይ በተቀመጡ ቊጥር ዓይኖቸው የሚያርፈው በዚያ ላይ ነበር። ሥዕሉ የሚፈጥረው ሀሳብ በመንፈሳቸው ስለተሰረፀ ውሳኔያቸው ወደ መርከበኛነት እንዲያዘነብል ሳበው።

የምናተኩርበት ነገር የባሕርይ ስበት ባይኖረው ኖሮ የዕብራውያን ጸሐፊ በመልእክቱ ውስጥ ደጋግሞ፣ «የሃይማኖታችንን ሐዋርያና ሊቀ ካህናት ኢየሱስ ክርስቶስን ተመልከቱ።» ሲል ባልመከረንም ነበር (ዕብ. 3፥1)። የተጠራው «የልጁን መልክ» እንድንመስል ከሆነ ልጁን ለመምሰል የዓይኖቻችን በልጁ ላይ ማተኮር በጣም አስፈላጊ ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ሰዎች እንዲህ ይላል፤

«እኛም ሁላችን በመጋረጃ በማይከደን ፊት የጌታን ክብር እንደ መስተዋት እያብለጫለጭን መንፈስ ከሚሆን ጌታ እንደሚደረግ ያንን መልክ እንመስል ዘንድ ከክብር ወደ ክብር እንለወጣለን» (2ቆሮ. 3፥18)።

ሐዋርያው ማስተማር የፈለገው በፀጋ የዳኑ ክርስቲያኖች እንደ ብሉይ ኪዳን ሰዎች የጌታ ክብር በመጋረጃ እንደማይሸፈንባቸውና ካሊናውን በግልፅ አይተው እንደ መስተዋት መልሰው ያንን ያዩትን

መልክ መፈንጠቅ እንደሚችሉ ነው። የክርስቶስን ክብር ማየትና ያንን ያየውንም ሌሎች በእኛ ሕይወት ውስጥ እንዲያዩት ክብሩን መልሰን ማንጸባረቅ እንችላለን ማለቱ ነው። ይህንን የክርስቶስን መልክ ደጋግመን ባየን ቊጥር ስለ እርሱ ቀደም ብለን ያላየውን አዲስ ነገር እንመለከታለን። እርሱ ላይ ስናተኩር ስለ እርሱ ያለን እውቀት ይጨምራል። ይህም ባሕሪያችንን ይሰባል። ለዚህ ነው የሐንስ በመልእክቱ፤

«ወዳጆች ሆይ አሁን የእግዚአብሔር ልጆች ነን፤ ምንም እንደምንሆን ገና አልተገለጠም፤ ዳሩ ግን ቢገለጥ እርሱ እንዳለ እናየዋለን፤ እርሱን እንድንመስል እናውቃለን» የሚለው (1ዮሐ. 3፥2)።

ስለማየት ስንናገር አየት አርጎ መለስ ማለትን ሳይሆን ፍዝዝ ብሎ ስለ መመልከት መናገራችን ነው። ድሮ የባላገር ሰዎች ከተማ መጥተው ፒያሳ ላይ አሻንጉሊት ሲመለከቱ አዚያው ፈዘው ይቀሩ ነበር። ዓይናችንን በክርስቶስ ላይ ስለ ማድረግ ስንገልጽ ልክ እንደ እነርሱ ፍዝዝ ብለን ነፍሳችን በእርሱ መወሰድና መመስገን እንዳለባት ማሳሰባችን ነው። ዓይናችን ከእርሱ ካልተነሳ ሁልጊዜ ስለ እርሱ አዳዲስ ነገሮች መማርን አናቆምም። አዳዲስ ነገሮችን ማወቃችን ደግሞ ለአድገታችን አስፈላጊ ነው። ብዙ ጊዜ አዲስ ነገር የማይማሩና የማይለማመዱ፣ ሁልጊዜ የድሮውን ብቻ ማውራት የሚወዱ ክርስቲያኖች ቢኖሩ የችግራቸው ምክንያት እስከ አሁን ድረስ የተመለከትናቸውን ነገሮች ካለማድረጋቸው የተነሳ ነው። ክርስቶስ ላይ ማተኮሩን ያላቆመ አማኝ ሕይወቱ በየጊዜው እድገትን ያሳያል። እንደ እውነቱ ከሆነ ስለሞን፣ «ያልሞተ ውሻ ከሞተ አንበሳ ይሻላል» መክብብ 9፥4 እንዳለው ሁሉ ዛሬ የማይኖሩትን ያለፈ ጀብዱ ከማውራት ዝም ማለቱ ይመረጣል። ይህንን ለማለት የምደፍረው በክርስትና ሕይወት መቆየትን ለማናናቅ ወይም ለማቃለል አይደለም። ነገር ግን ክርስቲያን ለጌታ ያለው ፍቅር ትኩስ መሆን እንዳለበት ለማሳሰብ ነው።

ዓይናቸችን ኢየሱስ ላይ ያትኩሩ ስንል ምን ማለታችን ነው? ኢየሱስ ክርስቶስን በሥጋ ዓይናችን ማየት ስለማይቻል ይህ እንዴት ይቻላል ብሎ ግራ የሚገባው ሰው ቢኖር መልሱ፣ ኢየሱስን ማየት

የምንችለው ቃሉን በመመልከትና በማንበብ ነው። በብሉይም ሆነ በአዲስ ኪዳን ገጾች ውስጥ በጥላ መልክ ሆነ በቀጥታ የተጻፉት ነገሮች ሁሉ የሚጠቁሙት ወደ ኢየሱስ ነው። ስለዚህ እርሱ ላይ በማተኩራችን በባሕርይ እርሱን ወደ መምሰል እንድንሳብ የእግዚአብሔርን ቃል በየጊዜው እናንብብው።

ሐ) አቅጣጫ የሚመራ ካርታ ይሆንልናል፤ በምዕራቡ አገር ከአንድ ቦታ ወደ ሌላው ቦታ ለመሄድ ካርታ (ማፕ) መመልከት የተለመደ ነገር ነው። ካርታ ካሰቡበት ለመድረስ ይረዳል፤ ትክክለኛውንም አቅጣጫ ያሳያል። ከመስመር ወጥተው አቅጣጫቸውን የሳቱትም ተመልሰው ትክክለኛውን አቅጣጫ እንዲይዙ ያደርጋል። ካርታ (ማፕ) ወይም ኮምፓስ ባይኖር በሰማይ የሚበሩት አውሮፕላኖች በባሕር ላይ የሚሄዱትም መርከቦች ያለምንም ችግር ወደ አቅጣጫቸው ማምራት አይችሉም ነበር።

የእግዚአብሔር ቃል (መጽሐፍ ቅዱስ) በመንፈሳዊ ጉዞአችን የሚመራን ካርታ ነው። ይህንን ካርታ በየጊዜው የሚመለከት፣ አቅጣጫ ሳይስት የዘላለም ቤቱ እንደሚደርስ አያጠራጥርም። ለዚህ ነው ዳዊት፣ «ሕግህ ለእግራ መብራት፣ ለመንገዴም ብርሃን ነው» ያለው (መዝ. 119፥105)። ያለ ብርሃን በጨለማ የሚጓዝ ሰው እንቅፋት ይመታዋል። በብርሃን የሚመላለስ ግን ማየት ስለሚችል እንቅፋቶችን ሁሉ ተራምዶ ያልፋል። የእግዚአብሔር ቃል ዓይንንም ያበራል (መዝ. 19፥8)። ስለሆነም አጥርቶ የመመልከት ችሎታ ስለሚሰጠን ከመደናቀፍ ያድነናል።

ክርስቲያን ጉዞውን ለማደናቀፍ የሚፈልግ ጠላት አለው። ይህም ጠላት ዲያብሎስ ነው። ዲያብሎስ የጀመርነውን መንፈሳዊ ጉዞ በድል እንዳናበቃ እያደባ ወጥመዱንና አሽክላውን ይዘረጋብናል። እኛ ይህንን ወጥመዱን የምናፈርሰውና አሽክላውን የምንሰባብረው የእግዚአብሔር ቃል በጉዞአችን ሁሉ የሚመራን ካርታ ሲሆንልን ነው።

መ) ሕይወታችንን ያፀዳል፤ ጽዳትና ንጽህና ከጤንነትና ከደስተኝነት ጋር ዝምድና አላቸው። የንጽህና ጉድለት በሽታን ያመጣል፣ ስለምንፀዳዳበት ውኃ እግዚአብሔርን ማመስገን አለብን።

እንደዚሁም በሥጋ ስላለንና ገና እንደ መልእኮች ስላልሆንን መንፈሳዊ ሕይወታችንን ቆሻሻ ሊነካውና አእምሮአችንም በመጥፎ ሀሳብ ሊረከስ ይችላል። በዚህ ጊዜ መጽዳት የምንችለው በእግዚአብሔር ቃል ነው። (መዝ. 119፡9) ላይ የሚከተለውን ቃል እናነባለን፡ «ጉልማላ መንገዱን በምን ያነፃል? ቃልህን በመጠበቅ ነው» ይላል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ደቀመዛሙርቱን፡ «እናንተ ስለነገርኳችሁ ቃል ንጹሐን ናችሁ» ብሏቸዋል (ዮሐ. 15፡3)። የእግዚአብሔር ቃል ወደ ንስሐ ይመራናል። በቃሉ መንፈሳዊ ጤንነታችን ከተጠበቀ እድገታችን አይገታም።

ሠ) መስተዋትነው የመስተዋትን ጥቅም ለመግለጽ መሞከር አስፈላጊ ነው ብዬ አላምንም! ሁላችንም በየዕለቱ እንጠቀምበታለን። ያዕቆብ በመልእክቱ የእግዚአብሔር ቃል ልክ እንደ መስተዋት ሆኖ እንደሚያገለግለን ያስተምረናል (ያዕቆብ 1፡23-25)።

እንደ መስተዋት ስለ እኛ ሕይወት ትክክለኛውን ነገር ቁልጭ አድርጎ የሚያሳየን የእግዚአብሔር ቃል ነው። ስለሆነም መስተዋት በየዕለቱ ማየት እንደሚያስፈልገን ቃሉንም በየቀኑ ማንበብ አለብን። ቃሉን ከማንበብ ተግላጽን፣ ምክርን፣ መጽናናትን እናገኛለን።

ረ) ጠላትን የምንወጋበት ሰይፍ ነው! ክርስቲያን ጠላት እንዳለው ቀደም ብለን ገልጸናል። የክርስቲያን ጠላት ዲያብሎስ፣ ክፉ በማድረግ የብዙ ሺህ ዓመታት ልምምድ ያለው ነው። በተፈጥሮውም እንደ እኛ በሥጋና በአጥንት የተወሰነ አይደለም፤ መንፈስ ነው። ፈቃዱን የሚፈጽመለት የክፉት ሠራዊቶችም አሉት።

ይህንን በመገንዘብ ሐዋርያው ጳውሎስ የኤፌሶን ክርስቲያኖችን መጋደላቸው ከደምና ከሥጋ ጋር ስላይደለ በራሳቸው ኃይል ሰይጣንን ስለማያሸንፉት የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ሁሉ እንዲለብሱ ይጠይቃቸዋል። ሰይጣንንና ሠራዊቱን መዋጋት የሚቻለው የእግዚአብሔርን የጦር ትጥቅ ስንታጠቅ ብቻ ነው። ስለዚህ ሐዋርያው ጳውሎስ ለኤፌሶን ክርስቲያኖች መታጠቅ ያለባቸው የጦር ትጥቅ ምን ዓይነት እንደሆነ አንድ በአንድ ይዘረዝራቸዋል (ኤፌ. 6፡11-18)። በዚህ የጦር ትጥቅ ዝርዝር ውስጥ የቀረቡት ሁሉ ከአንዱ በቀር

የመከላከያ ትጥቆች ናቸው። ጠላትን ለማጥቂያ እንድንጠቀምበት የተሰጠን መሣሪያ አንድ ብቻ ነው። ይህም «የመንፈስ ሰይፍ» የተባለው የእግዚአብሔር ቃል ነው። ዲያብሎስን መግጠምና ማሸነፍ የምንችለው በዚህ ቃል ነው (ራዕይ 12፡11)። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እንኳን ሰይጣን በተፈታተነው ጊዜ ያሸነፈው በእግዚአብሔር ቃል ነው (ማቴ. 4፡1-11)።

የእግዚአብሔር ቃል ሰይጣንን እስከ መሸገበት ምሽግ ድረስ አባሮ የሚመታው ሰይፍ ነው። ሰይጣን ምሽግ የሚሠራው የት ነው? 2ኛ ቆርንቶስ 10፡4-5 ላይ የሚከተለውን እናነባለን፡ «የጦር ዕቃችን ሥጋዊ አይደለምና ምሽግን ለመስበር ግን በእግዚአብሔር ፊት ብርቱ ነው። የሰውንም አሳብ በእግዚአብሔርም እውቀት ላይ የሚነሳውን ከፍ ያለውን ነገር ሁሉ እናፈርሳለን። ለክርስቶስም ለመታዘዝ አእምሮን ሁሉ እንማርካለን።» ምሽግ፣ ጠላት ተጠናክሮ የሚቀመጥበትና ከዚያ ሆኖ ሌላውን ሰው ለማጥቃት ቀስቱን አቅመዝምዞ የሚወረውርበት ቦታ ነው። ከዚህ በላይ ባየነው ጥቅስ የሰው አእምሮ፣ የሰው አሳብ ጠላት የሚመሸግበት ምሽግ እንደሆነ እናያለን። ለእግዚአብሔር ባልተሰጠ አእምሮ ጠላት ይጠቀማል። በእርግጥ ልብ ብለን ብናስተውል፤ ሰይጣን የሚዋጋው ታንክ አስልፎ ሳይሆን አሳብ ይዞ ነው። ስለዚህ አእምሮን ለመያዝ የሚያደርገው ፍልሚያ ትልቅ ነው። ክፉ ሥራውን እንዴት እንደሚያከናውን እስቲ እናስብ። አንዳንድ ጊዜ ሰይጣን ሰዎችን በእጃቸው ወንጀል እንዲፈጽሙ ያደርጋል። ስለሆነም ሰይጣን የመሸገው በእጃቸው ውስጥ ነው ማለት አይደለም። እጅ የወንጀል ተግባር እንዲሠራ ትዕዛዝ የመጣለት ከአእምሮ ነው። በምላስ ሰዎችን ማረድና መግደል ይቻላል። ስለሆነም ሰይጣን በምላስ ውስጥ ይመሸጋል ማለት አንችልም። ምላስ ትዕዛዝ የምትቀበለው ከአእምሮ ነው። የሰውነታችን ብልቶች ሁሉ የሚታዘዙት በአእምሮ ነው። ሰይጣን አእምሮ ውስጥ ለመመሸግ የሚታገለው ለዚህ ነው።

በተግባር የምናደርገው ማንኛውም ነገር ከአእምሮ ውስጥ የመነጨ ሀሳብ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ «ሰው እንደሚያስበው ነው» ይላል (ምላሌ 23፡7)። ሀሳባችንን በመለወጥ ሕይወታችንንም መለወጥ ይቻላል። የእግዚአብሔር ቃል አእምሮን የሚማርክ መሣሪያ ነው።

በዚህ ቃል በእግዚአብሔር ላይ የሚነሳውን ክፉ ሀሳብ ሁሉ እናፈርሳለን። ሰይጣን የመሸገበትንም ምሽግ አስለቅቀን እግዚአብሔር እንዲነግሥበት እናደርጋለን።

ሸ) በእግዚአብሔር በጉ ፈቃድ ውስጥ እንድንሆን ያደርጋል፤ የእግዚአብሔር ቃል (መጽሐፍ ቅዱስ) የተሰጠበትን ዓላማ ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ ሲጽፍለት፤

«የእግዚአብሔር ሰው ፍጹምና ለበጉ ሥራ ሁሉ የተዘጋጀ ይሆን ዘንድ የእግዚአብሔር መንፈስ ያለበት መጽሐፍ ሁሉ ለትምህርትና ለተግዣጽ ልብንም ለማቅናት በጽድቅም ላለው ምክር ይጠቅማል» ይላል 2ጢሞ. 3፥16-17። ከዚህ ጥቅስ የሚከተለውን እንማራለን፤

ሀ) መጽሐፍ ቅዱስ የተጻፈው በሰዎች ቢሆንም ደራሲው መንፈስ ቅዱስ ነው። ስለሆነም ከማንኛውም ዓይነት ተራ መጻሕፍት የተለየና የእግዚአብሔር መንፈስ ያለበት መጽሐፍ እንደሆነ ተጠቅሶአል። ቃሉን በጽሑፍ እንዲያሰፍሩ ጸሐፊዎቹን የቀሰቀሰና የገፋፋቸው፤ የሚጽፉትንም የሰጣቸው መንፈስ ቅዱስ ስለሆነ ደራሲው እርሱ ነው (2ኛ ሴፕ. 1+21)።

ለ) ይህን ቃል በማንበብ የእግዚአብሔር ሰው ፍጹምና ለበጉ ሥራ ሁሉ የተዘጋጀ ይሆናል። በዚህ ቦታ «ፍጹም» የሚለው ቃል የቀረበው «ብቁ» ለማለት ነው። ቃሉ ብቃት የሚሰጥ ከሆነ ለእድገት አስፈላጊ እንደሆነ መገንዘብ ይቻላል።

ሐ) «ለበጉ ሥራ ሁሉ ያዘጋጃል» የሚለው ቃል የእግዚአብሔርን በጉ ፈቃድ ያመለክታል። አንድ አማኝ የእግዚአብሔርን በጉ ፈቃድ ለማድረግ የሚችለው ሕይወቱ በእግዚአብሔር ቃል ሲገነባ ነው።

መ) ለትምህርት ይጠቅማል፤ ትምህርት እውነትን የምናውቅበት ነው። ስለ እግዚአብሔር እውነቶች መሠረታዊ ትምህርት (ዶክትሪን) የምንቀሰመው ከዚህ መጽሐፍ ነው። ማወቅ (መማር) መልሕቁን እንዳጣለ መርከብ በአመንነውና በተቀበልነው እውነት ላይ

ነፍሳችን ተደላድላ እንድትቆም ይረዳል። በዚህ ቃል ትምህርት የማትቆም ነፍስና ያለ ኮምፓስ የሚበር አውሮፕላን አንድ ናቸው። ጉዞ መጀመራቸውን እንጂ ለመድረሳቸው አስተማማኝ ነገር የላቸውም።

ሠ) ለተግዣጽ ይረዳል፤ ሰለሞን «ተግዣጽን የሚወድ በሕይወት መንገድ ይሄዳል፤ ዘለፋን የሚተው ግን ይስታል» ይላል (ምሳሌ 10፥17)። የእግዚአብሔር ቃል ጥሩ ምክርና ተግዣጽ ይሰጠናል።

ረ) ልብን ለማቅናት ይጠቅማል፤ ከመስመር ስንወጣ ወደ ቀናው መንገድ የሚመልሰን የእግዚአብሔር ቃል ነው።

ሰ) በጽድቅ ላለው ምክር ሁሉ ይጠቅማል፤ የሰውን አስቸጋሪ ባሕርይ የሚያርቅና የሚለውጥ ምክር ማግኘት የምንችለው ከእግዚአብሔር ቃል ነው። ይህ ቃል ሕይወታችንን ይቀርጸዋል። በእግዚአብሔር በጉ ፈቃድም እንራመዳለን። ለአማኝ መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብ ልክ አንድ ኮምፒውተር ውስጥ ልዩ ልዩ ዝርዝሮችን (ዳታ) እንደመጨመር ነው። ኮምፒውተር ሠርቶና አሳምሮ የሚሰጠው ጽሑፍ አስቀድሞ እንደሰጡት ነገር (ኢንፑት) ነው። በእግዚአብሔር ቃል ሕይወታችን (በቃሉ የተሞላ) ፕሮግራም ሲሆን በበጉ ፈቃዱ መመላለስ ቀላል ይሆናል።

ብዙ ዕውቀት፣ መንፈሳዊ ብልጽግናና በረከት ልናገኝበት የምንችለውን ቃሉን ካለማንበብ የተነሳ በጉዞአችን መጨረሻ በፀፀት እንሞላለን። ይህ ሁኔታ የዐረቢያን በረሀ አቋርጠው ይጓዙ የነበሩ ሦስት መንገደኞችን ጥንታዊ አፈ ታሪክ ያስታውሰኛል። እነዚህ ሦስት መንገደኞች በድቅድቅ ጨለማ በረሀ አቋርጠው ሲሄዱ ከአንድ የደረቀ ወንዝ ይደርሳሉ። የደረቀውን ወንዝ አቋርጠው ለማለፍ ሲሉ ከጨለማ ውስጥ «ቁሙ!» የሚል ድምፅ ይሰሙና ይቆማሉ። ከዚያም፣ «ከእነዚህ የወንዝ ጠጠሮች የፈለጋችሁትን ያህል በኪሳችሁ ጨምሩ!» የሚል ትዕዛዝ ይሰማሉ። እነሱም ጉንበስ ይሉና እያንዳንዳቸው አንዳንድ ጠጠር ብቻ በኪሳቸው ይጨምራሉ። የሰሙትም ድምፅ፣ «በሉ ካለባችሁበት በደህና ያድርሳችሁ። ነገ ጥዋት ሦስታችሁም በአንድ ጊዜ በጣም ደስ ይላችኋል፤ በጣም ደግሞ ታዝናላችሁ» ይላቸውና

ያሰናብታቸዋል። በማግስቱ ጥዋት ካሰቡበት ከተማ ሲደርሱ ሦስቱም በኪላቸው የነበረውን ጠጠር አውጥተው ቢመለከቱ ወርቅ ሆኖ ስላገኙት በደስታ ተዋሉ። ነገር ግን አንድ አንድ ብቻ በማምጣት ፈንታ ብዙ ጠጠሮች ቢይዙ ኖሮ ሊኖራቸው ይችላል የነበረውን ብልጽግና ደግሞ በማሰብ በሀዘንና በፀፀት ተቃጠሉ።

እስከ አሁን እንደተመለከትነው የእግዚአብሔር ቃል የሚሰጠን መንፈሳዊ ብልጽግናና በረከት ብዙ ነው። በክርስቲያናዊ ባሕርይ መዳበር የምንችለው በዚህ ቃል ነው። ይህንን እድል ሳንጠቀምበት ብንቀር በሕይወታችን መጨረሻ ላይ እንደ ሦስቱ መንገዶች ስለ አመለጠን እድል መጸጸታችን አይቀርም። ከእንደዚህ ያለ ፀፀት ለመዳን ከፈለግን መጽሐፍ ቅዱሳችንን ዘወትር እናንበበው።

2ኛ ጸሎት

ከእግዚአብሔር ቃል ጋር ለእድገት ከሚረዱን ነገሮች አንዱ ጸሎት ነው። ጸሎትና ቃሉ ሳይለያዩ አብረው የሚሄዱ ናቸው። ለጸሎት የግድ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ከቃሉ ማወቅ ይጠይቃል። የእግዚአብሔርንም ቃል በፀሎት እንዲሠራ ካላደረግነው አይዋሀደንም። በሥጋዊው ሕይወታችን መመገብ አስፈላጊ የሆነውን ያህል መተንፈስም አስፈላጊ ነው። አዲስ አየር መቀበል፤ በሳንባችን ውስጥ ያለውን የሠራ አየር ደግሞ ማስወጣት ለጤንነት አስፈላጊ ነው። ጸሎት በመሠረቱ ከእግዚአብሔር ጋር መነጋገር ቢሆንም፤ የሕይወታችንን ሽከም አራግፈን አዲስ ብርታትንና ኃይልን የምንቀበልበት ነው። መተንፈስ ባይኖር መኖር እንደሌለ ያለ ጸሎት የክርስትና ሕይወትን መኖር አይቻልም።

በጸሎት ለእግዚአብሔር የልባችንን ሐሳብ ሁሉ እንግራለን። በጸሎት እግዚአብሔርም ለልባችን ይናገራል። ስለሆነም ጸሎት ከመንፈሳዊ አባታችን ጋር የምንነጋገርበት፤ ድምጹንም የምንሰማበት መንገድ ነው። እግዚአብሔር በማንኛውም ለዓት በጸሎት ብንጠራው እንደሚሰማን በቃሉ ተስፋ ሰጥቶናል (ኤር. 33፥3፤ መዝ. 65፥2)።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እንኳ በሥጋ በነበረበት ጊዜ ከአባቱ ጋር የነበረውን ግንኙነት የጠበቀው በጸሎት ነው። አዘውትሮ መጸለይ ልማዱ እንደነበር በወንጌሎች ተጽፏል (ሉቃስ 22፥39)። ብዙ

የእግዚአብሔር ሰዎች የድል ምስጢር ከእግዚአብሔር ጋር የነበራቸው የጸሎት ግንኙነት ጥብቅ በመሆኑ እንደሆነ ብሉይና አዲስ ኪዳን ያስተምራሉ።

እግዚአብሔር ሰዎችን ሊናገርበት የሚችልባቸው ብዙ መንገዶች አሉት። በቃሉ፤ በሕልም፤ በራዕይ፤ በነቢያትና በሌሎችም ብዙ መንገዶች እግዚአብሔር ሰዎችን መናገር ይችላል። ለዎች ግን ለእግዚአብሔር መናገር የሚችሉት በአንድ መንገድ ብቻ ነው። ከጸሎት ሌላ ለእግዚአብሔር መናገር የምንችልበት መንገድ የለም። ስለሆነም አባቶቻችን «አንድ ዓይን ያለው በጠጠር አይጫወትም» እንዲሉ ክርስቲያን የጸሎት ግንኙነቱን ችላ ማለት ወይም ማቋረጥ የለበትም። ለክርስቲያን አለመጸለይ ኃጢአት ነው (1ኛ ሳሙ. 12፥23)። ክርስቲያን መጸለይን እንዳያቆም የታዘዘው ለዚህ ነው (ሉቃ. 18፥1፤ 1ተሰ. 5፥17)።

ስለ ጸሎት ምንነትና ጥቅም ለመዘርዘር ሌላ አንድ መጽሐፍ ስለሚጠይቅ በዚህ ክፍል ውስጥ ሰፊ ማብራሪያና ትምህርት ለመስጠት ዓላማዬ ባይሆንም፤ ከዚህ በታች በዝርዝር የማቀርባቸው ነጥቦች ሁሉ ፀሎት በአንዴት ያለ መንገድ እድገታችንን ሊረዳ የሚችልበት ሃሳብ ላይ የሚያተኩሩ ናቸው።

ሀ) በጸሎት እግዚአብሔርን መምሰል እንማርበታለን። በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ብዙ ጊዜ ደጋግመን የመንፈሳዊ እድገት ግቡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን መምሰል እንደሆነ ተመልከተናል። ለመምሰል የምንፈልገውን በቅርብ ማወቅ አስፈላጊ ነው። በቅርብ የማናውቀውንና ስለ እርሱ ምንም ነገር የማናውቀውን ሰው መምሰል አስቸጋሪ ነው። በጸሎት ከእርሱ ጋር በመነጋገር ጊዜ እናጠፋለን። በሥጋ ከወለዱን ወላጆቻችን ጋር በየጊዜው በመነጋገር ያሳለፍነው ጊዜ ሐሳባቸውን ለማወቅ፤ ምክራቸውን ለመለማት፤ ማንነታቸውን ለመረዳትና ምሳሌነታቸውን ለመከተል ረድቶናል። ልክ እንደዚሁ ከእግዚአብሔር ጋር የምናሳልፈው ጊዜ የሰማዩ አባታችንን ባሕርይ እንድናውቅና እርሱን መምሰል እንድንችል ይረዳናል።

ለ) በጸሎት የእግዚአብሔርን ምስጢር እናውቃለን። የሐንሰ ራዕዩን መቀበል የቻለው፤ ዳንኤልም ለባቢሎን ጠቢባን ሁሉ ያስቸገረውን፤ የናቡከደነሥርን ሕልም ፍቺ ያወቀው፤ የጸሎት ሰዎች በመሆናቸው ነው። እነዚህ ሰዎች፤ በመንፈስ ከእግዚአብሔር ጋር ያልተቋረጠ ግኑኝነት እንደነበራቸው በመጽሐፍ ውስጥ እናነባለን (ዳን. 2፡17-24፤ ራዕይ 1፡9-10)።

እኛ ሁሉን የማወቅ ችሎታ የለንም። እግዚአብሔር ግን ሁሉን አዋቂ ነው። ስለሆነም ከእርሱ ጋር ባለን የጸሎት ግንኙነት ለኑሮአችንና ለሕይወታችን ጠቃሚ እውቀት እናገኛለን። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ታሪካቸውን የምናነበው የእግዚአብሔር ሰዎች ሁሉ የእግዚአብሔርን ምስጢር ያወቁት በጸሎት ላይ እያሉ ወይም የጸሎት ሕይወታቸው የተጠበቀ በመሆኑ ነው።

ሐ) ጸሎት የሰማይን ደጃች የሚከፍት ቁልፍ ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በወንጌል ውስጥ፤ «ለምኑ ይሰጣችሁማል፤ ፈልጉ ታገኙማለችሁ፤ መዝጊያውን አንኳኩ ይከፈላችኋል፤ የሚለምን ሁሉ ይቀበላልና፤ የሚፈልገውም ያገኛል፤ መዝጊያንም ለሚያንኳኳ ይከፈላቸዋል» ብሏል (ማቴዎስ 7፡7-8)። ስለዚህ ጸሎት ከእግዚአብሔር የምንጠይቀውን እንድንቀበል ሰማያትን የምንከፍትበት ቁልፍ ነው።

መ) ጸሎት በእግዚአብሔር ላይ መመካትንና መተማመንን ያስተምረናል። የክርስቶስ ሕይወትን ከሚጉዱት ነገሮች አንዱ ጥርጥር ነው። ጥርጥር ፍርሀትንና ጭንቀትን ያስከትላል። ነገር ግን ለጸሎት በምንበረከከበት ጊዜ እግዚአብሔር በመንፈሱ ከሚያደርግልን አስደናቂ ነገሮች ውስጥ አንዱ በእርሱ መተማመንን መፍጠር ነው። በቃሉ «እርሱ ስለ እናንተ ያስባልና የሚያስጩንታችሁን ነገር ሁሉ በእርሱ ላይ ጣሉት» እንደሚል (1ጴጥሮስ 5፡7) ጭንቀታችንን ለእርሱ ሰጥተን በእርሱ መተማመንን እንማራለን። ይህ ለጤናማ መንፈሳዊ እድገት ጠቃሚ ነው።

ሠ) በጸሎት ኃይልን እንቀበላለን፤ ብዙ ጊዜ መንፈሳዊ ኃይል ያላቸው ሰዎች ሁሉ የጸሎት ሰዎች ናቸው። ጸሎት ከኃይል ምንጭ ከሆነው ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ያገናኘናል። ሐዋርያት ኃይልን የለበሱት በጸሎት ውስጥ እያሉ ነው። ዲያብሎስም ይህን ስለሚያውቅ ከሌላው ጊዜ ይልቅ ክርስቲያን ለጸሎት ሲንበረከክ ጉልበቱ ይርዳል። ምክንያቱም በድካም የተንበረከከው ክርስቲያን ከተንበረከከበት ሲነሳ የእግዚአብሔርን ሁሉን ቻይነት ተውሶ እንደሚነሳ ስለሚያውቅ ነው። ዲያብሎስ ከሌሎች ነገሮች አስበልጦ ጸሎትን ለማስናክል የሚደክመው ለዚህ ነው።

የመንፈስ ቅዱስ ኃይልን የምንቀበለው በጸሎት ነው (ሉቃ. 11፡13)። የእግዚአብሔርንም ሥራ መሥራት የምንችለው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ብቻ ነው። የእግዚአብሔርን ሥራ ያለመንፈስ ቅዱስ ኃይል መሥራት የሚፈልግና የጀርባ አጥንት የሌለው ሰው አንድ ናቸው መቆም አይችሉምና። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የምናያቸው ግላዊና የማሕበር መንፈሳዊ መነቃቃት በሙሉ ለጸሎት የተሰጡ መልሶች ናቸው (2ኪና 7፡14)።

ከላይ ከዘረዘርናቸው ሌላ በጸሎት ትህትናን እንማራለን፤ ትዕግሥትን እንለማመዳለን፤ ፍቅራችን ትኩስ ሆኖ እንዲቆይ እንጠብቃለን፤ እነዚህ ሁሉ ለመንፈሳዊ ሕይወታችን ብልጽግና ጠቃሚ ነገሮች ናቸው።

3ኛ የመንፈስ ቅዱስ መላት

«መንፈሳዊ» የሚለው ቃል ራሱ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር የተያያዘ ነው። ያለ መንፈስ ቅዱስ መንፈሳዊነት የለም። መንፈሳዊ ሕይወት ያገኘው ከቃሉና ከመንፈስ ቅዱስ ዳግም በመወለዳችን ነው። ክርስቲያን ከዳነ በኋላ አካሉ የመንፈስ ቅዱስ መኖሪያ ይሆናል (1ቆሮ. 6፡19)።

መጽሐፍ ቅዱስ በደህንነት ጊዜ መንፈስ ቅዱስ እንደሚኖረን ያስተምራል። ነገር ግን ክርስቲያን ስለ መንፈስ ቅዱስ ያለው ልምምድ በዚያ ብቻ ማብቃት እንደሌለበት ደግሞ ይነግረናል። ከዳንን በኋላ እያንዳንዳችን በመንፈስ ቅዱስ የመሞላት ልምምድ ሊኖረን ይገባል። እንዲያውም በአንድ ስፍራ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት እንደ ሌሎች

የእግዚአብሔር ትዕዛዞች ሁሉ ለእማኞች የተሰጠ ትዕዛዝ ሆኖ እናያለን። ትዕዛዙ ያለው ኤፌሶን 5፥18-20 ላይ ነው። «በመንፈስ ተሞሉ ...» ይላል።

በመንፈስ ቅዱስ መሞላት የክርስትናን ሕይወት ልንኖርበት የምንችልበትንና ወንጌልን የምናገለግልበትን ኃይል ከመስጠቱም ሌላ ሕይወታችን በመንፈስ ቁጥጥር ሥር እንዲውል ያደርጋል። በመንፈስ ተሞሉ የሚለው ትዕዛዝ በተሰጠበት ቦታ «በወይን ጠጅ አትሞሉ» የሚል ቃል አብሮ ተጽፏል። በወይን ጠጅና በመንፈስ ቅዱስ መካከል ምንም ተመሳሳይነት የለም። ሐዋርያው ሁለቱን በማነፃፀር ያቀረበበት ዋና ምክንያት ሁለቱም የአንድን ሰው ድርጊት የመቆጣጠር ችሎታ ስላላቸው ነው። በአልኮል የሚሞሉ ሰዎች በአልኮል ቁጥጥር ሥር ይውላሉ። ስለዚህ ከሚናገሩት ንግግር እስከ ድርጊታቸው ድረስ ሕይወታቸው በቁጥጥር ሥር ውሎ የሚታዘዘው ለአልኮል ኃይል ነው። ይህንን በማወቅ ሕብረተሰቡ ሰዎች ጠጥተው ወንጀልን በሚፈጽሙበት ጊዜ ድርጊቱን የፈጸሙት በአልኮል ኃይል እንደሆነ ያወራሉ። በአልኮል ቁጥጥር ሥር የዋለ ንግግሩ፣ እርምጃው፣ አስተሳሰቡ እንኳ ሳይቀር ይለወጣል። በእነራችን የታወቀውን ካቲካላ አንዳንድ ሰዎች «ሞኝ አንግሥ» የሚሉት ስለዚህ ነው። አልኮል በቁጥጥሩ ሥር የማድረግ ኃይል አለው።

መንፈስ ቅዱስ ከወይን ጠጅ ጋር የተነፃፀረበት መንገድ ይህ ሲሆን፤ በመንፈስ ቅዱስ መሞላትም እንደዚሁ ሕይወታችን በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር እንዲሆን ያደርጋል። መንፈስን ስንሞላ መንፈሳዊ እርምጃችን ሁሉ ይቀየራል፤ ድርጊታችንም ሁሉ ይለወጣል። በመንፈስ ተሞሉ የሚለው ቃል ከተጻፈበት ቁጥር ቀደም ብሎም (ኤፌሶን 5፥16-18) ላይ የሚከተለው ምክር ቀርቦልናል፡ «ነገር ግን እላለሁ በመንፈስ ተመላለሱ የሥጋንም ምኞት አትፈጽሙ ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና እነዚህ እርስ በእርሳቸው ይቀዋወማሉ። ስለዚህ የምትወዱትን ልታደርጉ አትችሉም።»

በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ፡-

ሀ) የሥጋ ሥራ እንዳይገዛን ያደርጋል (ገላትያ 5፥16)።

ለ) የመንፈስ ፍሬዎች በሕይወታችን እንዲዳብሩ ይረዳል።

ሐ) ከዚህ በፊት እንዳየነው ኃይልን እናገኛለን። ኃይልን መልበሱ ለመቆምም ሆነ በእድገት ጉዳይና በድል ለመሄድ ለሌሎችም የወንጌሉን ብርሃን ለማብራት አስፈላጊ ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ በመንፈስ በመሞላትና በመጠመቅ ምላሌነትን ትቀላናል (ማቴ. 3፥16)።

መ) መንፈስ ቅዱስ ጸሎታችንን ያግዛል (ሮሜ 8፥26)። ይሁዳም በመልእክቱ በመንፈስ ጸልዩ ሲል ይመከረናል (ይሁዳ 20)።

ሠ) በመንፈስ መሞላት ዘጠኙ የፀጋ ስጦታዎች በሕይወታችን እንዲሠሩ ያደርጋል።

ረ) መንፈስ ቅዱስ የእሳትነት ባሕርይ ስላለው «የመንፈስ ኃጢአት» በመባል የሚታወቁትን እንደ ትዕቢት፣ ኩራት፣ ምኞት የመሳሰሉትን ኃጢአቶች ከውስጣችን ያቃጥላል። መንፈስ ቅዱስ በጌታ ላይ ሲወርድ በእርግብ አምሳል ነበር (ማቴ. 3፥16-17)። በጌታ ኢየሱስ ሕይወት ውስጥ መወገድ የሚገባቸው ይህንን የመሰሉ ባሕሪያት ስለሌሉ መንፈስ ቅዱስ በርሱ ላይ በእሳት መልክ አልወረደም። ነገር ግን በሐዋርያት ላይ በወረደ ጊዜ የመጣው በእሳት መልክ ነበር (ዮሐዋ. 2፥3)። ምክንያቱም ከሰዎች ውስጥ መቃጠልና መንጻት የሚገባው ነገር አለ።

መጥምቁ ዮሐንስ በእርሱና በጌታ አገልግሎት መካከል ያለውን ልዩነት ሲገልጽ «እኔ በውጋ አጠምቃችኋለሁ። ጫማውን እሸከም ዘንድ የማይገባኝ ከእኔ በኋላ የሚመጣው ከእኔ ይልቅ ይበረታል። እርሱ በመንፈስ ቅዱስ በእሳትም ያጠምቃችኋል» ይላል (ማቴ. 3፥11)። ይህ ቃል ስለ መንፈስ ቅዱስ የእሳትነት ባሕርይ ቀደም ሲል ያቀረብነውን ሀሳብ ይደግፋል።

መንፈስ ቅዱስ ከሥላሴ አንዱ ነው። ስለሆነም ወደ አማኝ ሕይወት በኃይል በሚመጣበት ጊዜ የእግዚአብሔርን ክብርና ልዕልና ይዞ ይመጣል። በብሉይ፤ እግዚአብሔር በእሳት መልክ ተገልጿል። የዕብራውያን ጸሐፊም፡ «አምላካችን በእውነት የሚያቃጥል እሳት ነው» ይላል (ዕብ. 12፥29)።

በመንፈስ ስንምላ ወደ እኛ የሚመጣው ይህ የእሳት ክብር የሚያጠፋ ሳይሆን የሚያለማ ነው። እሳት አንድን ነገር ከነበረበት ወደ ሌላ ነገር (ለምሳሌ እንጨትን ወደ አመድነት) ይለውጣል። ብረትንም በማቅለጥ ከነበረበት ቅርጽ ወደ ሌላ ቅርጽ ይቀይራል። መንፈስ ቅዱስ የእኛንም ሕይወት እንደዚህ የመለወጥ ኃይል አለው። የኃይልና የግለትም ምንጭ ስለሆነ የፍቅራችንን ሙቀት የሚጠብቅ እርሱ ነው።

4ኛ አምልኮ

እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥረው በውስጡ ያለው ነፍሱና መንፈሱ እርሱን ለማምለክና ለማክበር እንዲጠሙ አድርጎ ነው (መዝ. 42፥1-2)። ስለዚህ አምልኮ ከሕይወት (ከመኖር) ተለይቶ መታየት የለበትም።

ቀደም ሲል ጸሎት ለእድገት እንድሚጠቅም ጠቅሷል። እንዲሁም ጸሎት ከአምልኮ ተለይቶ ሊታይ ስለማይችል የሰው ነፍስ እግዚአብሔርን ለማምለክ እንድትዘጋጅ ያደርጋታል። ነፍሳችን እግዚአብሔርን ማምለክ ስትችል ትለመልማለች። ስለሆነም ጌታን በማምለክ የምናጠፋው ጊዜ ሁሉ በከንቁ አይደለም። አምልኮ በመንፈስ ወደ እግዚአብሔር ዙፋን ስለሚያደርስን አምላካዊ ክብርና ምገሱን እንድናውቅ ስለሚያደርግ ለመንፈሳዊ እድገታችን ጠቃሚ ነው።

5ኛ ጊዜ

ለእድገት ጊዜ ያስፈልገዋል። ወዲያው ተወልዶ ወዲያው ያደገ ማንም የለም። በመንፈሳዊ ሕይወትም ዳግም እንደተወለደ ወዲያው ወደ መንፈሳዊ ብስለት የደረሰ ማንም የለም። ምንም ዓይነት እድገት ጊዜ ይወስዳል። በተለይም መንፈሳዊው እድገት የቃሉን እውቀትና ያወቁትንም ልምምድ ማድረግ ጭምር ስለሚጠይቅ በአንድ ጊዜ አይገኝም። እድገት በጊዜ ውስጥ ስናልፍ የሚመጣ ነገር ነው። ጢሞቴዎስ የቤተክርስቲያን አገልጋዮችን በሚመርጥበት ጊዜ አዲስ ክርስቲያን እንዳይሾም መመሪያ የተሰጠው ለዚህ ነው።

ጊዜ ለእድገት አስፈላጊ ነው ስንል እንዳንሳሳት መጠንቀቅ ያለብን ነገር አለ። መንፈሳዊ ብስለት ጊዜ ያስፈልገዋል ማለት፤ ብስለት ዓመት

የመቁጠር (ካለንደር) ጉዳይ ነው ማለት አይደለም። በተጨማሪም፤ ጊዜ፤ ከሚረዱት ነገሮች አንዱ እንጂ በራሱ ብቻ ሊያሳድግ የሚችል ነገር አይደለም። ለማደግ ጊዜ መውሰድና፤ ምንም ያልተጠቀምንበትን ዓመታት መቁጠር የተለያዩ ነገሮች ናቸው። አንድ ሰው ከዳነ አሥር ወይም አሥራ እምስት ዓመት ሊሆነውና ምንም መንፈሳዊ እድገት ሳይታይበት ይችላል። በሌላ በኩል ደግሞ ከዳነ ብዙ ጊዜ ያልሆነው አዲስ ክርስቲያን አስደናቂ የእድገት ግስጋሴ ሊታይበት ይችላል። ጊዜ የሚጠቅመው ለሚጠቀምበት ብቻ ነው።

የሰዎች ሁሉ የአካል እድገት የተለያየ ሊሆን የሚችለው ሁላችንም በአንድ ቀን እኩል ሰላልተወለድን ብቻ ሳይሆን ከምንመገበው ምግብ፤ ከምናገኘው እንክብካቤና ከጤንነታችን የተነሳ የእድገታችን መጠን ይለያያል። በመንፈሳዊም በኩል ልክ እንደዚሁ ነው። ለምሳሌ ከአዲስ አበባ አቃቂ ደርሶ ለመመለስ ለሁለት ሰዎች አንድ ዓይነት የሞተር ቢስክሊሌት ቢሰጣቸው፤ በተሰጣቸው የሞተር ቢስክሊሌት ዓይነትና አዲስነት ምንም ልዩነት ባይኖር፤ ሁለቱ ሰዎች አቃቂ ደርሰው ሊገቡ የሚችሉበት ጊዜ የተለያየ ሊሆን ይችላል። ልዩነቱ የሚመጣው ከጊዜ አጠቃቀማቸው ማለትም በሰዓት ምን ያህል ኪሎ ሜትር ለመንዳት በመቻላቸውና ከአነዳድ ችሎታቸው የተነሳ ነው። እንደዚሁ በአንድ ጊዜ ወደ ጌታ በመጡ ሰዎች መካከል እንኳን ለሕይወታቸው ከሚያደርጉት ልዩ ልዩ ነገሮች የተነሳ እድገታቸው ሊለያይ ይችላል። ጊዜ አስፈላጊ ቢሆንም በራሱ ብቻ አይጠቅምም ለምሳሌ በቆሮንቶስ ቤተክርስቲያን ሽማግሌዎች እንደነበሩ በግልጽ የምናነበው ነገር የለም። ይልቁንም አማኞቹ እርስ በእርስ እየተጣሉ ፍርድ ቤት የሚከሰሱ መሆናቸው ሲሰማ ሐዋርያው ጳውሎስ ተገርሞ «በመካከላችሁ ሽማግሌ ሊሆን የሚችል አንድ አስተዋይ ሰው በእናንተ ዘንድ አይገኝም?» ይላል (1ቆሮ. 6፥5)። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ገና የዳኑ አዲስ ክርስቲያኖች አልነበሩም። በመካከላቸው አንድ ሽማግሌ የሚሆን አስተዋይ ሰው መጥፋቱ ጊዜ በራሱ ብቻ ለእድገት እንደማይጠቅም መረጃ ይሆናል። ሆኖም ጊዜን በጥቅም ላይ ካዋሉት ለእድገት የሚጠቅም መሆኑ የማይካድ ሐቅ ነው።

ጊዜና እድገት ያላቸውን ግንኙነት ያጤንኩት ገና ልጅ ሆኜ ነው።

ከአዲስ አበባ ከተማ ወጣ ብሎ እናቱ አንድ ርስት ነበራት። በዚያ ቦታ ሦስት ትላልቅ ዛፎች ነበሩ። ወደዚያ በሄድን ቁጥር እነዚህን ዛፎች መመልከት እወድ ነበር። በጣም የሚደንቀኝ የቁመታቸው ትልቅነትና ግዙፍነት ነበር። ዛፎቹ የተተከሉት በቅድመ አያቱ እንደነበረ እናቱ ስለ ነገረችኝ፡ በማያቸው ጊዜ በጣም ይገርመኝ ነበር። እኔ ቅድመ አያቱ ቀርቶ አያቱም ባልወለድ ማይጪው ላይ ስለ ሞቱ አላውቃቸውም። እነዚያ ዛፎች ግን ብዙ ዘመን ስለ ኖሩ አያቱንና ቅድመ አያቱን የሚያውቁ ይመስለኝ ነበር። በጊዜ ተጠቅመው ስላደጉ። እንደዚሁ እኛም ጊዜን ከተጠቀምንበት እናድጋለን። ለማደግ የምንፈልገው የሸምበቆ ያህል ቢሆን ስድስት ወር፤ የጉመን ያህል ቢሆን አንድ ከረምት ብቻ ይወስድብናል። ነገር ግን ለወፎች ማረፊያ ለሰዎችም ከጥላቸው ሥር ቁጭ ብለው የማውጊያ ቦታ የሆኑትን እነዚያን ሦስት ዛፎች ያህል ማደግ ከፈለግን ጊዜ ያስፈልገናል።

6ኛ መንፈሳዊ አካባቢ

ጥሩ አካባቢ ለዕፅዋት እድገት አስፈላጊ እንደሆነ እናውቃለን። ለሰው ልጆችም ጤናማ እድገት የአካባቢው ንጽህና አስፈላጊ ነው። የቆሻሻ መጣያና የጤና ጠንቅ የሆኑ ጀርሞች በቀላሉ ሊተላለፉ በሚችሉበት አካባቢ የሚያድጉ ሕፃናት ሕይወታቸው በበሽታ ምክንያት ቶሎ ሊቀጭ ይችላል። በተጨማሪም ሕፃናት የሚያፈጉበት አካባቢ ሁከት፣ ረብሻ፣ ስካርና ወንጀል የተለመደበት ቢሆን የብዙ ታዳጊ ሕፃናት ሕይወት ሊበላሽ ይችላል።

በመንፈሳዊ ሕይወትም መልካም አካባቢ በጣም አስፈላጊ ነገር ነው። ለጓደኝነት የምንቀርባቸውና አብረን የምንውላቸው ሰዎች፤ የምንሰበሰብበት ማኅበረ ምዕመናንና የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ቡድኖቻችን መንፈሳዊ አካባቢዎቻችን ናቸው። እነዚህ ሁሉ ለእድገታችን አስፈላጊዎች ናቸው።

ወደ መልካሙ የሚሰቡንና ጥሩ ምላሌ የሚሆኑን ሰናገኝ ለመንፈሳዊ እድገታችን ምቹ ሁኔታ ይፈጥራልናል። ነገር ግን መንፈሳዊ ሕይወታችንን የሚያደክም ሰበት ያላቸው ሰዎች ሊያጋጥሙን ጎጂነታቸውን አውቀን መሸሽ አለብን። «ከፋ ባልንጀርነት መልካሙን

አመል ያበላሻል» (1ቆሮ. 15፥33)። መጽሐፍ ቅዱስ ለጓደኝነትና ለኅብረት የምንጠጋቸውን ሰዎች በሚመለከት መንገድ ብዙ ምክር እንደሚሰጥ አንርሳ (መዝ. 1፥1፤ 2ኛቆሮ. 6፥14-16 መዝ. 133፥1-3)።

7ኛ ሕይወትን በየጊዜው መመርመር

አንድ ሕፃን ከተወለደ በኋላ ወላጆቹ ከሚያደርጉለት ጥንቃቄ ውስጥ አንዱ ጤንነቱን በየጊዜው ማስመርመርና ክትባት እንዲወስድ ማድረግ ነው። ይህ ሁሉ የሚደረገው በበሽታ ከመያዙ በፊት በጊዜ እንዲታይና ጤንነቱ እንዲጠበቅ ነው። ጤንነትን መመርመር ለህፃናት ብቻ ሳይሆን ለአዋቂዎችም አስፈላጊ ነው። በአገራችን ይህ ብዙ ባይለመድም፣ በበሽታ ተይዘው በአልጋ ከመተኛት በፊት ጤንነትን መመርመሩ በጣም ጠቃሚ ነው። በምዕራቡ አገር የጤንነት ምርመራ ማድረግ በአብዛኛው ሕዝብ ዘንድ ተለምዷል።

መንፈሳዊ ሕይወትም ልክ እንደ አካላችን ጤንነት በየጊዜው ምርምራ ያስፈልገዋል። ሐዋርያው ጳውሎስ ለቆሮንቶስ በጻፈው መልእክቱ እንዲህ ይላል፡ «ሰው ግን ራሱን ይፈትን፤ እንዲሁም ከእንጀራው ይብላ ከጽዋውም ይጠጣ፤ ሳይገባው የሚበላና የሚጠጣ የጌታን ሥጋ ስለማይለይ ለራሱ ፍርድ ይበላልና፤ ይጠጣልምና። ስለዚህ በእናንተ ዘንድ የደከሙና የታመሙ ብዙዎች አሉ አያሌዎችም አንቀላፍተዋል። ራሳችንን ብንመረምር ግን ባልተፈረደብንም ነበር፤» (1ኛ ቆሮ. 11፥29-31)። በዚህ ክፍል የራሳችንን ሕይወት መመርመርና መፈተን እንደሚገባን እናያለን። ሕይወትን ካለመፈተንና ካለመመርመር የተነሳ ኃጢአታቸውን ማየትና ንስሐ መግባት ስላልቻሉ ከቆሮንቶስ ክርስቲያኖች መካከል ብዙዎች ሀ) በድካም የወደቁ፤ ለ) የታመሙ፤ ሐ) የሞቱም እንኳ እንዳሉ እናያለን። ሕይወትን በእግዚአብሔር ቃልና በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት መመርመር ከዚህ አደገኛ ሁኔታ ይጠብቃል። በተጨማሪም 1ኛ ቆሮ. 10፥12 ላይ «የቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ» የሚል ማስጠንቀቂያ ተሰጥቶናል። ስለሆነም ራስን በመመርመር ንስሐ መግባትና ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ግንኙነት በመጠበቅ መጓዝ አለብን። ዳዊት እንዳለው፡ «አቤቱ መርምረኝ፤ ልቤንም እወቅ፤ ፈትነኝ፤ መንገዴንም

እውቅ፤ በደልንም በእኔ ውስጥ ብታገኝ እይ፤ የዘላለምንም መንገድ ምራች» በማለት መጽሐይ አለብን (መዝ. 139፥23-24)። ለማደግ የምንችለው በጤንነት ስንመለስ ነው።

8ኛ ሥጋን ማከላት

ክርስቲያን ሦስት ጠላቶች አሉት። እነርሱም ሀ) ሥጋ፤ ለ) ዓለም፤ ሐ) ሰይጣን ናቸው። እነዚህ ሦስቱ ጣምራ ጠላቶቹ መንፈሳዊነቱን ይፃረራሉ።

በመጽሐፍ ቅዱስ (ሥጋ) የሚለው ቃል ያለው ትርጉም ብዙ ዓይነት ነው። በአብዛኛው ሰው ሥጋ በመባል የሚታወቀው የሰዎችንና የእንስሳትን አጥንት ያለበሰውና በቆዳ የተሸፈነው ሰውነት ነው። ነገር ግን በተጨማሪ (ሥጋ) የሚለው ቃል ዝምድናን ለመግለጽ እንጠቀምበታለን። ከዚያም በላይ ሕያዋን የሆኑትን የሰዎች ዘር በሙሉ «ሥጋ ለባሽ» በማለት እንጠራቸዋለን (1ኛ ቆሮ. 1፥26፤ 7፥28፤ ገላ. 1፥16፤ ሮሜ 4፥1፤ 9፥3-5)።

«የነፍሳችን ጠላት ነው» የምንለው ሥጋ የነፍሳችን ማደሪያ የሆነውን አካላችንን አይደለም እንደዚያ የመሰላቸውና መጽሐፍ ቅዱስ አንዳንድ ቦታ «ብልቶቻችሁን ግደሉ» (ቄላ. 3፥5፤ ሮሜ 8፥13) የሚለውን ያነበቡ ሰዎች መንፈሳዊ የሚያደርጋቸው መስሏቸው አካላቸውን ያጉላቁሉና የጉዳ አሉ። ዛሬም በዚሁ አስተሳሰብ አካላቸውን የሚቀጡ አሉ። ሐዋርያው ጳውሎስ ገላትያ 5፥24 ላይ «የክርስቶስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ መሻቱ ጋር ሰቀሉ» ብሎ ሲናገር ራሳቸውን በእንጨት ላይ የሰቀሉ ሰዎች አሉ ማለቱ አይደለም።

ለመንፈሳዊ ሕይወት ተቃራኒ ስለሆነው ሥጋ ስንናገር አካላችንን መጥቀሳችን ሳይሆን ከመንፈስ ክልል ውጭ ስለሆነው የልብ ምኞትና ሐሳብን ሁሉ ስለሚያጠቃልለው ውስጣዊ የሕይወት ክፍል መናገራችን ነው። በመንፈስ ክልል መኖርና በሥጋ መኖር ሁለት የተለያዩ ነገሮች ናቸው። በዚህ ሥጋ በምንለው ከመንፈሳዊ ክልል ውጭ በሆነው የልብ ምኞትና ፍላጎት መካከልና በዳግም ልደት ባገኘነው አዲስ ሕይወት መካከል የማያቋርጥ ትግል አለ (ገላ. 5፥16-24)። ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይቀዋል። የሥጋ ፍላጎትና ምኞት

ኃጢአት የሆኑትን ነገሮች እንድንሠራ ይገፋፋል። በገላትያ መልእክት ሥጋ የሚያሠራን ኃጢአታዊ ተግባሮች አንድ በአንድ ተዘርዝረዋል። በዚያው አንጻር ደግሞ በመንፈስ ክልል ውስጥ ብንመለስ መንፈስ በሕይወታችን ሊፈጥራቸው የሚችለው ፍሬዎች ምን ምን እንደሆኑም ተጽፏል። የሥጋ ሥራዎችንና የመንፈስ ፍሬዎችን አንድ በአንድ በማንጻጸር ብንመለከታቸው በመካከላቸው ትልቅ ቅራኔ እናያለን።

መጽሐፍ ቅዱስ «ስቀሉ» «ግደሉ» የሚለው የዚህ ዓይነት ምኞትና ተግባር ምንጭ የሆነውን ሕይወት ነው። ይህ ሕይወት ለእግዚአብሔር የማይገዛ ነው (ሮሜ 8፥7)።

ዳግም በምንወለድበት ጊዜ አዲስ ሕይወት በውስጣችን ይፈጠራል። ነገር ግን ደግሞ በዚህ ሕይወት እስካለን ድረስ ሥጋ ከእኛ ጋር መኖሩን የማያቆም። ስለሆነ ትግሉና ጦርነቱም አይቋረጥም። ስለዚህ ነው አንድ ጊዜ ብቻ ሳይሆን እስከ መጨረሻው ድረስ የሥጋ ፍላጎታችን በመንፈስ ቁጥጥር ሥር እንዲውልና እንዲሸነፍ ማድረግ የሚገባን።

ከአንድ ከፍተኛ መንፈሳዊ ልምምድ በኋላ ሥጋ ከእኛ ፈጽሞ የተወገደ እየመሰለን ልንሳሳት እንችላለን። አንድ ጊዜ በጣም ልጆች ሆነን የሁለት ሳምንት ኮንፍራንስ ለመካፈል ወደ ከፋ ጠቅላይ ግዛት ሄድን። አብዛኛዎቹ የኮንፍራሱ ተካፋዮች ከአዲስ አበባ የሄድን ወጣቶች ነበርን። በዚህ ኮንፍራንስ ላይ የምስክርነት ጊዜ ሲሰጥ ከጓደኞቻችን አንዱ ለመመስከር ተነሳና እንዴት እንደዳነና እንደተለወጠ! የውኃ ጥምቀትም እንደወለደ በመግለጽ «ከእንግዲህ ወዲህ ሥጋ ሞቶአል። ነፃ ነኝ» ሲል አወጀ። የዚያን ጊዜ በእድሜ በሰል ያሉት የሚሲዮን ጠቢያው ኃላፊ ብድግ አሉና ያንን ወንድማችንን በስም ጠርተው በፈረጅ አማርኛ «ቆይ፥ ቆይ፥ ቀስ በል። ሥጋ ሞቷል ብለህ አትቸኩል። አንዳንድ ጊዜ እየመጣ ጤና ይሰጥልኝ ይልሃል!» አሉ። በጊዜው የሰውዬውን ንግግር ማንኛችንም አልወደድነውም። ነገር ግን ከቆየን በኋላ በሥጋና በመንፈስ መካከል ያለው ትግል በዚህ ሕይወት እስካለን ድረስ የሚቀጥል መሆኑን ስንረዳ፤ የእኚያን ሚስቶናዊ እርማት መቀበል ቻልን።

በሥጋና በመንፈስ መካከል የማያቋርጥ ጦርነት መኖሩ የታወቀ

ነው። በዚህ የመንፈስና የሥጋ ጦርነት ላይ ማሸነፍ የሚችለው እኔና እናንተ እንዲያሸንፍ የምንፈልገውና የምንረዳው ነው።

መንፈስ ሥጋን እንዲያሸንፍ የምንፈልግ ከሆነ በሁለት መንገድ ሥጋችን እንዲሸንፍ ማድረግ እንችላለን። ይህም በአንድ ወገን ሥጋን በማክላት በሌላ ወገን መንፈስን በማጠናከርና በማወፈር ነው። ሥጋ እንዴት ይከላል? እንል ይሆናል። አንድ የትግል ተጫዋች ጡንቻውን የሚያበረታታና ኃይል የሚሰጠው ምግብ ካላገኘ! በሞራልም ካልተበረታታ የድሉን ዋንጫ አያገኝም። ሥጋም የሚፈልገው ነገር አለ። የሚፈልገውን ነገር ስንነሳው ይከላል። አንዳንድ ክርስቲያኖች ተሸናፊ ሕይወት የሚኖሩት ይህንን ካለመረዳትና ካለማወቅ የተነሳ ነው። ለምሳሌ የሥጋን ስሜት የሚቀሰቅሱ መጻሕፍትና ሲኒማዎች ሌሎችም የማይጠቅሙ ነገሮችን ነገሮችን መከታተል ሥጋን ይቀልበዋል፤ በውስጣችንም እያየለ እንዲሄድ ያደርገዋል። ሥጋ ፍላጎቱን ከተከለከለ ግን ይከላል። መንፈስን ለማዳበር ደግሞ በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ለመንፈሳዊ ሕይወት ይጠቅማሉ ያልናቸውን ነገሮች ሁሉ ማድረግና መከታተል ነው። ሥጋ ከስቶ ከቀረ መንፈስ ሁልጊዜ አሸናፊ ይሆናል። የምናከላው ሥጋን በመሆን ፈንታ መንፈስን ከሆነ ግን መንፈስ በሥጋ ይዋጣል። በመንፈሳዊው ሕይወታችንም ደካሞችና ተሸናፊዎች እንሆናለን።

ሐዋርያው ጳውሎስ ገላትያ 5፡16 ላይ የሚከተለውን ይመክረናል፡ «የሥጋን ምኞት እንዳትፈጽሙ በመንፈስ ተመላለሱ»። የሥጋን ምኞት የማንፈጽመው በመንፈስ ስንመላለስ ነው። በመንፈስ ለመመላለስ በመንፈስ ቁጥጥር ሥር መሆን አለብን። ስለዚህ ክርስቲያን ይህንን አውቆ በሥጋና በመንፈስ መካከል ያለውን ፍልሚያ ለመወሰን ራሱን ከመንፈስ ፍላጎት ጋር ማስተባበር አለበት። ይህ ለእድገታችን አስፈላጊ ነው።

9ኛ የሞግዚቶች እንክብካቤ

ለሕፃን እድገት የሞግዚቶች ጥሩ እንክብካቤ አስፈላጊነት ሳይጠቀስ መታለፍ የለበትም። ሕፃናት ምንም ነገር አያውቁም። ሰው ካልረዳቸው በቀር የሚጎዳቸውን ነገር እንኳ አይለዩም። ሞግዚቶች ካልመገቧቸውም

አይበሉም።

በሕፃንነት ዘመን የሚደርስ ችግር ጠባላ ሆኖ ይቀራል። በእኛ አገር ባህላችን ስለማይፈቅድ በልጅነቱ ዘመን ለደረሰበት ችግር በአደባባይ ወላጆቹን የሚወቅስና የሚያሳቅል ልጅ የለም። በምዕራብ አገሮች ግን ብዙ የመንፈስ መታወክ ያለባቸውና ልዩ ልዩ ችግር ያላቸው ወጣቶች ለሁሉ ነገር የሚወቅሱት ወላጆቻቸውን ወይም አሳዳጊዎቻቸውን ነው። እንዲህ ካሉ ወጣቶች ብዙዎቹን የማናገርና የመምከርም ዕድል አጋጥሞኛል። ወቀላቸውና ማሳቀላቸው ቢያስደነግጥም ወላጆች ወይም ሞግዚቶች ለታዳጊ ሕፃናት ማድረግ የሚገባቸው ጥንቃቄ ከፍተኛ እንደሆነም የሚያሳስብ ነው።

በመንፈሳዊ ሕይወትም ሕፃናት በሆንበት ጊዜ የሚደረግልን እርዳታ በእድገታችን ላይ ትልቅ ለውጥ ያመጣል። ስለዚህ ተመጣጣኝና ሚዛናዊ የሆነ ትምህርት የምንማርበትን ቤተክርስቲያንና መጋቢዎች ማግኘት ለእድገታችን አስፈላጊ ነው። እንደብልሃተኛ አናጊ በተመሠረተው መሠረት ላይ ሕይወታችንን የሚያንጹና የሚገነቡ ሰዎች ማጣት እድገታችንን ሊያዘገየው ወይም ሊያቀጭጩ ይችላል። ስለሆነም ለእድገታችን የሚጠቅሙንን ነገሮች ስንፈልግ ይህንንም አብረን ማሰብ ይገባናል።

በዚህ ምዕራፍ ከአንድ እስከ ዘጠኝ ተራ ቁጥር ድረስ ከዘረዘርኳቸው ነገሮች ሌላ ብዙ እድገታችንን የሚጠቅሙ ነገሮች አሉ። በዚህ ክፍል ያቀረብኩት ይጠቅማሉ ብዬ ያሰብኩትን ዋና ዋናዎቹን ብቻ ነው።

ይህንን ምዕራፍ ከመጨረሳችን በፊት ማሳሰብ የምፈልገው ነገር አለ። ይህም ሚዛን መጠበቅ አስፈላጊ እንደሆነ ነው። ይጠቅማሉ ብለን ከተማርናቸው ነገሮች በአንዱ ብቻ ማመዘን ሊጠቅመን አይችልም። አንዱን መርጦ የተቀሩትን መተው ጉዳት ሊኖረው ስለሚችል የሁሉንም ሚዛን መጠበቅ አለብን። ማደግ ያለብን «በነገር ሁሉ» ነው ከተባለ የተመጣጠነ ሚዛናዊ አጠቃቀም ያስፈልገናል። ሚዛን ባንጠብቅ ወደ አንድ አቅጣጫ ብቻ እናዘነብላለን፤ ከተፈለገው ግብም አንደርስም።

ሚዛን መጠበቅ የአክሮባት እስፖርት ለሚያሳዩ ሰዎች እንዴት አስፈላጊና ጠቃሚ እንደሆነ መረዳት አያዳግትም። በአንዲት መስመር

ላይ የምትገለባበጠዋ ሰፍርተኛ ያንን አስደናቂ አክሮባት ለማሳየት የምትችለው የሰውነቷን ሚዛን መጠበቅ ስለቻለች ነው። በአንድ አቅጣጫ ብታዘነብል ወድቃ መሰበር ትችላለች። እንደዚህ በመንፈሳዊ ሕይወታችን ሚዛንን መጠበቅ ወደ አንድ አቅጣጫ ከማዘንበል ይጠበቀናል።

የመንፈሳዊ ሕይወት እንቅፋቶች

የመንፈሳዊ ሕይወት እንቅፋቶች

ሕይወት ያለው ነገር ሁሉ መኖሩን የሚቀናቀን ጠላት አለው። ለአዝዕርትና ዕፅዋት ልዩ ልዩ በሽታና ትላትል ጠላቶቻቸው ናቸው። እንስሳትንም ልዩ ልዩ አውሬዎች ይገድሏቸዋል። ሰውም በሽታን የመሰለ ጠላት አለው።

ለመንፈሳዊ ሕይወት ዋናው ጠላት ዲያብሎስ ሲሆን ሌሎችም እንቅፋቶች ደግሞ አሉ። ከእነዚህም እንቅፋቶች ዋና ዋናዎቹ የሚከተሉት ናቸው ፡-

1. ኃጢአትን መለማመድ፤ ክርስቲያን ኃጢአትን መጥላት አለበት። ለኃጢአት ያለን አመለካከት ቀላል ከሆነ መንፈሳዊነታችንን ከአደጋ ላይ እንጥላለን።

ክርስቲያን ሰው ስለ ሆነ ተሸንፎ ኃጢአት ላይ ቢወድቅ ወዲያው መጸጸትና ንስሐ መግባት አለበት። ኃጢአትን መናቅና ምንም እንደሌለበት መገመት ከጥፋት ላይ ያደርሳል።

በመጀመሪያው መቶ ዓመት ላይ የሚገኙ ገዥዎች ክርስቲያኖችን ለማጥፋት ስላደረጉት ብዙ ጥረት ታሪክ ይነግረናል። ክርስትናን ለማጥፋት ካለመቻላቸውም በላይ ለማጥፋት የደረጉት መከራ የበለጠ የአማኞችን ቁጥር እንዲጨምር አደረገ።

ገዥዎቹ የአስቡት ሁሉ ስላልተሳካ ተበላጭተው ክርስትናን ለማጥፋት የሚችሉበትን መንገድ ለመነጋገር ከፍተኛ ሽንጉ ለበሰቡ። በጉባዔው ላይ የተገኙትም ተሰብሳቢዎች በየተራ እየተነሱ ክርስትናን ያጠፋል ብለው ያሰቡት ዘዴ ፡- አማኞችን ማሰር፤ መግረፍና መግደል

የሚሉት ሀሳቦች ነበሩ። ነገር ግን ከዚህ በፊት ይህ ሁሉ ተሞክሮ በሰዎች ልብ ውስጥ ያለውን የክርስቶስ ፍቅር እሳት ምንም እንዳልጠፋው ገዥዎቹ ያውቁ ስለ ነበር በቀረበው ሀሳብ አልረኩም። በዚህ ዓይነት ሽንጉው ሊመክር ክዋለ በኋላ ክርስቲያንን ምን ያጠፋዋል? የሚለው ጥያቄ መልስ ሳያገኝ በእንጥልጥል እንዳለ ሊበታተን ይነሳል። በዚህ ጊዜ አንድ ሰው ተነሳና «ስሙኝ! አንድ ጊዜ ብቻ አድምጡኝ! ክርስቲያኖችን ማጥፋት የሚችለው ሰደት መከራና ሞት አይደለም። እንደምንም ብለን ኃጢአት እንዲያደርጉ ብናደርጋቸው፤ ቀስ በቀስ ማንም ሳይነካቸው ይጠፋሉ። ምክንያቱም የክርስቲያኖች ፀር የሆነው ኃጢአት ግለታቸውን ያጠፋል፤ ድፍረታቸውን ይወስዳል፤ ኃይላቸውን ይሰርቃል፤ ሕይወታቸውንም ያደርቃል» ሊል ተናገረ። ገዥዎቹም ከቀረበው ሀሳብ ሁሉ አስደላች ሆኖ ያገኙት ይህንን በመጨረሻ የቀረበውን ሐሳብ ስለ ነበር ክርስቲያኖችን በኃጢአት ለማደናቀፍ ትልቅ ዘመቻ ማድረግ ጀመሩ ይባላል።

አንደ ኃጢአት ሕይወትን የሚያደናቅፍ ነገር የለም። የጽድቅ ጠላት ይህንን ያውቃል። ስለዚህ ክርስቲያን በኃጢአት እንዲኖር ማለትም ንስሐ ሳይገባ ኃጢአት ተሰማምቶት እንዲኖር የተለያየ የተንኩል ዘዴውን ይዘረጋል።

ክርስቲያን ኃጢአትን መሸሽ አለበት። በኃጢአት ከወደቀም በቶሉ በንስሐ መስተካከል አለበት። (1ዮሐ. 1+7) መንፈሳዊ ሕይወቱ ከመደናቀፍ ሊጠበቅ የሚችለው በዚህ ነውና።

2. ሕይወትን ስድ መልቀቅ፤ የክርስትና ሕይወት ክርስቶስና ሐዋርያቱ በጻፉት መመሪያ መሠረት የሚመራ ሕይወት ነው። ያለምንም መመሪያ ሕይወታችንን እንደረፈለግነው ስድ ልንለቀው አንችልም። የግድ ዲሊፕሊን ሊኖረን ይገባል።

አንዳንድ አማኞች ለምሳሌ የአስተሳሰብ ልቅነት የሚያመጣውን ጉዳት አያውቁም። ስለሆነም ወደ አእምሮአቸው ለሚመጣውና ለሚያስቡት ሀሳብ ገደብና ወሰን የሚስጥ ምንም መመሪያ የላቸውም።

ሁሉ ነገር አስቀድሞ በሰው አእምሮ ውስጥ የነበረ ሀሳብ ነው። በሰማይ የሚበረው አውሮፕላን፤ በምድር የሚሽከረከሩት ተሽከርካሪዎች

ሌሎችም ነገሮች ሁሉ ከመሠራታቸው በፊት በሰዎች ሀሳብ ውስጥ ነበሩ።

በተግባር የምንፈጽማቸውም ነገሮች ሁሉ አስቀድሞ በሀሳብ የተውጣጠኑ ናቸው። ለዚህ ነው በአእምሮአችን ለሚመጣው ሀሳብ ሁሉ ልቅ መሆን አደገኛ የሚሆነው። ያዕቆብ በመልእክቱ ሊያስጠነቅቅ፡ «ምኞት ፀንሳ ኃጢአትን ትወልዳለች» ይላል ያዕቆብ 1፡15 ሰሎሞንም በምሳሌ 23፡7 ላይ «ሰው በልቡ እንደሚያስበው ነው» ይላል። የምናስበውን እናደርጋለን። የምናደርገው ማንነታችንን ከገለፀ ለአስተሳሰብ ዲስፒሊን ያስፈልጋል። ጳውሎስም መንፈሳዊ ሰው ክርስቲያናዊ ባሕርይ እንዲኖረው አስተሳሰቡ በምን በምን ላይ ማተኮር እንዳለበት በመዘርዘር፤ «እነዚህን አስቡ» በማለት በመልእክቱ መመሪያ ይሰጣል (ፊሊጵ. 4፡8)። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም «የተራራው ሰብከት» በመባል በሚታወቀው ትምህርቱ በሀሳብ በሚደረጉ ወይም በድርጊት በሚፈጸሙ ኃጢአቶች መካከል ምንም ልዩነት እንደሌለ አስተምሮአል። ለምሳሌ ያህል ማቴዎስ 5፡27 ላይ የተጠቀሰውን ማቅረብ ብቻ በቂ ነው። «አታመንዝር እንደ ተባለ ሰዎታችኋል። እኔ ግን እሳችኋለሁ፤ ወደ ሴት ያየ ሁሉ የተመኛትም ያን ጊዜ በልቡ ከእርሰዋ ጋር አመንዝሮአል።»

በአስተሳሰብ ኃጢአት መሥራት ከተቻለ የአስተሳሰብ ዲስፒሊን ሊኖረን ይገባል። እኛ ራሳችን ባናመነጩም እንኳ ዲያብሎስ ወደ አእምሮአችን ሀሳብ መዝራት ይችላል። ስለዚህ ዲስፒሊን ያስፈልገናል ስንል ሀሳቡን እንዳይፈጠር እናቆማለን ለማለት አይደለም። ነገር ግን ሀሳብ ተግባራዊ የሚሆነው በአእምሮአችን ከተፀነሰ በኋላ በተግባር እስኪውል ድረስ ተደላድሎ ሊቀመጥ ነው። ሀሳብን ተግባር ከመሆኑ በፊት አስቀድሞ ማስጨንገፍ ይቻላል። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር የማይሄደውን ማንኛውንም ሀሳብ በመቀበልና በማስተናገድ ፈንታ መቃወም አለብን። በጸሎት፣ በቃሉ፣ በሌሎችም መንገዶች ሁሉ ሀሳቡን ብንቃወመው ከአእምሮአችን ይወጣል። ለዚህ ነው ብዙ ክርስቲያኖች መጥፎ ሀሳብ አእምሮአቸውን ዘልቆ ሲገባ ከመሰረዱ በፊት በኢየሱስ ስም እየገሰጹ የሚያባርሩት።

ክፉን ሀሳብ ማቆም የምንችለው ክፉ ማሰብን ስንተው ነው። ደግ

ሥራ መሥራት የምንችለውም ደግ ነገር ማሰብ ስንለማመድ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ የፊሊጲሰዩስ ክርስቲያኖች ማሰብ ስለሚገባቸው ነገሮች የነገራቸው ከዚህ የተነሳ ነው። የአስተሳሰብ ዲስፒሊን ማጣትና ልቅ መሆን ለመንፈሳዊ ሕይወት እንቅፋት ይሆናል።

አንዳንድ ሰዎችም ዓለማዊውን ነገር ሁሉ አቅልለው ስለሚመለከቱ «ጉዳት የለውም! ምንም አይደለም» የሚል አስተሳሰብ አላቸው። ብዙ ጊዜ ሰዎች የናቁትና ያቃለሉት ነገር ለሕይወታቸው ወጥመድ ሊሆን አይቻለሁ። ትናንሽ ነገሮችን ደጋግመን ስንለማመዳቸው እየወደሉና እየመነደሉ ሄደው በኋላም ጥፍር እድርገው የሚያስሩን ልማዶች ይሆናሉ። ከሕይወት መንገድ ወደኋላ አፈግፍገው የቀሩት ወንድሞቻችን ሁሉ በአንድ ቀን ዱብ ዕዳ ወርዶባቸው ያደረጉት ነገር አይደለም። ከእንደዚህ ያለ ደረጃ የሚደረሰው ከብዙ ቀን የኃጢአት ልምምድ ጥርቅም፣ የተነሳ ነው። ስለዚህ መንፈሳዊ ሕይወታችን ምንም እንቅፋት እንዳያጋጥመው በአስተሳሰባችንም ሆነ በሌሎች ነገሮች ሁሉ ክርስቲያናዊ ዲስፒሊን ይኑረን።

3. ውልክስ መንፈሳዊነት! ውልክስ መንፈሳዊነት የምለው መንፈሳዊ ያስኘናል በማለት ከልብ ሳይሆን በልማድ የምናደርጋቸውን ነገሮች ለመግለፅ ነው። አንዳንድ ጊዜ ሌሎች ሰዎች ሲያደርጉአቸው በጣም መንፈሳዊ ናቸው ብለን የምንገምታቸው ነገሮች እኛንም ሰዎች በዚያ መልክ እንዲያዩን ብለን ልንቀዳቸው እንችላለን። አንዳንድ ንግግሮችም መንፈሳዊነትን በመግለጽ በኩል በቤተክርስቲያን እካባቢ የታወቁ ናቸው። ለምሳሌ፤ «ሃሌሉያ» ብሎ መጮኽ፤ «ጌታ ይመስገን» (ፕሬይዝ ዘ ሎርድ) ብሎ መናገርና «አሜን» ማለት፤ የመሳሰሉትን እዚህ ላይ መጥቀስ ይቻላል።

«አሜን»፣ «ጌታ ይመስገን»፤ ወይም «ሃሌሉያ» በማለት ምንም ስህተት የለም። እነዚህ የክርስቲያን ቃላት ናቸው። በእስፈላጊው ቦታና በተሰማን ጊዜ እነዚህን ቃላት ማወጁን አምንበታለሁ። ራሴም ማወጁ የምወዳቸው ቃላት ስለሆኑ ማንንም እንደዚያ ከማለት ተስፋ ማስቆረጥ አልፈልግም። እኔን የሚያሳስበኝ በእድገት ላይ ያለ ክርስቲያን ክልቡ እነዚህ ነገሮች እስኪፈልቁ በመጠበቅ ፈንታ፤ መንፈሳዊነቱን

የሚገልጹለት ስለሚመስለው ብቻ ቢጠቀምባቸው፤ ዕድገት ማለት እነዚያን ነገሮች መናገር ብቻ ስላይደለ፤ እድገቱ በአጭር ተቀጭቶ እንዳይቀር ነው። የታወቁ ክርስቲያናዊ ቃላትን ማሰማት ማንንም መንፈሳዊ እያደርግም።

በተጨማሪም ከልብ ያልሆነ ትህትና እንደ ፀሐፍትና ፈሪሳውያን ለታይታ የሚደረግ ሃይማኖታዊ ተግባሮች ሁሉ ውልክስ መንፈሳዊነት ስለሆኑ መታረምና መወገድ አለባቸው።

4. ስንፍናና ቸልታ፤ መጽሐፍ ቅዱስ ስንፍና ስለሚያደርሰው ጉዳት የሚናገረውን ሁሉ በጽሑፍ ማስፈር ቢፈለግ በዚህ ርዕስ ብቻ አንድ ትልቅ መጽሐፍ መጻፍ ይቻላል። ስንፍና ሕይወት ጉጂ ነው። ስንፍ ከሆንን ኑሮአችን ብዙ ይጉዳል። መንፈሳዊ ሕይወትም በስንፍና ምክንያት ይጉዳል። የነፍሳችን ባላጋራ ዲያብሎስ ራሱ እንኳን በስንፍ እንደሚፈተን በሌላ በማንም አይፈተንም። ዲያብሎስ ተንኮል ስለሚሠራ በመጽሐፍ ቅዱስ «ፈታኝ» የሚል ስም ይሰጠዋል። ፈታኝ የሆነው ዲያብሎስ ራሱ መልሶ የሚፈተነው በስንፍ ክርስቲያን ነው። ስለዚህ ከዚህ በፊት ያልተጠቀመበትን ተንኮልና የአመጹ ሀሳብ ሁሉ ለመከራ የሚሠራበት (ላብራቶር) የስንፍ እእምሮ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ በብሉይም ሆነ በአዲስ ኪዳን ስንፍናን የሚያወግዘው ለዚህ ነው።

ቸልታ ደግሞ በጉውን እያወቁ በማድረግ ፈንታ ዝም ማለት ነው። ቸልታ የትጋት ተቃራኒ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ የእግዚአብሔር ሰው ሰንፍ እንዳይሆን፤ ቸልተኝነትም እንዳያጠቃው እያስጠነቀቀ በሁሉ ነገር ትጋት እንዲኖረው ይመከራል። «ትጉና ጸልዩ» ሲል ጌታ ያዘዘውን ቃል ለምሳሌነት ብንመለከት፤ ለጸሎት ትልቁ እንቅፋት «ስንፍና» ወይም «ቸልታ» እንደሆነ ልንገነዘብ እንችላለን። ጸሎትን ቸል የሚል ክርስቲያን ወይም ተነስቶ ለመጸለይ ተራራ የሚመስለው ሰንፍ የትም አይደርስም። ለዲያብሎስም ወጥመድ የተጋለጠ ነው። ይህ ባይሆን ኖሮ ጌታ «ወደ ፊትና እንዳትገቡ ትጉና ጸልዩ» ባላለም ነበር (ማቴ. 26:41)።

በስንፍና ምክንያት ቃሉን የማይመገብ ክርስቲያን በራሱ ሕይወት

ላይ ወንጀል ይፈጽማል። ቸል የሚለውም እንደዚያው ነው። የቅዱሳንን ሕብረት ቸል የሚል ወይም ወደ ቅዱሳን ስብሰባዎች እንዳይመጣ የሚሳነፍ ሰው ትልቅ መንፈሳዊ በረከት ያመልጠዋል። እግዚአብሔር በረከቱ እንዲወርድ ያዘዘው በቅዱሳን ሕብረት ውስጥ ነው። (መዝ. 133)። ከዚያ መጉደል ከበረከት መጉደል ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ በዕብራውያን መልእክት፤ «በእንዳንዶች ዘንድ ልማድ እንደ ሆነው መሰብሰባችንን እንተው፤ እርስ በእርሳችን እንመካከር እንጂ ይልቁንም ቀኑ ሲቀርብ እያያችሁ አብልጣችሁ ይህን አድርጉ» ይላል (ዕብ. 10:25)።

የተሰጠን አዲስ ሕይወት ከቡር ነው። ይህንን እውነት ካወቅን በኋላ ትጋት ቢጉድለን ወደ ፊት እንጸጸትበታለን። የእግዚአብሔር ቃል፤ «እንዲህ ያለውን ቃላት መዳን ቸል ብንል እንዴት እናመልጣለን?» ሲል የሚያስጠነቅቀን ለዚህ ነው (ዕብ. 2:3)።

ስንፍናና ቸልታ ለመንፈሳዊ ሕይወታችን ታላላቅ እንቅፋቶች ናቸው። አስቀድሜ እንዳልኩት በእነዚህ በሁለቱ ሀሳቦች ላይ ብዙ ዝርዝርና ትምህርት ማቅረብ ይቻላል። ይሁን እንጂ የዚህ ክፍል ዋና ዓላማ ለመንፈሳዊ ሕይወታችን ጉጂ የሆኑትን ነገሮች ለመጠቀም ብቻ ስለሆነ በሀሳቡ ላይ ሰፊ ጥናት ማድረጉን ለእንባቢው እተወዋለሁ።

5. ሌላውን መምሰል (ሰውን ኮፒ ማድረግ)፤ በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ምሳሌ ከሚሆኑልን ሰዎች ሕይወት ትምህርት መውሰድ ተገቢ ነገር ነው። በተለይም ገና ወደ ጌታ የመጡ ክርስቲያኖች የክርስትና ሕይወት ልምምድ ስለሚያንሳቸው ምሳሌ የሚሆኑላቸውን ሰዎች ማግኘት አለባቸው። ለክርስትና ሕይወት እንቅፋት ነው የምለው ከሰዎች ሕይወት ምሳሌነት ማግኘቱን አይደለም።

ወደ ጌታ ከመጣን በኋላ ሁላችንም ስለ ክርስትና ማወቅ ያለብን ሐቅ አለ። ክርስትና ክርስቶስ እንደሆነ ተደጋግሞ በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ተጽፎአል። የክርስቲያን ግብ ክርስቶስን መምሰል እንደሆነም ከመጀመሪያው ጀምሮ የተመለከተው ሐሳብ ነው። በእድገት ግስጋሴ መሮጥ ያለብን ወደዚህ ልንመስለው ወደሚገባ ጌታ ነው።

እንዳንድ ጊዜ እንዳንድ እማኞች ይህ እውነት ይሰወርባቸውና

ምሳሌ ይሆናል ብለው በሚያስቡት አንድ ሰው ላይ ያተኩራሉ። እንደዚያ ሰው ለመምሰልም ይደክማሉ። ይህ ሁኔታ ችግር ውስጥ የሚጥለው በዚያ ሰው ሕይወት ጉድለት በሚያገኙበት ጊዜ ብቻ አይደለም። ሰውየው ጉድለት ባይኖርበትም እንኳን የእድገታቸው ግብ እሱን በማድረጋቸው እድገታቸው ባጭር ይቀራል። ይህም የሚሆነው ያንን ሰው ኮፒ እያደረጉት ሲሄዱ ሊያድጉ የሚችሉት የዚያን ሰው ያህል ብቻ ስለሆነ ነው። ከዚያ ኮፒ ከሚያደርጉት ሰው በላይ ማደግ ስለማይችሉም። የዚህ ዓይነትም ግብ በቀላሉ ይደርስባቸዋል። እነርሱንም ስህተት ላይ ይጥላቸዋል። በተጨማሪም ሕይወታቸውን ምሳሌ ከአደረጓቸው ሰዎች ሕይወት ጋር እያወዳደሩ የደረሱባቸው ወይም የበለጡአቸው መስሎ ከታያቸው በዕድገታቸው ላለመቀጠል ፈተና ውስጥ ይገባሉ። ወደፊትም ለመራመድ አይችሉም።

ለክርስቲና ሕይወት ምሳሌ (ሞዴል) የሚሆን ክርስቶስ ከሆነ ግን እድገታችን ከተወሰነ በታ ባጭሩ አይቆምም። በዚህ ምድር መቶ ዓመት ብንኖር እንኳን አሁንም በእድገት ጉዳና ወደ ፊት ለመዘርጋት እንችላለን። ያለምንም እንቅፋት ወደፊት መራመድ የምንችለው ይህ ሀሳብ ዋና መመሪያችን ሊሆን ነው።

ዕድገትና ምርጫ

እድገትና ምርጫ

የሰው ልጅ ከእንስሳትና ከሌሎች ፍጥረታት የሚለይበት ሦስት ታላላቅ ምክንያቶች አሉ። እነዚህ ሦስት ነገሮች ፈጣሪ አምላክ በቀጥታ ለሰው ልጅ ለይቶ የሰጣቸው መብቶች ናቸው። እነርሱም ከዚህ በታች ተዘርዝረዋል።

1ኛ. ነፃነት፤ እግዚአብሔር ሰውን የፈጠረው ከሙሉ ነፃነት ጋር ነው። አንዳንድ ተቃዋሚዎች እግዚአብሔር በዓደን ገነት ውስጥ ለምን ያችን ዛፍ ተከለ? ለምንስ ለእኛም እንዲፈተንና እንዲበላ አደረገው? እያሉ ይጠይቃሉ። ነገር ግን እግዚአብሔር ሰውን እንዴት እንደፈጠረው ብዙ አያስተውሉም። እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥር «በመልካችን እንደ ምሳሌያችን እንፍጠር» አለ፤ ዘፍጥረት 1፡26። በስድስቱ የፍጥረት ቀናት ከተፈጠሩት ፍጥረታት ውስጥ ከሰው በቀር እግዚአብሔር በራሱ መልክና ምሳሌነት የፈጠረው ሌላ ምንም ነገር የለም። ሰው ብቻ በአምላኩ መልክ የተፈጠረ ከቡር ፍጥረት ነው።

እግዚአብሔር በመልኩና በምሳሌው ሰውን ሲፈጥረው ሙሉ ነፃነትን አጎናጽፎ ነው። ነፃነት ባለበት ሁሉ ፈቃድናምርጫ ይኖራል። ሰው ከራሱ ምርጫና ፈቃድ ውጭ ምንም እንዲያደርግ አይገደድም።

«ነፃነት» ለሰዎች ስጦታ ባይሆን ኖሮ እግዚአብሔር በመጀመሪያ የፈጠራቸውን ሰዎች አዳምና ሔዋንን ዛሬ ፈረንጆች «ሮቦቶች» የሚሉት ነገር ዓይነት አድርጎ በፈጠራቸው ነበር። «ሮቦቶች» የራሳቸው ፈቃድ የላቸውም። በሰው በቀረበላቸው የአሠራር ቅንጅት (ፕሮግራም እንደ ተደረጉት) ብቻ ይሠራሉ፤ እንዲነኩ የታዘዙትን ይነካሉ፤

እንዲሄዱ ወደ ተመሩት አቅጣጫ ብቻ ይሄዳሉ። በፕሮግራም ከታዘዙት ውጭ (ፈቃድ ጥሰው) ሊያደርጉት የሚችሉት ምንም የለም። አዳምና ሔዋን እንደዚህ ሆነው ቢፈጠሩ ኖሮ የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ ለማፍረስ አይችሉም ነበር። እግዚአብሔር ግን ሰውን ከቡር አድርጎ (ነፃነት) የሚባለውንም መሠረታዊ መብት አጎናጽፎ ፈጠረው።

«እግዚአብሔር ለሰው የሰጠው ነፃነት እስከ ምን ድረስ ነው?» ብለን እንጠይቅ ይሆናል። «ራሱን ፈጣሪውን እንኳ አታስፈልገኝም ሊል፥ ትዕዛዙንም ለማቃለልና ለማፍረስ እስከሚችል ድረስ» ነው። እግዚአብሔር ይህንን መብት ዛሬም ቢሆን ከሰዎች ቀምቶ አልወሰደም። ለዚህ ነው ዛሬ ከፍጥረቱ መካከል፥ «እግዚአብሔር የለም» የሚሉና ሌላም የፈለጉትን ሁሉ ለመናገርና ለማድረግ የሚችሉ ሰዎች እግዚአብሔር በፈጠራት ዓለም ውስጥ የሚገኙት።

በነፃነት ውስጥ ኃላፊነት አለ፤ ነፃነት ያለው ሰው ኃላፊነትን ይቀበላል። እግዚአብሔር ለአዳምና ለሔዋን በዓደን ገነት ውስጥ ትልቅ ኃላፊነትን ሰጣቸው፤ ሰው የሁሉ ነገር ገዥ ነበር። ለሰው ብቻ እግዚአብሔር ምን ምን እንደሚፈቅድ ተነገረው። ከፍጥረታትም ውስጥ በእግዚአብሔር ፊት ቀርቦ እንደ አዳም (ሰው) ኃላፊነት የተቀበለ ማንም የለም።

እግዚአብሔር ለአዳም ኃላፊነትን ሲሰጠው፥ አምላኩን ባለመታዘዝ ሊደርስበት የሚችለውንም ጨምሮ ነገረው። እግዚአብሔር የዚያን ጊዜ የሰጠውን መብት በዘመናት ሁሉ ከሰው አልወሰደም። ዛሬም እንኳ እግዚአብሔር በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር ጥሪውን ያሰማል፤ ድምጹን ቸል ማለት የሚያስከፍለውንም ዋጋ ይናገራል፤ ይለምናል፤ ይታገላል እንጂ የሰውን ነፃነት ገፍ ማግኘትም አያስገድድም። እግዚአብሔር የሚያስገድድ ቢሆን ኖሮ ማንም የሚከደው አይኖርም። በክርስቶስ የሰጠውንም የዘላለም ሕይወት አልቀበልም ብሎ የሚል አይገኝም ነበር። መንግሥተ ሰማያትን በመምረጥ ፈንታ ሊቦል መሄድ ወደው በጥፋት ጎዳና የሚያዘግሙምም አይኖሩም ነበር። የግዴታ ቢሆን እግዚአብሔር መላእክቱን ወደ ምድር ልኮ በጅራፍ እየገረፈ ሳንወድ ከዚህ እስከ መንግሥቱ በሩጫ እንድንገባ ማድረግ ይችል ነበር። ነገር ግን እግዚአብሔር ከቡር አድርጎ የፈጠረውን ሰው

አላቃለለም። «ማንም የሚወድ ቢኖር ይከተለኝ» ... «ብትወዱ ትዕዛዜን ጠብቁ» የሚሉትን ዓይነት ልመና ብቻ ነው ያቀረበው። ሰዎች እርስ በእርሳቸው ይህንን ትልቅ መብት ይጋፉ እንጂ እግዚአብሔር ለሰዎች የሰጠውን መብት ከማንም አልወሰደም።

2ኛ. ፈቃድ፤ ነፃነት ብቻውን አይመጣም። ቀደም ሲል እንደጠቀስኩት ነፃነት የሚመጣው ፈቃድን፣ ምርጫንና ኃላፊነትን ይዞ ነው። ሰው ነፃነት ስለተሰጠው ከዚህ ከተሰጠው ነፃነት ጋር አብሮ የሚሄድ የራሱ ፈቃድ አለው። በነፃነቱ ደስ ሲለው የሚችለው የራሱ ፈቃድ ስላለው ነው። የምንፈቅደው ነገር አለ፤ የማንፈቅደውም ነገር አለ። ከፈቃዳችን ውጭ የሚደረግ ነገር ሁሉ ግዴታ ነው። ስለምንኖርበት ቦታ፤ መብላት ስለምንፈልገው ነገር፤ ስለ ሌላም ብዙ ነገሮች የራሳችን የሆነ ፈቃድ አለን። እግዚአብሔር ፈቃዳችንን ያከብራል።

3ኛ. ምርጫ፤ ከነፃነትና ከፈቃድ ጋር ለሰው የተሰጠው ሦስተኛው ችሎታ፤ የሚፈልገውን መምረጥን። ሥጋ ለብሶ የተፈጠረ ሰው ሁሉ ምርጫ አለው። አዳም ምርጫ ነበረው። ምርጫ የሚኖረው ከአንድ በላይ የሆኑ ነገሮች ሲኖሩ ነው። ስለዚህ በዓደን አዳም ምርጫ ነበረው። እያንዳንዱ ምርጫ ወዴት እንደሚያመራም አሻሚ ባልሆነ አነጋገር በግልጽ ለአዳም ተነግሮት ነበር። መታዘዝ ምርጫ ነው። አለመታዘዝም ምርጫ ነው። ግዴታ ከታከለበት መታዘዝ ነፃነትን ይገፋል። በፈቃድ ላይ የተመሠረተ ነገር ብቻ ምርጫ ይባላል። ስለዚህም ኃላፊነትን መቀበል ምርጫ ነው። እግዚአብሔር የሚለውን መስማት ምርጫ ነው። ክርስቶስን መከተልና ክርስቲያን መሆን ምርጫ ነው። የማንገደድበት ነገር ሁሉ ምርጫ ነው። በዚህ ረገድ እኛ «ሲያል» ወይም «መንግስተ ሰማይ» በማለት የምንጠራቸው ቦታዎች እንኳን በመሠረቱ የሰው ምርጫዎች ናቸው። እንደዚህ በሕይወት የሚያጋጥመን ነገር ሁሉ ምርጫ ካለው በመንፈሳዊ ሕይወት ያለንም ነገር ሁሉ በምርጫችን ላይ ይመረከባል። ስለሆነም በመንፈስ ማደግና አለማደግም ምርጫ

ይሆናል።

«ምርጫ» በመጽሐፍ ቅዱስ ገጾች ሁሉ የምናነበው ሀሳብ ነው። እግዚአብሔር ለእስራኤላውያን የተናገረውን ቃል ለምሳሌነት ብንጠቀስ እንዲህ ይላል፡ «በፊታችሁ ሕይወትንና ሞትን በረከትንና መርገምን እንዳስቀመጥሁ እኔ ዛሬ ሰማይንና ምድርን በእናንተ ላይ አስመስከራለሁ፤ እንግዲህ አንተና ዘርህ በሕይወት ትኖሩ ዘንድ ሕይወትን ምረጥ፤ እግዚአብሔርም ለአባቶችህ ለአብርሃምና ለይስሐቅ ለያዕቆብም እንዲሰጣቸው በማለላቸው በምድሪቱ ትቀመጥ ዘንድ፡ እርሱ ሕይወትህ የዘመንህም ርዝመት ነውና አምላክህን እግዚአብሔርን ትወድደው ትጠባበቀውም ቃሉንም ትሰማ ዘንድ ምረጥ።» ዘዳ. 30፡19-20፤ በዚህ ጥቅስ እንደምንመለከተው እግዚአብሔር ትክክለኛውን ምርጫ እንድናደርግ ይፈልጋል። ቃሉንም የሰጠን ዋና ምክንያት በጐ ፈቃዱን እንድናውቅ፤ ከፈቃዱም የሚያወጣን ምን እንደሆነ አውቀን በኋላ ከመፀፀት ዛሬ ጥሩ ምርጫ እንድናደርግ ነው።

ከዚህ በላይ የዘረዘርናቸው ነገሮች እግዚአብሔር ለሰው ልጆች የሰጣቸው መሠረታዊ መብቶች ናቸው። ሰው እነዚህ ከጐ-ደሉት ከእግዚአብሔር የተሰጡት ሰብዓዊ መብቶቹን ተገኝቷል።

ነፃነት፣ ፈቃድ፣ ምርጫ የሚያመሩት ወደ ውሳኔ ነው። እነዚህ መብቶቻችን በግል ሕይወታችን ጉዳይ ከሚያጋጥመን ምርጫዎች መካከል ይጠቅመናል የምንለውን ነገር ለማድረግ እንድንወስን ይረዱናል።

በምንም ነገር ውሳኔ ላይ ስንደርስ ውሳኔያችን ውጤት አለው። ውሳኔ አቅጣጫን ይሰጣል። ከሁለት መንታ መንገዶች ላይ ቆሞ ከቀረቡለት ምርጫዎች አንዱን በመውሰድ በዚህ በኩል እሄዳለሁ ብሎ የወሰነ ሰው የሚሄድበት አቅጣጫ የተወሰነ ነው። ወደ ምዕራብ ያለ ወደ ምዕራብ ያዘግማል። ወደ ምስራቅ መሄድ የፈለገም ወደ ምስራቅ ይሄዳል። ወደ ሰሜን ለመሄድ የወሰነም ወደ ሰሜን ይገሰግሳል። የምንወስነው ውሳኔ ሁሉ የምናመራበትን አቅጣጫ ይተልማል። በወንጌል ውስጥ ጌታ ስለጠባቡ መንገድና ስለሰፊው መንገድ ሲናገር ሁለቱም ወዴት አቅጣጫ እንደሚወስዱም ጭምር አስተምሮአል። (ማቴ.

7:13-14)። ለሥጋዊው ወይም ለመንፈሳዊው ሕይወት የምናደርጋቸው ውሳኔዎች ልንሄድበት የምንችለውን አቅጣጫ ይወስናሉ።

አቅጣጫ ደግሞ የምንደርስበትን ግብ ይወስናል። ከየት መነሳታችንና ወዴት አቅጣጫ መሄዳችን ብቻ ሳይሆን ይዋል ይደር እንጂ ከቀጠልንበት የት መድረሳችንም ይወስናል። ጌታ ስለ ሰፊውና ስለ ጠባቡ መንገድ እንደነገረን ጠቅሰናል። እነዚያ መንገዶች የሚያደርሱበትንም አቅጣጫ አይተናል። ሰው ሀሳቡን የመለወጥ መብት አለው። መሳላቱን ሲያውቅ፣ ከፈለገ ይመለሳል። የንስሐ መንገድ የሚሰበከውና ወደ እግዚአብሔር ተመለሱ የሚባለውም ለዚህ ነው። ነገር ግን ከተሳሳተንበት አቅጣጫ መመለስ ከሌለ ያመራንበት አቅጣጫ ብንወድም ባንወድም የሚያደርሰን ግብ አለ።

አንዳንድ ሰዎች በተሳሳተው አቅጣጫ ሄደው ከሚፈልጉበት የሚደርሱ ይመስላቸዋል። አቅጣጫና ግብ ያላቸውን ግኑኝነት አያስተውሉም። በሰፊው መንገድ ተጉዞ (ካልተመለሱ በቀር) መንግስተ ሰማይ መድረስ አይቻልም።

ስለዚህ፣ ውሳኔ አቅጣጫን፣ አቅጣጫም ግብን ካመጣ፣ ለምንወስነው ውሳኔ ጥንቃቄ ማድረግ ያስፈልጋል። አንዳንድ ሰዎች የውሳኔ ሰዎች አይደሉም። የትኛውንም አቅጣጫ ላለመከተል ሲሉ ውሳኔ አይወስኑም። በተለይ በመንፈሳዊ ጉዳይ አለመወሰን ራሱ ውሳኔ ነው።

ውሳኔን በሚመለከት መንገድ የቀድሞው የአሜሪካ ፕሬዝዳንት ሮናልድ ሬጋን የተናገሩትን መጥቀስ አስፈላጊ ይመስለኛል። ሚስተር ሬጋን ገና ልጅ በነበሩ ጊዜ የራሳቸውን ውሳኔ ሌላ ማንም ሰው እንዳይወስንላቸው ከአንድ ሁኔታ ትልቅ ትምህርት እንዳገኙ ያወራሉ። ይህም ገና ልጅ ሳሉ አክስታቸው ጫማ ሊያሰሩላቸው ይዘዋቸው ወደ ገበያ ይወጣሉ። ከጫማው ቦታ እንደደረሱ አክስታቸው ለልጃቸው ጫማ እንዲሰራላቸው ይጠይቃሉ። የዚህ ጊዜ ሚስተር ሬጋን እንደሚሉት ጫማ ሰፊው፣ «ማሙሽ፣ ምን ዓይነት ጫማ እንደሰራለህ ትፈልጋለህ? ከፊቱ አራት ማዕዘን የሆነውን ወይስ ሾል ያለውን? የትኛውን ትመርጣለህ?» ሲል ይጠይቃቸዋል። እሳቸውም የዚህን ጊዜ

ዘም ይሉና መልስ ሳይሰጡ ይቀራሉ። ጫማ ሰፊውም እግራቸውን ለካና እንደገና «በል በሌላ ጊዜ መጥተህ የትኛውን ዓይነት እንድሠራለህ እንደምትፈልግ ንገረኝ» ብሏቸው ይለያያሉ። ሚስተር ሬጋን ግን ሄደው ለጫማ ሰፊው ውሳኔያቸውን ሳይነግሩት ቀሩ። አንድ ቀን በእጋጣሚ ጫማ ሰፊው ያገኛቸውና «እሁንም አልወሰንክም? በል ነገ መጥተህ ንገረኝ፣ ያለዚያ የሚቀጥለው ሳምንት በመሰለኝ መንገድ ጫማህን ሰርቼ እሰጥሃለሁ።» ይላቸዋል። እሳቸውም ውሳኔያቸውን ለመናገር ሳይሄዱ ይቀራሉ። በመጨረሻም ጫማው ተሠርቶ ይላከላቸዋል። ሚስተር ሬጋን የጫማውን እሽግ በሚከፍቱበት ጊዜ ጫማው አንዱ እግር ባለ አራት ማዕዘን ሌላኛው ሹል ሆኖ አገኙት። ከዚያ ወዲህ ጫማውን ባዩ ቁጥር ስላልተደሰቱ የደረሱበትን ውሳኔ ሲናገሩ «ከዚያ ከልጅነት ጊዜዬ ጀምሮ የውሳኔን አስፈላጊነትና በተለይም እኔ መወሰን የሚገባኝን ውሳኔ ሌላ ሰው እንዲወስንልኝ ማድረግ ትክክል እንዳልሆነ ተማርሁ» ይላሉ።

መንፈሳዊ ሕይወት ምን እንደሆነ፣ እንዴት ማደግ እንዳለበት፣ የእድገት አቅጣጫውና ግቡ፣ ከእድገት ጉዳና የሚያደናቅፉን መሰናክሎችና ለእድገት የሚጠቅሙንም ነገሮች ምን እንደሆኑ አስከክሁን ድረስ በሰፊው ተምረናል። ለቀረበልንም ምርጫ የሚሻለውን ውሳኔ ማድረግ የእኛ ፈንታ ነው።

እስከ እሁን የተመለከትናቸው ነገሮች ምርጫ መሆናቸውን ባለመዘንጋት በከርስትና ሕይወት ዓላማ የሚኖረን ቁርጥ ውሳኔ ሲኖረን ነው። ውሳኔ ዓላማን ያመጣል። ዓላማ ካለን አቅጣጫና እርምጃ አለን። ዓላማ የሌለውም የትም አይደርስም። ከላቲን አሜሪካ መሪዎች መካከል አንድ ሰው፣ «ዓላማ ከሌለህ የትኛውም መንገድ ካሰብክበት ያደርስሃል» ይሉ ነበር። ያሰበው የትም ላለመድረስ ስለ ሆነ ያንን የሚነፍገው ምንም ስለሌለ ነው። በአሜሪካ ለሕፃናት ከተሠሩት ፊልሞች መካከል አንድ የታወቀ ፊልም ላይም፣ ልጅቱ ሦስት መንታ የሆነ መንገድ ላይ ደርሳ የትኛውን መንገድ መከተል እንዳለባት ግራ ስትጋባ ትታያለች። በዚህ ሁኔታ ላይ እያለች ድመትን ታገኛለች። እሷም «ውሮ! እባክህን ንገረኝ፣ ከእነዚህ ከሦስቱ መንገዶች በየትኛው ልሂድ?» ስትል ድመትን ጠየቀችው። ድመትም ትክክለኛውን አቅጣጫ ለማሳየት ልትሄድ የምትፈልግበትን ማወቅ አስፈላጊ ስለሆነ፣

«ትክክለኛውን መንገድ እንድጠቁምሽ ልትሄጁ ያስብሽበትን ቦታ ንገራች» ሲል ጥያቄዋን በጥያቄ ይመልስላታል። እሷም «ወዴት እንደምሄድ አላውቅም» ትላለች። ድመትም ሳቅ ይልና እንደገና፤ «በይ እንዲህ ከሆነማ የትኛውንም መንገድ ብትከተይ ምንም አይደለም» ይላታል። በክርስትና ሕይወት ከሚያሳዝኑት ነገሮች አንዱ ለሕይወት ምንም ዓላማ የሌላቸውን ሰዎች ማየቱ ነው። ሕይወት ትርጉም የሚኖረው ዓላማ ሲኖር ነው። ጌታ ኢየሱስ እረኛ እንደ ሌላቸው ሰዎች ወዲያና ወዲህ ሲቅበዘበዙ ያያቸውና ያዘነላቸው ሰዎች እነዚህን የመሳሰሉት ናቸው።

ዓላማ ያለው ኃይል አለው። መከራንና ፈተናን ሁሉ አልፎ ይሄዳል። ዓላማ ያለው ትዕግስት አለው፤ በመንገድ ላይ የሚያጋጥመውን ችግር ሁሉ አልፎ ካሳበበት ይደርሳል። ይህ ሁሉ የሚሆነው በተሰጠን ነፃነትና ምርጫ ተጠቅመን ውሳኔ ለማድረግ ስንችል ነው። ለማድረግ ክፈለግን እስከ አሁን ያገኘናቸው ምክሮች ሊጠቅሙን ይችላሉ።

ትክክለኛውን ምርጫና ውሳኔ ለማድረግ እንዲረዳ በማሰብ የአወቅሁትንና የተማርሁትን በመለማመድም ላይ ያለሁትን ነገሮች በነጭና በጥቁር ቀለም አስፍራ ይህንን መጽሐፍ በትህትና ሳቀርብ አንባቢው ሁሉ በሃሳቡ እንዲጠቀም ልባዊ ምኞቱና ጸሎቱ ነው።

ጥያቄና አስተያየት ቢኖርዎ በሚከተለው አድራሻ ይጻፉልን።

Ethiopian Christian Fellowship Church
P.O.Bx 740581
Houston, TX. 77074, USA